

LIZA

MARKLUND

CRIME

Mlaștina Rece

TRADUCERE DE ALIN-DANIEL DRAGOMIR

AL DOILEA VOLUM DIN SERIA
CERCUL POLAR

TREI

O INTRIGĂ INGENIOASĂ,
CU O MULȚIME DE SURPRIZE
DAGENS NYHETER

FICTION
CONNECTION

COLECȚIE COORDONATĂ DE
Magdalena Mărculescu

SELECȚIA TITLURILOR CRIME / THRILLER / MYSTERY:
Virginia Lupulescu

Liza Marklund

Mlaștina Rece

Traducere din limba suedeză de
Alin-Daniel Dragomir

NOAPTEA DINTRE 14 ȘI 15 AUGUST 1990

Zgomotul insectelor a fost cel care a ghidat echipa de salvare, un zumzet în surdină al miilor de muște însetate de sânge. Plasa de protecție împotriva insectelor care acoperea pătuțul bebelușului fusese smulsă de vânt. Păturica în care fusese înfășurată fetița alunecase afară, iar șoseta din piciorul drept îi căzuse. Țânțarii, tăunii și musculițele de baltă sesizaseră oportunitatea oferită de bebeluș și declanșaseră un atac coordonat și necruțător. Chipul micuței era atât de umflat, încât abia mai putea fi recunoscut, acoperit de răni și vânătă, cu ochii închiși. Ambele mâini și piciorul dezgolit erau groase ca niște băte. Furnicile intrau și ieșeau din gurița ei. De multă vreme încetase să mai țipe.

O crezuseră moartă, orice altă posibilitate părea irațională, însă când polițistul canin Pettersson o luă în brațe, micuța scoase un sunet asemănător unui scâncet.

Era un miracol.

O ambulanță o duse la spitalul din Stenträsk, cu girofarul pornit. După o examinare rapidă de către medicul de gardă de la Urgențe, situația se amelioră considerabil. Fetița era deshidratată și cu hipotermie severă, starea ei era critică, dar nu era în pericol de moarte. Fu curățată de insecte, învelită în păaturi pentru a se încălzi, i se puse o perfuzie, i se pregăti un biberon pentru hidratare și o doză mai mică de cortizon pentru înțepături și mâncărimi.

Exista un oarecare risc de sechele permanente, însă nu era considerat iminent, cel puțin nu în urma evaluării din momentul acela. Se putea alege probabil cu câteva cicatrici în urma celor mai serioase înțepături de insecte. Însă copiii de patru luni nu își amintesc astfel de traume. Aceasta era

perspectiva dominantă la începutul anilor 1990 și, în mare măsură, rămâne aceeași și în prezent.

În acea noapte, luna strălucea, stelele se distingeau clar, în timp ce o ceață ușoară plutea deasupra mlaștinii. Umbrele erau accentuate și albastre.

La ora 3 dimineața, primele semne ale zorilor înnorăți începură să se arate. Chiar dacă soarele nu avea să se ridice deasupra orizontului decât peste aproximativ o oră, luminile ledurilor s-au ivit pentru a estompa contrastele. Acest lucru ajuta, desigur, la căutarea mamei copilei, Helena Stormberg, în vârstă de 27 de ani. După găsirea copilului, eforturile s-au concentrat asupra părții de nord-vest a zonei mlăștinoase.

Fetița fusese așezată într-un portbebe BabyBjörn de culoare verde-deschis, un fel de pătuț portabil din material textil, cu mâner, foarte popular la începutul anilor 1990. Lângă ea era un coș împletit din răchită, pe jumătate plin cu mure arctice.

Câinele polițist Charlie, unul dintre cei mai inteligenți câini din regiune, a identificat imediat urmele femeii în apropierea coșului cu mure arctice. Acestea conturau cercuri și formau arcuri peste tufe și în jurul tufișurilor, sugerând că ea mersese o bună bucată de vreme culegând fructe de pădure. În cele din urmă, a găsit o urmă ce se deosebea de celelalte. Care se îndrepta direct spre mlaștină. Polițistul canin, un inspector de poliție din Pitholm pe nume Pettersson, îl urma cu greu. Mai-mai să se răstoarne de patru sau de cinci ori, înainte să se oprească Charlie în cele din urmă la marginea turbăriei. Acolo, la câteva sute de metri distanță de coșul de mure arctice și de bebeluș, urmele s-au oprit.

Câțiva croitori pluteau pe suprafața lucioasă a mlaștinilor care înconjurau locul. În rest, nu existau semne de viață, fie om sau animal. Contururile pinilor pitici sub cerul nopții se

reflectau în apa gri-maronie a mlaștinii, calmă și neîntreruptă.

Pe Helena Stormberg părea că o înghițise pământul, la propriu.

Echipa de salvare își dădu seama de lucrul acesta în același timp cu răsăritul soarelui deasupra munților din nord-est. Toți membrii echipei cunoșteau folclorul local, legendele despre oamenii care se rătăceau și erau înghițiți de adâncurile fără fund ale mlaștinii. Că umblau precum ceața prin noapte, lăsându-și jalea să se audă printre stânci și vârfurile pinilor. Astfel de gânduri bântuiau mințile căutătorilor. Totul în jur tăcu pentru câteva clipe, ca și cum păsările, vântul și broaștele de mlaștină și-ar fi ținut respirația simultan.

Apoi, întreaga lume se coloră într-un galben strălucitor și simfonia naturii se făcu auzită: o furtună apăru parcă din neant, frunzele plopilor începură să răsunе, gazele mlaștinii să bolborosească, iar pitulicile fluierătoare să se bucure de lumina dimineții.

Căutările au continuat frenetic pe arii din ce în ce mai largi, iar la ora 7:30, în dimineața zilei de 15 august, s-a găsit geaca de vânt de culoare albastru-închis a Helenei. Era umedă, aruncată peste un tufiș de ienupăr de la marginea mlaștinii, la aproape un kilometru de locul unde fuseseră găsite portbebeul și coșul cu mure arctice. În buzunarul drept al gecii erau cheile de la mașină și de la apartament. În buzunarul interior, portofelul cu bani, permisul de conducere, cardul și pagerul.

Scufundările efectuate în zona dispariției femeii au fost desfășurate în condiții dificile și cu riscuri semnificative pentru echipă. Acestea nu au dus la niciun rezultat.

Trupul Helenei Stormberg nu a fost găsit niciodată. Nu s-a mai auzit niciodată despre ea.

Astfel că a ajuns să se odihnească undeva în Mlaștina Rece, legănată de mușchi albi, ciuperci, alge și crustacee.

Se spunea că uneori cânta deasupra mlaștinii, în special în nopțile încetoșate de vară târzie, asemenea celei în care a dispărut.

Cântece de leagăn, se spunea, domoale, într-o tonalitate minoră.

PARTEA ÎNTÂI

WIKING

VINERI, 21 AUGUST 2020

30 de ani mai târziu

Sala de așteptare se afla la etajul al doilea al dispensarului din Stenträsk și avea pereții în nuanțe de roz. Sub mulajul tavanului se vedeau plutind nori pufoși de un albastru-deschis, pe alocuri culoarea se scursese un pic. Cu un pic de imaginație, ai fi putut crede că norii plângeau.

Wiking Stormberg se simțea nelalocul lui în uniformă sa de polițist. Era atât pandemie, cât și sezon de concedii, așa că trebuia să fie pregătit să fie chemat la datorie la orice oră. Nu ar fi avut timp să meargă acasă și să se schimbe.

Astfel își imagina că va decurge acea dimineată, ultima înainte ca totul să se schimbe: că avea să oprească să cumpere un sendviș cu chiftelute de la Holmdahls, în drum spre serviciu, și că avea să o roage pe Carina Burstrand să reumple automatul de sucuri. Cum îi fusese viața și în ultimii 30 de ani.

Intră la doctorul Chang aproape la ora stabilită. O altă culoare pastel pe pereți, un galben-deschis, vedere spre parcare. Ceața plană umedă, cenușie și densă deasupra asfaltului și a stâlpilor pentru încălzirea blocului motor.

— Rezultatele biopsiei au venit ieri după-amiază, spuse doctorul Chang. Și nu am vești bune.

Wiking rămase nemișcat, cu mâinile strânse la piept. Nu-i plăceau spitalele, dar doctorul Chang era băiat bun și un medic priceput, iar asta era părerea generală. Nu era nicidecum un medic rezident, era la Stenträsk de mai mulți ani.

— Au fost identificate celule canceroase în sistemul limfatic, explică el. Încă nu înțelegem situația pe de-a-ntregul. Uneori, ganglionul limfatic în sine este afectat, dar, de obicei, focarul

principal este localizat în altă parte, aproape întotdeauna undeva în apropierea...

Wiking îl fixă cu privirea. Doctorul Chang era originar din Taiwan, fratele lui era și el medic. Probabil venise în Suedia de mic, vorbea limba perfect.

— Cum adică? întrebă Wiking. Eu am făcut un test pentru streptococ.

— Streptococul nu are nicio legătură cu cancerul. Biopsia a scos la iveală un carcinom cu celule scuamoase, care este cea mai frecventă formă de cancer în zona urechii, nasului și gâtului. Avem nevoie de mai multe teste înainte de a putea...

— Stai așa, spuse Wiking. Eu nu sunt bolnav. Am doar un nod în gât și mă simt puțin obosit...

Doctorul îl privi fără să spună nimic. Wiking își lăsă privirea să zboare prin cameră, căutând ceva de care să se agațe. Aștepta să apară conștientizarea, acel moment de liniște după aflarea unei vești, acel moment de respiro înaintea inconvenientului de a coborî pentru a face radiografii sau analize de sânge suplimentare. O ușoară rușine că a apelat la resursele sistemului de sănătate fără motiv. Nu erau acolo. Era altceva, un sentiment de a fi aruncat în partea adâncă a bazinului fără să știe să înoate.

— Carcinom cu celule scuamoase? întrebă el.

— E în zona aceea, răspunse medicul. În amigdale, în glandele salivare sau pe coardele vocale.

Wiking s-a tras în spate cu scaunul, încercând parcă să creeze o distanță între el și acele cuvinte.

Scepticism profund.

Mersese la analize deoarece Josefin insistase că ar putea avea o infecție streptococică sau poate o formă de COVID de lungă durată. Poate că ar fi avut nevoie de antibiotice sau de vreun supliment alimentar.

— Crezi că are legătură cu corona? sugeră el.

Doctorul îl privi calm și obiectiv.

— Coronavirusul nu cauzează cancer, cel puțin nu conform cunoștințelor noastre actuale. Cel mai probabil, aceste modificări au apărut de ceva vreme, poate chiar cu câțiva ani în urmă. Dar carcinomul cu celule scuamoase este tratabil. Se dezvoltă lent, însă vom începe totuși examinările cât mai curând posibil.

Wiking privi spre parcare. Odată, făcuse sex acolo jos, în vechiul Golf al mamei Karin.

— Ai spus că e în zona aceea? Ce înseamnă asta?

— Asta nu e tumora-mamă. Trebuie să o identificăm. De aceea trebuie să te operezi cât mai rapid posibil, îți vom scoate amigdalele și vom vedea dacă e acolo. Ți-am făcut programare pentru operație la Spitalul Sunderby pe 31 august.

Doamne ferește, nu avea timp pentru așa ceva.

— Operație? În zece zile?

— Vom face și mai multe biopsii. Pe lângă faptul că vom încerca să găsim tumora primară, vom vedea și dacă s-a răspândit cancerul, dacă a trecut și în partea dreaptă sau dacă există metastaze multiple. După aceea, vei intra în concediu medical.

Da, suna rezonabil. Aprobă dând din cap.

— Cât timp?

— Depinde de ceea ce vom descoperi. Un an, cred.

Îl fixă cu privirea pe doctor.

— Un *an*?

— Există strategii elaborate cu privire la modul în care vom proceda, explică doctorul Chang. Vei face mai multe controale la Spitalul Sunderby, iar apoi cazul tău va fi discutat la o conferință medicală din Umeå. Rezultatul depinde de ce găsim.

Strategii elaborate. O întreagă conferință medicală. Nu era primul afectat de asta, nu era primul care primea acea veste, în acea cameră. Poate că nici măcar nu era primul în acea zi. Și totuși, așa se simțea. Unic. Afectat.

El nu era genul de om care să aibă cancer.

— Deci, care sunt opțiunile? întrebă el, reușind să se prefacă indiferent. Ce soluții aveți în portofoliu?

— Ar fi radioterapie, chimioterapie și chirurgie.

Mintea i-o luă razna. Era pe bune. Chiar vorbeau despre a-l supune radioterapiei, ca pe un adevărat bolnav de cancer.

— Deci, cât de grav este? O să mor din cauza asta?

O spuse în glumă, încercând să îi dea doctorului șansa de a-i lua în râs cuvintele dure și de a-l lăsa să plece de acolo făcând haz împreună și bătându-l prietenos pe umăr.

Însă doctorul Chang nici măcar nu zâmbi.

— Sper că nu, răspunse el.

Se îndreptă spre secție fără să atingă cu adevărat pământul. Uită de sendviș și de băuturile răcoritoare, trecu pe lângă recepție și bucătărie fără să salute pe nimeni și închise ușa biroului său.

Nu avea de gând să caute pe Google. Nu că ar fi fost câtuși de puțin ipohondru, dar știa că nu ar trebui să caute pe Google.

Tocmai ce intrase pe motorul de căutare de pe calculator și tastase CARCINOM CU CELULE SCUAMOASE când Carina Burstrand intră în biroul lui fără să bată la ușă, așa cum făcea întotdeauna. Lăsă motorul de căutare deoparte.

— Intrare prin efracție, spuse ea, puse un bilet scris de mână pe biroul lui și rămase acolo.

Cum el nu făcuse niciun efort imediat pentru a-l lua, puse ea mâna pe el. Cu emfază.

— E la Johan Björkman, sus, în Pålberget.

El o privi. Doamne ferește! Björkman era atât vânător, cât și agent al Gărzii Naționale.

— Armele?

— Tot, spuse ea și plecă.

Wiking se ridică și traversă coridorul până în biroul colegului său, Roland Larsson. Trebuia să-i

spună cât mai repede posibil că urma să intre în concediu medical. Colegii și superiorii săi de la sediul central al Poliției Districtuale din Luleå trebuiau să găsească un înlocuitor, un alt șef al poliției locale. Dar *un an*? Părea complet nerezonabil.

Roland Larsson își ridică privirea către el când intra.

— Ia tot ce ai, spuse Wiking. Avem un întreg arsenal de arme furate.

Roland Larsson servea ca Lokus, adică investigator criminalist local. De obicei, se descurca cu sarcinile criminalistice care apăreau în Stenträsk: spargerii, agresiuni, vandalism. Cazurile de crimă și actele de terorism necesitau asistență din partea poliției din Luleå, dar majoritatea lucrurilor erau rezolvate la nivel local.

Colegul începu imediat să își organizeze geanta cea mare cu materiale.

Fiecare își luă propria mașină de patrulare. Wiking conducea primul în cordon, pe lângă Gransel, apoi îndreptându-se spre Pålberget. Satul era alcătuit, de fapt, doar din câteva ferme de-a lungul drumului care urca spre Kåtaforsen. Johan Björkman, victima, era un bun prieten de-ai lui Markus, fuseseră colegi în clase paralele la liceu și amândoi lucrau la Baza Robotică. Björkman cumpărase ferma de la părinții săi când aceștia se săturaseră să tot dea zăpada cu lopata. Se spunea că ei locuiau acum nefericiți într-un apartament de lângă Boden, dar Wiking nu avea informații despre acest lucru.

În orice caz, noul proprietar al fermei era acum în curte și părea uimit. Ușa din față a casei era larg deschisă în spatele său, iar pe veranda din față erau înghesuite două valize și un câine.

— Am intrat în șosete, spuse el, făcând semn cu capul spre casă și salutând cu cotul, cum se obișnuia în pandemie.

Wiking întinse și el cotul, simțindu-se infinit de caraghios. Pandemie sau nu.

— Seiful cu arme a dispărut, zise Johan Björkman.

Împreună cu Roland Larsson, făcură un tur rapid al casei și constatară că cea mai mare parte a acesteia era neatinsă, cu excepția dulapului. Hainele care erau în mod obișnuit agățate înăuntru erau acum aruncate pe pat. Acum spațiul era gol, cu excepția unui umeras cu cravate și a unor cocoloașe de praf în locul unde se aflase dulapul. Cântărea peste 150 de kilograme și, prin urmare, nu trebuise ancorat de podea.

Se așezară la masa din bucătărie și Wiking începu să ia notițe. Johan Björkman arăta zdruncinat, era palid și transpira. Fusesse în vacanță cu noua lui iubită la Pite Havsbad toată săptămâna, iar câinele fusesse lăsat în grija vecinului. Când s-a întors în acea dimineață, a găsit ușa de la intrare spartă și, da, armele dispărute. Nu avusese pe nimeni care să ude florile sau să aibă grijă de casă în absența sa, plecase doar pentru o săptămână. Așadar, furtul avusese loc cândva între zilele de vineri 14 și vineri 21 august.

Johan Björkman aduse un dosar în care erau înregistrate bunurile furate, toate licențele și polițele de asigurare, iar temerile lui Wiking se confirmară. Poate că nu era vorba despre un arsenal complet, dar era pe aproape.

Un Ak 4, o cutie de muniție calibru 7,62 mm care conținea 800 de cartușe, dintre care 80 de gloanțe de semnalizare. Un pistol Glock 88 semiautomat. Acestea erau armele sale de agent al Gărzii Naționale. În plus, dispăruse și o pușcă de vânat elani, marcă Sako 8, nouă-nouță, foarte bună. O pușcă ceva mai mică pentru vânătorearea de căprioare, un Sako Vixen 222. De asemenea, o carabină veche Husqvarna cu gloanțe de calibru 20.

Ploaia stătea să înceapă, așa că Roland Larsson începu să caute urme pe alee, în curte și în interiorul casei. La începutul săptămânii bătuse vântul și ploaia torențială ștersese majoritatea urmelor ce fuseseră acolo.

— Cine știe că ai acces la aceste arme? întrebă Wiking, deși știa deja răspunsul.

— Toată lumea, spuse Johan Björkman.

Wiking aprobă din cap. Björkman era șef de pluton în cadrul Gărzii Naționale și președinte al echipei de vânătoare din Stenträsk, „toată lumea” știa asta.

— Ai vorbit cu cineva despre armele tale recent?

— Am cumpărat pușca în Arjeplog primăvara trecută. Markus și Emil au testat-o. În rest, nu am discutat cu nimeni despre ea, nu...

Markus și Emil erau membri ai echipei de vânătoare, dar și colegi la Baza Robotică.

— Ai observat recent persoane sau vehicule necunoscute în apropierea fermei?

— Deloc.

Wiking se opri cu picioarele depărtate în fața victimei.

— Johan, întrebă el, mai era și altceva în dulap? În afară de arme? Ceva despre care ar fi bine să știm și noi?

Bărbatul se arătă confuz.

— La ce te referi?

— Mă întreb dacă ai mai avut și altceva în dulapul cu arme? Ceva ce te-ai temut c-o să descoperim sau care nu a fost furat?

— La ce anume te gândești?

Wiking îl fixă cu privirea câteva secunde lungi, dar bărbatul nu păru să cedeze. Îl lăsă pe Roland Larsson să își facă munca meticuloasă în gospodărie și plecă spre casele vecine, bătut la ușile acestora. Niciuna dintre ele nu era suficient de aproape pentru a avea o vedere clară asupra casei lui Björkman. Două cupluri în vârstă erau acasă, precum și femeia care cumpărase vechea casă

misionară și lucra ca artist textilist. Niciunul dintre vecini nu văzuse nimic, dar toți păreau în mod clar speriați de întrebările lui. În viitor, în sat urmau să fie instalate sisteme de alarmă.

Pe drumul de întoarcere către secție, ploaia începu din nou să cadă. Deși nu intenționase să facă asta, când ajunse la intersecția spre Mlaștina Rece, viră totuși la dreapta. O luă pe micile drumuri forestiere până ajunse în zona de cotitură din extremitatea nord-vestică, unde parcă în același loc ca Helena în acea zi. Cu 30 de ani și șapte zile în urmă. Opri motorul și rămase așezat înăuntru. Ploaia biciuia cu încăpățănare plafonul. Geamurile începură din nou să se aburească.

Venise aici și cu ocazia aniversării, deși promisese că nu o va mai face. Amicul său de pe vremea în care era student la școala de poliție din Sörentorp, Mats Vikander, fusese aici cu el cu câțiva ani în urmă. Îi promisese lui Mats că acea dată avea să fie ultima.

Petrecuse mult prea mult timp în mlaștină.

Mai exact, Mlaștina Rece nu avea nimic special. Era o mlaștină mixtă, care părea haotică, cu nenumărate șiraguri de mușchi care creșteau în direcții diferite, fără o simetrie vizibilă. Era mare, dar nu una dintre cele mai mari din țară. O moștenire a erei glaciare, ca toate celelalte din Scandinavia, formată prin acumularea excesului de apă din sol. Cu vegetație puțină din cauza turbei sărace în nutrienți, dar unde se găseau iarbă-neagră și rozmarin sălbatic, mure arctice și corni, pipirig și bumbăcariță, mesteceni și pini pitici, bahniță și merișoare.

Iar mlaștinile puteau fi fără fund, sau cel puțin așa păreau. Existau multe mărturii despre asta. Atât oamenii, cât și obiectele dispăreau fără a se mai găsi vreodată. De exemplu, avionul de luptă care fusese înghițit de mlaștina de lângă Nässjö, în Småland, în anii 1970. Fusese acolo împreună cu Mats. Locul era încă o zonă moartă și goală, o

oglinďă netedă și dezolantă de noroi unde nu creștea nimic. Nici avionul, un Draken J35, nici tânărul pilot care îl pilota nu au putut fi recuperați. Se odihneau îngropați în pământul mlăștinos, la fel ca Helena.

De fapt, el devenise obsedat de mlaștini. Citea cărți, știri și reportaje despre originea, compoziția și evoluția lor. În cele din urmă, ajunsese să petreacă atât de mult timp în Mlaștina Rece, încât mama sa Karin și Mats și-au unit forțele și au avut o discuție serioasă cu el. Își neglija atât serviciul, cât și copiii, pentru a sta pe marginea mlaștinii și a se uita în gol.

Acesta era mormântul ei. I se oferise un loc pentru o placă în grădina memorială a cimitirului, dar el refuzase. Acesta era locul în care ea se odihnea.

Cancerul ăsta, dacă ar muri din cauza lui. S-ar revedea?

Ce gând idiot.

Deschise portiera mașinii ca să coboare și, în acel moment, un avion cu reacție depăși bariera sunetului deasupra lui. Fenomenul prin care pilotul atingea viteza sunetului și suprapunerea undelor sonore vechi și noi loviră pământul ca o explozie. Schimbările de presiune făcură ca umezeala din aer să îl lovească ca un trăsnet. Se urcă repede înapoi în mașină și trase portiera, cu apa curgându-i pe față și cu inima bătându-i cu putere. Acesta era un semn la fel de clar ca oricare altul că trebuia să stea departe de acel loc. Privi cerul cu ochii întredeschiși, dar nu văzu avionul, era deja departe, printre norii de ploaie. Norvegienii închiriaseră Baza Robotică pentru săptămâna aceea și probabil și pentru următoarea. Cât timp aveau să rămână acolo nu era chiar o informație publică, dar casa de oaspeți din centrul orașului era complet rezervată până pe 28.

Se uită la ceas. Fusesse invitat la cină de către Markus și Josefin la ora 18. Era nevoit s-o ia din

loc dacă voia să poată ține pasul cu toate rapoartele și căutările.

Porni din nou motorul, dădu cu spatele și conduse peste acele de pin până la șosea.

Ultimul lucru pe care îl zări în oglinda retrovizoare fu semnul vechi și părăsit al barierei rutiere din anii 1970:

ZONĂ PROTEJATĂ

Accesul interzis străinilor

RESTRICTED AREA

Entry prohibited for aliens

SPERRGEBIET

Zutritt für Ausländer verboten

ZONE PROHIBÉE

Accès interdit aux étrangers

SUOJA-ALUE

Pääsy ulkomaalaisilta kielletty

САНКТУАРЬ

Доступ запрещен для иностранцев

Pe Granselsvägen, se trezi conducând de-a lungul perimetrului cartierului, care nu era delimitat de garduri. Ar fi fost irealizabil, ca și cum s-ar fi îngrădit întregul stat Rhode Island. Baza Robotică de deasupra orașului Stenträsk era cel mai mare sit de testare a armelor de distrugere în masă din Europa, o bază militară de ultimă generație. Centrul funcționa ca un aerodrom militar, adăpostind și o serie de clădiri pentru

activități administrative și dispozitive de analiză. Denumirea oficială, *Missile Test Range Stenträsk*, era potrivită pentru un film de acțiune american. Era ca un decor, un acompaniament sonor constant, care definea întreaga existență a lui Wiking.

Amplasamentul fusese înființat în 1957 ca aerodrom secret de război și loc pentru simulările de teste nucleare, efectuate în câmpiile din Norrbotten, în anii 1950. Oamenii care locuiau în zonă fuseseră evacuați definitiv. Vizitase de mai multe ori satul abandonat, Nausta, care se afla încă în inima zonei de testare, ca un ecou uitat: o cabană, un morman de moloz, hambarul unui grajd de iarnă. Trei sate de sami foloseau pășunile pentru a-și paște renii. Aceștia erau întotdeauna avertizați cu mult timp înainte de exploziile de testare care urmau să aibă loc, iar comunicarea părea să funcționeze bine.

Câteva avioane supersonice trecură pe deasupra mașinii, iar Wiking le urmări cum coboară pentru a ateriza dincolo de vârfurile copacilor. Aeroportul bazei dispunea de o pistă de transport aerian complet modernizată, cu o lungime de puțin peste 2 200 de metri și o lățime de 35 de metri. Practic, acest lucru însemna că până și un avion de tip jumbo-jet ar fi putut decola și ateriza acolo. Exista și o pistă mai scurtă, de 800 de metri lungime.

Baza era folosită pentru o varietate de exerciții și pentru trageri de precizie ale unităților cu tunuri automate și proiectile, bombe ghidate și rachete, precum și pentru exersarea operațiunilor de noapte, uneori în colaborare cu forțele de apărare antiaerienă. Acolo erau disponibile resurse pentru efectuarea de măsurători calificate, verificări și analize pentru orice, de la arme noi până la tehnologia războiului electronic. Eficiența bombelor și efectele asupra infrastructurii construite erau și ele adesea măsurate; totul era posibil. De exemplu, erau construite drumuri și

poduri în mijlocul pustietății, cu unicul scop de a fi aruncate în aer.

Inițial, baza fusese folosită doar de forțele armate suedeze, dar la sfârșitul anilor 1970 fusese deschisă și pentru operațiuni internaționale. Cu toate acestea, conform alineatului 10 din Ordonanța cu privire la acces, fiecare vizită în parte necesita o autorizație directă din partea guvernului suedez. De-a lungul anilor, un număr mare de țări beneficiaseră de oportunitățile oferite de această bază: SUA, Germania, Franța, Japonia, Elveția, Țările de Jos, Turcia și altele.

Întregul amplasament beneficia de cel mai înalt certificat de securitate militară. Nicio activitate nu era făcută publică, deși se trimiteau avertismente și informații imediat după testele majore. Din motive evidente, era dificil de ascuns faptul că se testau aeronave supersonice de cei care locuiau chiar lângă amplasament. Nu erau anunțate niciodată date sau ore specifice, nici detalii despre natura activității sau părțile implicate. Toate acestea erau păstrate ca secrete de securitate națională. Toate programele erau confidențiale.

Cu toate acestea, toți tehnicienii care se deplasau acolo erau cazați la Stone Swamp Inn, din Stenträsk. Așa că nu era o chestiune de fizică nucleară să deduci cine testa bombele. Era de ajuns să mergi să bei o bere la bar, deoarece asta făceau și tehnicienii. Luai o dușcă și observai limba vorbită la masa alăturată. Desigur, baza avea peste 100 de angajați, toți cu certificat de securitate și jurământ de păstrare a secretului profesional, dar se vorbea mult între mese.

În general, localnicii erau mulțumiți de Baza Robotică, de mărimea și nivelul de secretizare a acesteia. Era ceva deosebit. Pe lângă faptul că reprezenta un angajator important pentru zonă, tehnicienii care veneau în vizită aduceau și o sursă suplimentară de venit pentru comunitate.

Fluctuația personalului era redusă. Odată ce obțineau un loc de muncă la Baza Robotică, oamenii aveau tendința, de a rămâne acolo. Markus Stormberg, fiul lui Wiking, era și el unul dintre aceștia.

— Vine Drajlén!

Băiețelul de patru ani veni în fugă către Wiking și se azvârli cu capul înainte într-un ultim salt, având încredere că va fi prins înainte să atingă pământul. Wiking scăpă cheile de la mașină pe podea și îl prinse pe puști în ultima fracțiune de secundă.

— Suuus! exclamă bunicul și îl ridică pe copil până la tavan.

Începuse să devină greu. Băiatul urlă de bucurie.

— Te simți puternic azi? întrebă Wiking, învârtindu-l în sus și în jos.

Încă un urlet.

— Sunt foarte puternic! Sunt Drajlén!

Wiking îl așează pe băiat pe covorașul de plută, el începu să țopăie în sus și în jos ca o minge de cauciuc.

— Mai vreau, bunicule!

— Lasă-l pe bunicul să se așeze, e om bătrân, spuse Markus, întinzându-i tatălui său o bere abia deschisă.

Wiking se afundă în canapeaua din bucătărie cu sticla de bere, iar copilul i se urcă imediat în poală.

— Putem să conducem pe Vallbomsvägen? îl rugă el. Te rog, te rog, te rog...

— Elliot, ai făcut pipi? întrebă Josefin, care tocmai intrase în bucătărie cu fiica sa în brate.

Maja Maria Helena, botezată și binecuvântată în biserica din Stenträsk.

— Eu sunt Drajlén, repetă băiatul. Nu am timp.

Drajlén era supereroul inventat de către Wiking și Elliot. Locuia la capătul Vallbomsvägen, strada care legase cândva Holmträsk de Arnemark. Acum era într-o stare atât de deplorabilă, încât abia dacă se mai putea circula pe ea, cel puțin în versiunea lui Wiking și Elliot. Ca să ajungă acolo, Elliot trebuia să se așeze în poala bunicului său și

să se țină bine. Pietrele mari și gropile adânci făceau ca drumul în poala bunicului să fie foarte anevoios, iar de cele mai multe ori, ajungeai în șanț, ceva foarte apreciat.

— Mergi cu mami și fă pipi, zise Wiking, așezându-l din nou pe băiat jos și întinzând mâna după cheile de la mașină.

Josefin îl îmbrățișă rapid, amândoi avuseseră COVID-19, așa că nu mai exista niciun pericol. Când nu era în concediu maternal, lucra în Departamentul de Resurse Umane al municipalității și, de fapt, Wiking nu prea înțelegea exact cu ce se ocupa ea acolo.

— Ai mers să vezi ce e cu nodul ăla din gât? S-ar putea să fie streptococ, poate ai nevoie de antibiotice.

El își dresе vocea, trebuia să-i spună.

— Am făcut analize la spital săptămâna trecută, îi răspunse el.

— Luni e petrecerea lui Karin, spuse ea. Am comandat un tort sendviș, poți să îl iei tu de la Holmdahls?

— Sigur, o să-l iau în drum.

Markus luă o înghițitură din berea lui.

— O să-i prindeți pe cei care au făcut-o?

Wiking luă și el o gură mare de bere, înghiți și îl privi pe fiul său. Arăta exact ca el, așa spunea toată lumea.

— Cei cu furtul armelor? Rețeaua este prea amplă. Nici măcar nu știm când s-a întâmplat. Nimeni nu a văzut nimic.

— Johan este complet devastat. Vrea să vândă totul și să se mute.

— E o reacție destul de firească după o spargere, remarcă Wiking. Roagă-l să mai aștepte și să vadă apoi.

Telefonul mobil îi sună în buzunarul interior, îl scoase și aruncă o privire rapidă pe ecran. Roland Larsson. Se ridică în picioare, scuzându-se cu un gest și se îndreptă spre ușa de la intrare.

— Mâncăm în cinci minute, anunță Markus și se îndreaptă spre aragaz.

— Ai aflat ceva? întrebă Wiking la telefon și închise ușa în urma lui.

— Totul pare cât se poate de simplu, explică Roland Larsson. Tâlharul a ridicat dulapul cu arme pe o placă de transport mai stabilă și l-a împins spre o mașină care aștepta afară.

— Câți au fost?

— Cel puțin trei, aş spune, pentru a putea ridica dulapul. Dar nu de asta te-am sunat. Ai auzit ce s-a întâmplat în Tensta miercurea trecută?

Tensta? Numele suburbiei îi stârnea lui Wiking un val de amintiri vagi prin corp, dar niciuna referitoare la miercurea trecută.

— Nu chiar, ce?

— Răfuiala dintre clanuri, pizzeria?

Detaliile despre acea ultimă răfuială într-o zonă expusă îi erau neclare, patru bărbați care au deschis focul într-o pizzerie? Trei răniți?

— S-ar putea să fi fost armele de la Pålberget, sugerează Roland Larsson.

— Să dea dracii! De ce crezi asta?

— Colegii din Järva au arestat un marțafon după-amiaza asta. Au găsit sub patul lui aceleași tipuri de arme care au dispărut de la Björkman.

— Exact aceleași?

— Aparent. Björkman se antrenase trăgând într-un hambar din spatele casei, așa că am extras câteva gloanțe din peretele de lemn ca să le avem drept referință. O să vedem dacă cei de la Linköping pot face ceva cu asta.

Wiking aprobă din cap ca pentru sine. Institutul Național de Criminalistică va reuși să compare gloanțele din hambar cu cele găsite la pizzerie. Roland Larsson era un Lokus excelent. Obiectiv și metodic. Un pic plictisitor, poate, dar așa era și el.

— Crezi că ar trebui să mergă și vreunul dintre noi?

— Nu prea cred. Gloanțele abia au fost trimise. Cei de la INC ne vor contacta dacă au întrebări.

Gândul îl lovi: Roland Larsson se descurcă bine și fără mine. El ar putea prelua conducerea fără probleme. Operațiunile din secția de poliție ar putea continua fără probleme.

— Ai auzit bubuitura? întrebă Wiking.

— Tot weekendul au fost anunțate zboruri supersonice la centru. Nu te mai rețin. Ne vedem luni.

Încheiară convorbirea. Wiking puse telefonul înapoi în buzunarul interior și se uită spre cartier. Ploaia se oprise, iar cerul părea că se înseninează dinspre vest. Soarele începea să se zărească de după nori.

Vila fiului său se afla la periferia cartierului, o casă Älvsbyhus din anii 1980. Carina Burstrand, receptionera de la secție, locuia pe strada alăturată. Era o zonă frumoasă în care să-ți crești copiii, cu leagăne și o trambulină. De ce nu se gândise și el niciodată la asta? Ar fi putut să-și permită să cumpere o casă mai mică. În schimb, el își mutase patul în sufragerie când Markus devenise adolescent, astfel încât copiii să aibă fiecare propriul dormitor.

30 de ani. Pentru ce? Și acum, era posibil să moară.

Făcu câțiva pași pe gazon și apoi se trânti pe iarbă. Își întinse corpul drept, cu brațele extinse în lateral și privi cerul. Umezeala pământului îi pătrundea în haine, vedea condensul de la avioanele supersonice ca niște linii de cretă pe cer.

— Dacă există, șopti el, dă-mi un semn. Acum e șansa ta. O să mor? S-a terminat?

Nu se întâmplă nimic. Niciun avion, nici măcar un foșnet al frunzelor în copaci.

Suspină și se ridică în picioare. Se udase. Încercă să se șteargă înainte de a se întoarce în casa fiului său.

Markus și Josefin pregătiseră friptură de elan cu ceapă rumenită, ciuperci și sos de smântână. Cartofi fierți și castraveți murați, pâine crocantă Husman, unt Bregott cu sare de mare. Jeleu de scorușe, morcovi glazurați și dulceață de merișoare. Wiking nu știa cine făcuse ce, fiul său și partenera lui păreau să se ajute unul pe celălalt la toate. Dintr-un anumit motiv, îl înțepa o oarecare invidie jenantă.

Elliot mânca cu mare poftă. Îi plăceau toate felurile de mâncare. Niște thailandezi deschiseseră un restaurant asiatic lângă bibliotecă, în centrul orașului, unde serveau preparate la wok și sushi, precum și noul trend, pokebowl. Copilul mânca de toate, spre deosebire de bunicul său. Wiking avea o problemă cu peștele crud.

Josefin o alăpta pe fetiță lângă masă, așa cum obișnuia să facă și Helena. Cu toate acestea, nu ar fi trebuit totuși să înceteze să mai facă asta cât de curând? Copila era deja capabilă să stea în fund și să se târască.

— Ai primit vreo veste de la Elin? îl întreabă pe fiul său, după ce mâncase două porții mari de mâncare.

— A sunat în după-amiaza asta, îi răspunse Markus. Lucrează de noapte și apoi e liberă pentru restul weekendului.

Fiica lui era asistentă medicală la Spitalul Karolinska din Solna. Lucrase cu pacienții bolnavi de cancer la Radiumhemmet până când, conform spiritului vremurilor, unitatea care încă funcționa fusese demolată și transformată în ceva nou și fresh. Astăzi, activa într-o unitate de terapie intensivă pentru pacienții cu COVID. Din câte știa Wiking, era un adevărat infern acolo. Nu o mai văzuse de la Crăciun.

— Cum se simțea?

— Mai bine, cred. Eczema îi mai trecuse puțin.

— A mai aflat ceva despre concediu?

— De ce nu o suni tu însuși să vorbești cu ea?

Josefin se ridică în picioare cu fetița pe șold, întinzând mâna spre băiat.

— Haide, Elli, mergem să ne spălăm pe dinți și să citim o poveste.

Copilul își încrucișă strâns brațele.

— Bunicul să citească!

— Nu azi, puiule, hai.

— O să-ți citesc altă dată, zise Wiking. Mergi cu mami.

Băiatul protestă zgomotos în timp ce se îndepărtară către dormitoare.

Markus suspină.

— Îmi pare rău, nu am vrut să pară că te critic...

— Nu, nu, ai dreptate, spuse Wiking. Am s-o sun. Doar că nu voiam să o deranjez.

— Nu o deranjezi. Dacă e ocupată, te anunță ea. Și atunci o suni tu altă dată. Atâta tot.

Se ridică în picioare și începu să strângă farfuriile. Wiking își urmărea fiul cu privirea. Făcuse tot ce putuse când erau mici și nu le fusese chiar atât de rău. Trebuia, totuși, să-și recunoască măcar asta. Copiii lui erau amândoi cetățeni funcționali, sociabili și respectabili. Capabili să empatizeze și să-și asume responsabilități.

În baie, Josefin se certa cu Elliot pe tema spălatului pe dinți, iar Maja țipa.

Markus puse vesela în mașina de spălat vase și o porni. Josefin și copiii intrară într-un dormitor, o ușă se închise. Markus își șterse mâinile pe un prosop de bucătărie și privi de departe la ușa închisă din spatele căreia răsunau zgomote.

Wiking își luă inima în dinți. Trebuia să-i spună.

— OK, șopti Markus. Trebuie să îți arăt ceva.

Dispăru în biroul său și luă ceea ce părea a fi o scrisoare deschisă.

— Azi am primit asta în poștă.

I-o înmână lui Wiking. Acesta luă plicul, care avea forma alungită și era alb, cu un logo Hotel

International în colțul din stânga jos. Citi adresa scrisă de mână.

Markus Stormberg

Tornvägen nr. 12

975 90 Stenträsk

Privind acel scris de mână, Wiking simți cum întreaga cameră se micșorează.

— E vechiul cod poștal, spuse Markus. Înainte să le schimbe. Nu cumva tot Stenträskul avea același cod poștal înainte? Acum noi avem 975 93.

Wiking întoarse plicul. Niciun expeditor. I se uscaseră gura. Când scrisoarea în mână, se uită către Markus.

— Citește, îl îndemnă fiul său.

Era doar o singură foaie, o hârtie cu antet de la Hotel International, scrisă de mână cu pix albastru. Același scris de mână unghiular ca și pe plic, care îl făcea să simtă în gură un gust de metal.

Markus Stormberg,

Nu trebuie să accepți poziția de
manager de proiect pentru sistemul
QATS.

Vine la pachet cu mari pericole.

TRFBUIF să refuzi. Inventează o scuză.

Arată-i această scrisoare tatălui tău,
Wiking.

În colțul din dreapta jos era desenată o figură, o stea inegală cu cinci vârfuri.

Wiking scăpă scrisoarea pe podea și se ridică în picioare. Scaunul se clătină în spatele lui, el se sprijini de masa din bucătărie ca să nu cadă.

Dă-mi un semn, acum e șansa ta.

Markus se repezi către el.

— Tată, ce ai pățit?

Se așezară împreună pe canapeaua din bucătărie. Wiking se holba la scrisoarea de pe jos.

— Tată, ce dracului se întâmplă cu tine?

Wiking închise ochii și-și duse ambele mâini la față, strângând din dinți cu putere. Vedea fantome, lucruri care nu existau.

— Zi ceva odată, tată, că mă sperii de moarte!

La început, fusese disperat și aștepta semne de viață. Auzea pași pe scări, vedea mașini încetinind și oprindu-se în fața porții, femei blonde care mergeau spre el pe stradă. Un dram de alinare, pentru că totul fusese un coșmar infernal. Iată, iată că a venit! Apoi realitatea, lovindu-l ca un pumn în piept. A durat mult timp până să se mai liniștească, până când a încetat să o mai aștepte.

Wiking respiră adânc, își coborî mâinile și umerii. Se uită la fiul său.

— Azi ai primit-o?

— Sau ieri, nu mai știu dacă am luat și ieri corespondența.

— Câți au atins plicul?

Markus părea complet confuz.

— Atins? Doar eu. Da, și poștașul probabil, de unde dracului să știu?! Nu i-am spus nimic lui Josefin, mi s-a părut prea deplasat.

— Ce este sistemul QATS?

Markus se ridică în picioare și luă scrisoarea de pe podea.

— Știi că nu am voie să...

— Nu atinge scrisoarea, pune-o pe masă.

Fiul scăpă hârtia de parcă l-ar fi ars. Ateriză acolo unde fusese farfuria lui Wiking.

— Nu am voie să vorbesc despre jobul meu.

— Acum trebuie s-o faci.

Markus se scărpină în cap în același mod în care obișnuia să o facă și tatăl său.

— Nu pot. Date secrete, clasa întâi de securitate a informațiilor clasificate. OSL¹, știi tu.

Legea privind accesul public la informații clasificate, da, știa.

— Se pare că secretul a fost deja dezvăluit. Persoana care a scris scrisoarea știe. Acum este vorba doar despre tine și despre propria ta siguranță.

— Ce, crezi că e vorba de ceva serios?

Wiking strânse din pumni. Îngerii existau oare?

— Cineva știe ceva ce tu nu știi.

Tânărul își îndreaptă privirea către scrisoare pentru câteva secunde lungi.

— Cine dracului ar putea fi? spuse el cu voce joasă. Și de ce ar...?

— Spune-mi despre ce este vorba, zise Wiking. Ce este QATS?

Markus începu să-și muște buza din cauza stresului.

— Cui aș putea să-i spun? întrebă Wiking. Crezi că aș face ceva care să te rănească? Îmi poți spune. Rămâne între noi.

Fiul înghiți în sec, apoi aprobă din cap.

— Noile bombe cu dispersie ale țărilor europene din cadrul NATO, spuse el cu voce foarte joasă, aplecându-se înspre mâini. Controlate de la distanță, bazate pe inteligență artificială. Mi s-a propus să conduc proiectul. Este o avansare în funcție. Un salariu mai mare, mai multă responsabilitate, o săptămână de concediu în plus...

— Nu poți accepta, spuse Wiking.

Markus se uită la tatăl său, cu ochii înroșiți de deznădejde.

— Ce dracului e în neregulă cu tine? Bineînțeles că o să accept! Am muncit pentru asta de...

— Josefin știe despre asta?

— Despre QATS? Bineînțeles că nu. Știe că am un proiect nou, dar nu știe ce. Nu-i spun niciodată.

Wiking se aplecă în față și se uită la scrisoare. Steaua trosnea și urla, răsunând în capul lui.

— Pot să o păstrez eu?

— Ce? De ce?

— Și plicul?

— Păi... da, sigur, dar ce ai de gând să faci cu ea? Stai, lasă-mă să-i fac o poză mai întâi...

Markus făcu o fotografie scrisorii cu telefonul mobil. Wiking se ridică, iar podeaua se cutremură. Luă plicul de pe masa din bucătărie. Pe sigla hotelului ajunsese un pic de sos de smântână. Își trase mânecile în jos și împături scrisoarea fără să o atingă cu degetele, o puse înapoi în plic.

— Când trebuie să spui da sau nu avansării?

— Am spus deja da, am semnat deja.

Wiking făcu un pas înspre fiul său.

— Trebuie să refuzi, zise el cu o voce slabă. Nu poți accepta această sarcină. Retrage-te. Inventează o scuză.

— Niciodată, răspunse Markus. Am încurcat-o pentru totdeauna dacă renunț acum. Și de ce? Din cauza unei nenorocite de scrisori anonime?

— Nu e anonimă! Salut-o din partea mea și mulțumește-i lui Josefin pentru mâncare, spuse Wiking și-și luă rucsacul și geaca de pe canapeaua din bucătărie, își trase haina pe el și puse scrisoarea în buzunarul interior.

— Pleci? Deja?

Wiking își lăsă privirea să rătăcească pe fereastră, spre nord-vest și spre apus. În spatele orașului Pålberget și al râului se întindea o lume muntoasă, mile și mile de păduri de conifere și masive muntoase, Sarek și Stora Sjöfallet, granița cu Norvegia și Lofoten. Oceanul Atlantic și Groenlanda. Nu le vedea, dar știa că sunt acolo. Dar putea fi cu adevărat sigur? Ce anume îi indica faptul că exista o realitate dincolo de propriul său orizont?

— Eu am gătit, spuse Markus.

---

1 Offentlighets- och sekretesslagen, Legea privind accesul public la informații clasificate (*N.t.*).

SÂMBĂȚĂ, 22 AUGUST 2020

Wiking se trezi cu un gol răsunându-i în corp. Simțise această goliciune încă de la prima respirație conștientă, când deschise ochii și se uita printre jaluzelele din dormitor. Își luă telefonul și se uită la ceas: 5:15.

Mereu se trezea devreme. Începuse în anii petrecuți la căminul studentesc din Luleå, în încăperea lui de 13 metri pătrați care era lipită de un fel de centrală electrică. Nu aflase niciodată dacă era vorba de sistemul de încălzire, de ventilație, de apă caldă sau de altceva care se declanșa la acea oră. Însă oricare ar fi fost motivul, el era programat după el, fie că era întuneric polar sau soare la miezul nopții. În fiecare zi a anului.

Se întreba dacă își mai amintea cineva de ea.

Faptul că dispăruse în sezonul murelor arctice era încă păstrat în memorie, de aceea se dusesese sus, în mlaștină. Cu trecerea timpului, legenda ei s-a estompat într-un disconfort colectiv: Te duci să culegi fructe de pădure? Ai grijă să nu te scufunzi, *ca soția șefului poliției*.

30 de ani. O viață întreagă.

Multe lucruri se schimbaseră, altele rămăseseră la fel. De exemplu, apartamentul cu trei camere de pe Kvarndammsvägen. Mobilierul, ustensilele de bucătărie, majoritatea erau aceleași. Când Elin a avut nevoie de propria ei cameră, mama Karin a golit dulapul de hainele Helenei. Asta se întâmplase după atacurile teroriste asupra clădirii World Trade Center din septembrie 2001. Locul său de muncă era de asemenea neschimbat, doar funcția sa era diferită.

Uneori îl uimea că era aceeași persoană ca înainte. În tinerețe, crezuse că să îmbătrânești înseamna automat să devii altcineva. Dar nu era așa. Era exact același individ ca băiatul din fotografiile de Crăciun ale lui Karin din anii 1960.

Singurele schimbări pe care le resimțea erau profunzimea și experiența și, într-o oarecare măsură, nemulțumirea față de viață.

Se întinse și își puse mâinile sub cap. Nodul din gât îl irita. Tăblia patului părea la fel de rece pe încheieturile degetelor precum în acea ultimă dimineață. Schimbase somierele și salteaua când se deschisese IKEA în Haparanda, în toamna lui 2006, dar păstrase tăblia. Închise ochii. Își amintea cum așezase copilul în pătuț și apoi se târâse lângă el, îl sărutase și își dăduse jos puloverul. Sâni îi erau grei pentru că alăpta, iar pielea îi era febrilă. Cât de minunat era, cât de fericit. Ardoarea din mâinile lui și-o amintea cu claritate. Cum gângurea fetița în pătuțul ei, sătulă și proaspăt schimbată, în timp ce ei făceau dragoste. Apollo, jos, între picioarele lui, se trezi la această amintire.

Apoi, el în pragul ușii, în timp ce pleca la serviciu, ea cu copilul la sân, la masa din bucătărie. Zicea că se duce să culeagă mure arctice.

Nu în Mlaștina Rece, nu? Știi bine că...

Ochii ei, tulburi de oboseală.

E doar o superstiție, Wiking. Nu există mlaștini fără fund.

Apollo se chirci și dispăru.

Voise să-i spună să încerce să se odihnească, să aibă grijă de ea. Uneori se trezea noaptea când o auzea plângând. La început încercase să o consoleze, dar asta o făcea să se rușineze, așa că încetase.

Acum ea îi zâmbea ușor.

Să vă distrați.

El credea atunci că lucrurile erau pe cale să se schimbe. Că depresia ei avea să dispară.

Asculta la radioul mașinii, în drum spre secție, una dintre emisiunile matinale ale lui Ekot. George Bush și soldații lui din Golful Persic, Germania de Est și Germania de Vest pe cale să se reunească.

Faptul că își amintea asta, un lucru ca acesta.

Împreună cu Lars-Ivar Pekkari, vechiul camarad al tatălui său, efectuase controale cu etilotest pe drumul 374 în acea după-amiază. Prinseseră un șofer care era suspectat de conducere în stare de ebrietate și unul care conducea fără permis.

Ajunsesese acasă la ora obișnuită, chiar după ora 17. Biletul de pe masa din bucătărie.

Iubitule,

culeg niște mure arctice. Simt că trebuie să ies din apartament.

Markus este la Karin.

Și apoi steluța din colțul din dreapta jos, neregulată, cu cinci vârfuri, care seamăna cu cicatricea de pe abdomenul ei, de la capătul operației de cezariană, de la nașterea fiului ei. Emblema ei.

Se strecură din cearșafurile umede și intră dezbrăcat în bucătărie fără să aprindă plafoniera. Anja Berglund, care locuia vizavi de el, se trezea și ea mereu devreme, o surprinsese de câteva ori uitându-se în timp ce tropăia fără haine pe el. Deschise frigiderul, ușa era ca un scut între fereastră și goliciune, își turnă un pahar de suc de portocale. Privea peste ușa frigiderului în timp ce bea. Lumina era aprinsă în bucătăria Anjei. Ea lucra cu Markus la Baza Robotică, devenise de-a lungul anilor unul dintre responsabilii cu inventarul.

Se așează la masă în bucătărie, pe exact același scaun pe care stătuse ea în acea dimineață.

Să vă distrați.

Mama Karin îi sugerase să ia legătura cu un medium din Boden, el îi răspunsese doar ceva scurt și răutăcios.

Nu credea în fantome, nici atunci și nici acum.

Cine putea să știe despre proiectul acela legat de arme? Și cine știa că Markus urma să fie cel care-l coordona? Markus nu spusese nimănui din exterior, era destul de sigur de asta. Dar, desigur, existau mulți oameni în bază care cunoșteau detaliile proiectului. Dar cine din personalul cu autorizație de acces la informații clasificate știa și despre emblema Helenei? Cum semna ea bilețelele de pe masa din bucătărie cu 30 de ani în urmă? Nu avea sens. Și era oare Markus cu adevărat în primejdie? Cum ar fi putut autorul scrisorii să știe asta? Cine ar putea să știe ceva ce încă nu s-a întâmplat?

Părea ceva din altă lume, dar nu era așa. Cineva știa, și era posibil să fie prin apropiere.

Se ridică și începu să umble prin apartament. Îi țiuiau urechile, un sunet care apăruse în urma unui schimb de focuri din timpul unui antrenament de acum mult timp, sunet care se amplifica în momentele de stres. Acum tot corpul îi urla, își pierdeva cumpătul. Lumina se stinsese în bucătăria Anjei Berglund, de peste curte.

Nodul din gât îl irita. Carcinom cu celule scuamoase. Putea muri. Operație peste nouă zile.

Nu putea rămâne aici.

Secția de poliție era închisă și întunecată. Rareori avea loc vreo activitate acolo pe timp de noapte. Doar rezolvarea problemelor legate de pașapoarte o țineau deschisă în fiecare zi a săptămânii, o sarcină care îi revenea Carinei Burstrand. Celelalte cazuri ale poliției care apăreau în afara orelor de program erau preluate în principal de colegii din Älvsbyn, ceea ce, bineînțeles, le convenea de minune infractorilor locali. Între cele două orașe erau 40 de kilometri, distanță mai mult decât suficientă. Autobuzul se afla la jumătatea drumului spre Gällivare când patrula sosea.

Intră în parcare în timp ce soarele răsărea peste Pålberget și își parcă Volvoul XC70 lângă mașina de serviciu, care se întâmpla să fie exact același model. Wiking nu era adeptul surprizelor. Prefera să fie la volanul aceleiași tip de mașină, indiferent de circumstanțe.

Senzația de coșmar se mai domolise puțin în timp ce se grăbea să traverseze parcare. Trecuse pe aici aproape în fiecare zi, timp de 32 de ani. Asta îl ajutase. Vântul dinspre nord se întetise. Aerul era îngreunat de umezeală. Descuie ușa din spate. Opri alarma, dar nu se sinchisi să aprindă luminile. Traversă coridoarele pe întuneric. Trecu pe lângă bucătărie și se îndreptă spre biroul său. Închise ușa în urma lui, chiar dacă nu era necesar. Merse până la fereastra care dădea spre parcare și spre biserica de peste drum. Afară era o liniște deplină, ca după un bombardament. Nimeni nu-l putea vedea, dar el era aici, cu o vedere perfectă asupra parcării și străzii de dincolo. Se însenina încet, însă zilele deveneau tot mai scurte. Cu două luni în urmă, soarele strălucea neîncetat, iar acum era sub orizont la 9:15 seara.

Trase în jos și răsuci jaluzelele. Apoi aprinse lampa de birou, o insulă de lumină în mijlocul haosului de pe masă.

Cine ar fi putut să știe?

Helena nu lucrase decât într-un singur loc în toți anii petrecuți în Stenträsk, în pensiunea cu cel mai stupid nume din istoria lumii: Stone Swamp Inn. La început, lucrase la bar, apoi devenise șef de sală în restaurant. Dar nu putea să lucreze atâtea nopți lungi având copii mici. A trecut la recepție, în partea de hotel, chiar dacă era mai prost plătită. Uneori se mai ocupa și de curățenie sau lucra în bucătărie ca ajutor de bucătar. Fusesse apreciată peste tot și avusese ocazia să cunoască fiecare persoană din fiecare departament.

Câți dintre ei mai erau încă acolo și astăzi? Trebuia să afle. Avea vreunul dintre ei vre-

legătură cu Baza Robotică? Un partener, un copil, un vecin, o rudă? Cu siguranță. Cu cine din Stenträsk mai socializase ea, în afară de colegii de muncă? Își amintea de câteva femei de vârsta ei, dar de obicei el nu li se alătura.

Se duse la dulapul cu dosare din colțul camerei. Era un model vechi și simplu, cu sertare de tablă care se blocau mereu. Căută cheia potrivită pe suport și descuie al doilea sertar de jos. Nu conținea decât un singur dosar, și era o copie. Originalul se afla în registrul cu toți cetățenii suedezi dispăruți, la NOA², în Stockholm.

Dosarul era subțire, aproape ușor ca o pană.

Helena Kristina Stormberg, n. Isaksson,
621130-1261

Dispărută 900814

Se afundă în scaunul de birou, care scârțâi tare sub greutatea sa. Puse dosarul pe birou și îl deschise, răsfoind printre documente până când găsi hârtia potrivită.

Biletul pe care ea îl lăsase pe masa din bucătărie sau, mai bine zis, o fotocopie. Scrisul de mână ascuțit, steaua din colț. Deschise sertarul de sus al biroului și scoase o pereche de mănuși. Pescui plicul din buzunarul interior, scoase scrisoarea. Respiră adânc.

Existau asemănări clare, atât cu privire la scrisul de mână, cât și la emblemă. Dar cât de clare?

Trase lampa de birou spre el, își miji ochii.

Steaua de pe scrisoarea de avertizare a lui Markus era mai mare și mai stângace decât cea de pe biletelul de pe masa din bucătărie. Scrisul de mână era mai uniform și o idee mai mic. Fuseseră făcute de aceeași persoană? Posibil, dar nu neapărat. Ar fi fost nevoie de o expertiză pentru a determina asta, iar el nu dispunea de așa ceva.

Trecu cu degetul peste logoul de pe scrisoarea de avertizare.

HOTEL INTERNATIONAL

STOCKHOLM

Porni calculatorul și căută pe Google hotelul.

Cu stil și elegant. Hotel International este un hotel exclusivist, situat pe Strandvägen, în inima orașului Stockholm...

Auzise de Strandvägen, dar nu și de hotel.

Examină plicul. Era marcat cu un timbru care reprezenta perechea de autori Sjöwall Wahlöö, cu ștampila poștală din Stockholm datată 11 august 2020. Marțea trecută. Oare în ziua de azi era nevoie de trei zile pentru ca o scrisoare să ajungă la Stenträsk? Sau poate fusese în cutia poștală a lui Markus mai mult timp?

Se uită la steaua de pe scrisoare.

Cine știa de ea? În afară de ei doi?

Probabil toți cei care văzuseră dosarul. Deci o listă lungă de colegi de-ai lui, atât din Norrbotten, cât și din Stockholm. Colegii de serviciu ai Helenei, eventual prietenii ei. Familia lui, mama Karin și Sven, poate chiar și prietenele lui Karin.

Privi la ceas. Oamenii trebuiau să se fi trezit până acum.

Ieși și se îndreptă către mașină.

Mama lui, Karin, încă mai locuia acolo unde el copilărise, tot într-o casă Älvsbyhus, pe o străduță adiacentă Străzii Kvarndammsvägen. Stătea în hamacul din spatele casei, cu o cană de cafea în mână, când Wiking păși pe terasă. Câinele Hugo, un cocker spaniel, stătea tolănit și gâfâia la picioarele ei. Wiking o salută de la o oarecare depărtare și mângâie docil câinele, nu-i plăceau

prea mult animalele. Karin luase câinele după operația de bypass cu câțiva ani în urmă, când avea nevoie de motivație pentru a face mișcare. Se plimbase și își reintrase în formă cu ajutorul câinelui.

— Avem suc de portocale, spuse ea după ce Wiking termină de mângâiat câinele.

Intră în bucătărie și își turnă un pahar. Apoi se așază pe unul dintre scaunele din grădină. Perna era puțin umedă. Trebuia să-i spună că e bolnav. Să nu mai tragă de timp.

— Am o întrebare, spuse el și bău. Despre Helena.

Karin ridică instant din sprâncene, dar nu spuse nimic. Rareori vorbeau despre cea moartă. Ea reprezenta un inconvenient arhivat.

— Știi cum își semna bilețelele?

Karin clipi.

— Bilețelele?

— Când scria o scrisoare sau un bilețel pe care îl lăsa pe masa din bucătărie. Știi tu, emblema ei, pe care o folosea în loc de nume.

— Ah, te referi la stea?

El înghiți în sec.

— Știi cu cine mai umbla în timpul liber? Oameni de pe-aici, din oraș, când nu lucra?

— De ce mă întrebi asta? Cred că știi și tu deja.

— Nu prea țin minte astfel de lucruri.

Karin îl privi câteva secunde lungi.

— Petrecea mult timp aici, zise ea, cu mine și cu Sven.

— Da, da, dar în rest?

Mama lui dădu din umeri.

— Ea și Susanne se antrenau împreună când Sussi și Krister erau în oraș. La sala de fitness a centrului sportiv...

Nu Susanne Schiltz, nu putea să o întrebe nimic despre Helena, nu ar fi mers. Văduva lui Krister se credea acum jurnalistă independentă, ar fi explodat de curiozitate.

— Știu la ce sală te referi. Altcineva? Nu se vedea uneori și cu Carina Burstrand?

Karin se gândi o clipă.

— Ba da, ai dreptate, obișnuiau să iasă la *fika*³ și să discute despre cărți. Carina coordona diverse activități la bibliotecă, iar Helena mergea pe acolo ori de câte ori avea ocazia. Totodată, socializa și cu femeia care deținea pensiunea la acea vreme...

— Kerstin, spuse Wiking. Kerstin Lindgren. A murit în toamna anului 1990.

— Da, știu, confirmă Karin. Fiica lui Kerstin, Eva-Lena, lucra și ea la hotel. Nu a vrut să preia conducerea după ce a murit mama ei, astfel că l-a vândut acelei...

— Mai locuiește acolo, în Träsket⁴? întrebă Wiking.

— Nu i se mai spune Träsket, zise Karin. Dar da, Eva-Lena locuiește în Träsket.

Wiking își termină sucul.

— Vii luni? întrebă Karin.

— Josefin mi-a spus să iau tortul sendviș pe drum, spuse el și se îndreptă spre mașină.

Activitatea era foarte intensă pe străzi, pentru o dimineată de sâmbătă. Oamenii făceau jogging sau mergeau cu bețe telescopice, iar la semafor se formase o coadă de mașini. Atât magazinul Ica, dar și magazinul de bricolaj din zona industrială se deschideau la ora 7, iar locuitorii din zona cercului polar de nord știau cum să profite la maximum de lumina zilei.

În general, se simțea un aer de speranță și încredere în viitor datorită investițiilor actuale în partea de nord a Norrlandului: planurile pentru cea mai mare fermă eoliană terestră din Europa, la periferia orașului Piteå, uzina de oțel fără combustibili fosili din Boden, gigantica fabrică de baterii din Skellefteå. Miliardele se rostogoleau spre nord, sau cel puțin promisiunile aferente. În sinea lui, Wiking nu-și făcea speranțe prea mari.

Vocabularul care definea Hotel International ca fiind cu stil și elegant ar fi descris probabil Stone Swamp Inn ca fiind un boutique-hotel pitoresc. Dobânzile mici îi permiseseră actualei proprietare, Britt-Marie, să renoveze în concordanță cu estetica modernă. Optaseră pentru materiale naturale în nuanțe pământii și copii sustenabile ecologic ale unor piese de mobilier de designer. Wiking considera că atmosfera era destul de sumbră.

Fata care stătea la recepția restaurantului avea părul prins într-o coadă de cal, ochii întunecați și câte patru cercei în fiecare ureche. Purta un șorț gri și o cămașă de un alb sclipitor, prezentându-se extrem de profesionist. Întreaga echipă de geniști norvegieni era deja în picioare și se servea de la bufet.

— Urban Landén e aici azi? întrebă Wiking.

Era cu câțiva ani mai în vârstă decât Wiking. După două săptămâni în clasa întâi, hotărâseră că micuțul Urban nu era încă pregătit pentru școală. Fusesse lăsat să mai crească, mai întâi un an și apoi încă un an, fără prea mare folos. Apoi a intrat într-o așa-numită clasă ajutătoare la Școala din Kvarndamm.

— Face curat în curtea din spate, răspunse fata.

Wiking părăsi restaurantul, trecu prin recepție, unde nu era nimeni, și ieși pe ușa din spate, spre containerele de gunoi. Un bărbat corpulent presa cutii de carton lângă un container metalic pentru reciclare.

— Urban? Noroc, Wiking sunt.

Bărbatul scăpă cutia de carton.

— Salut, Wiking, răspunse el. Care-i treaba?

Wiking îi întinse pumnul strâns, unul dintre noile saluturi corona pe care le putea tolera. Urban reacționează imediat și îi întoarse salutul.

— Ce mai zi, spuse Wiking, mijindu-și ochii spre cerul albastru, senin. Cred că e minunat să poți lucra în aer liber.

— Munca în aer liber e cea mai tare, răspunse Urban.

Vântul adia dinspre munți, primul semn al toamnei în aer.

— Știi, îi spuse Wiking, am o întrebare la care poate îmi poți răspunde. Îți amintești de Helena, soția mea? A lucrat aici, întâi la restaurant, apoi la hotel.

Urban își coborî privirea și roși.

— Sigur că da, zise el. Cum să nu-ți amintești de Helena. Ce gagică!

Făcu un gest cu mâna, sugerând că femeia avea sâinii mari, dar apoi păru să-și dea seama că nu era potrivit să împărtășească astfel de observații cu soțul ei, așa că se întoarse la cutia de carton.

— A trecut mult timp de atunci, zise Wiking cu un ușor surâs. Mă întreb dacă îți aduci aminte că obișnuia să scrie mesaje...

Urban împinse cutia în container, își șterse mâinile și aprobă din cap cu entuziasm.

— Da, răspunse el. Îmi scria liste ca să nu uit ce lucruri să fac și în ce ordine. Era drăguță, Helena. Și frumușică. Mă ajuta uneori dacă nu reușeam să termin treaba...

Roși din nou.

— Îți amintești cum își semna mesajele?

Urban se uită la el confuz.

— Cu numele ei, întrebă Wiking, sau în alt fel?

— Scria „Pentru Urban“. Le-am păstrat.

Păstrat?

— Ce vrei să spui, încă le mai ai? întrebă Wiking.

Urban lovi cu piciorul una dintre cutii.

— Poți să mi le arăți?

— Erau pentru mine, zise Urban. Sunt scrisorile mele.

— Bineînțeles, spuse Wiking. Trebuie doar să le examinez.

Urban strânse din dinți și clătină din cap, luând o altă cutie.

— Le consideri secrete? întrebă Wiking. Lucruri pe care ea le-a scris doar pentru tine? Așa au fost, da. Vreau doar să văd cum s-a semnat pe ele și poate să examinez câteva la secție.

— De ce ai face asta?

Ochii i se îngustară și căpătară un aspect tăios. Wiking îl privi înapoi cu seriozitate.

— Fac parte dintr-o anchetă a poliției, explică el. Nu vreau să fiu nevoit să mă duc la procuror și să cer să îți fie confiscate.

Bietul om începu să transpire.

— Voi face tot posibilul să le primești înapoi după aceea, spuse Wiking. Dar nu pot promite nimic.

După ce bătu puțin din picioare ca să se scuture, bărbatul puse cutia pe jos și se îndreptă spre ușa din spate. Nu intră în recepție, ci o luă la stânga, spre subsol. Tavanul era jos și Wiking fu nevoit să se aplece. Un birou vechi din furnir de pin, lângă pompa de căldură, era în mod evident teritoriul lui Urban Landén. Acesta trase al doilea sertar și puse pe masă un teanc mare de hârtii scrise de mână, cu sigla pensiunii.

Wiking se apropie de ele și o citi pe prima de sus.

Pentru Urban!

Bună dimineata!

Sper că ai dormit bine!

Sarcinile de astăzi:

1. Reciclează sticlele goale.

2. Mătură curtea din spate.

3. Schimbă becul ars de pe coridorul de la primul etaj.

4. Pune baterii noi în seiful din camera 15, codul este 1468.

5. La ora 15, întâmpină-l pe coșar și arată-i coșul de fum.

Să ai o zi plăcută!

Helena

Și apoi steaua. Era acolo. Strânse din dinți, oarecum rănit. Nu știa că era un bun comun. Crezuse că era ceva ce împărțeau doar ei doi.

— Mersi, spuse Wiking. Aș vrea să iau ăsta cu mine, pentru o analiză.

— De ce?

Îngrijitorul părea speriat.

— Trebuie să verific un lucru, dar voi lua doar un singur bilețel. Pe celelalte le poți păstra.

Scoase un plic pentru probe din buzunarul interior și inseră în el mesajul. Urban se uită îndelung după foaia de hârtie, dar apoi le puse cu grijă pe celelalte la loc în sertar. Ieșiră împreună înapoi în curtea din spate.

— Ai mai fost să-l vezi pe unchiul tău în ultima vreme? Unchiul tău, Evert? întrebă Wiking când ieșiră la soare.

Evert Landén fusese directorul Bazei Robotice timp de două decenii.

Urban aprobă din cap.

— Corona, zise el. Nu ai voie să intri în azil.

Bineînțeles că așa era.

— E frustrant, spuse Wiking. Mai cunoști pe cineva de la bază?

Îngrijitorul luă cutia de carton pe care o lovise cu piciorul și începu să o aplatizeze.

— Doar pe Oskar, gardianul. Jucăm FIFA împreună.

Wiking îi zâmbi.

— O zi bună, spuse el, ieșind pe poartă spre trotuar.

Zona rezidențială Stenträsk Älvstrand se afla la periferia orașului, fiind cea mai apropiată de drumul principal care cobora spre coastă și Älvsbyn. Bubuitul camioanelor cu lemne se îmbina cu vuietul constant al râului, cu vântul care cobora dinspre munți și se strecura printre case. Zona era rareori numită altfel decât Träsket. Proprietățile făceau parte din cadrul *miljonprogrammet*⁵ din anii 1960, blocuri cu trei etaje, cu fațade de tablă și scări unde te trăgea curentul. O noțiune preconcepută era că aici stăteau înghesuite cazurile sociale, alături de cei nou-veniți în țară și de cei divorțați, și că zona forma astfel un eșantion reprezentativ al celor cinci grupuri sociale ale comunității. Nu era adevărat, nu în totalitate. Existau într-adevăr cetățeni cu posibilități financiare reduse, dar și muncitori și funcționari publici care preferau să se ocupe în timpul liber de alte activități decât de grădinărit și renovarea casei. În plus, o parte dintre locuințe fuseseră vândute unei asociații de locuințe nou înființate, iar bujorii de toamnă și echinacea înfloreau acum la ferestrele proaspăt vopsite.

Eva-Lena Lindgren locuia într-una dintre clădirile care încă erau clasificate, în ceea ce privește modul de ocupare, drept apartamente în chirie.

Aceasta deschise ușa în colanți și un top roz-neon, o femeie slăbănoagă, cu ochi limpezi și coafură îndrăzneată.

— Poliția! spuse ea, micșorându-și ochii. Ce am mai făcut acum?

Wiking zâmbi amabil.

— Să-mi spui dacă am venit când nu se cuvine. Te duci să alergi?

— Ashtanga Yoga, jos, la Studio, zise ea, aruncând o privire către ceasul de pe perete și făcând un pas în spate. Dar intră, intră, îți fac o cafea?

— Nu, mulțumesc, e în regulă, răspunse el.

Nu se mai deranjează să îi explice că el nu bea cafea.

— Și nu sunt aici în interes de serviciu, zise el, ci din motive complet private.

Eva-Lena Lindgren flutură ușor din genele false aplicate cu grijă la studioul anterior menționat.

— Deci, cu ce te pot ajuta? întrebă ea zâmbind.

Intră în bucătărie. Era un apartament asemănător cu cel în care locuise cândva Agneta Mäkitalo. Celelalte încăperi erau liniștite și goale, Eva-Lena locuia singură. Wiking decise să joace cartea sentimentală.

— Este vorba despre Helena. Soția mea. Au trecut 30 de ani de când a murit. Ieri.

Zâmbetul femeii se estompă în tristețe.

— Atât de mult timp a trecut? Cum trece vremea! A fost cu adevărat cumplit.

— Ce-ți amintești despre ea? întrebă Wiking și se așază pe o bancă, pe o pernă din piele de oaie, acolo unde Agneta avusese cândva o canapea cu spătar din vergele de lemn.

— Păăăi...

Ridică din umeri și își lăasă privirea să zboare pe fereastră. Probabil își amintea foarte puține lucruri.

— A lucrat la pensiune, în special cu mama mea.

Da, Wiking știa deja acest lucru.

— Ați lucrat vreodată împreună?

— Păi, spuse Eva-Lena, Helena era un pic peste tot. Mama obișnuia să spună că era ca un briceag elvețian, folositor pentru orice lucru posibil.

Wiking râse ușor.

— A făcut cursuri de hotelier în Elveția...

— Așa este, da, aprobă Eva-Lena. Clar supracalificată pentru locurile acestea, de fapt. A fost ceva extraordinar...

Ochii îi străluciră spre Wiking. Acesta îi zâmbi înapoi.

— Știu că obișnuia să lase mesaje oamenilor. Cu privire la lucrurile ce trebuiau făcute. Lui Urban, de exemplu...

Eva-Lena râse.

— Bietul Urban! Așa e, îi scria liste cu ceea ce trebuia să facă. Era îndrăgostit nebunește de ea, cred că nu i-a trecut niciodată.

Le văzuse, așa că era posibil să știe și cum le semna.

— Nu ai continuat să administrezi pensiunea pe cont propriu? După ce mama ta nu a mai fost?

Zâmbetul de pe fața femeii dispăru.

— Am încercat, dar era în plină criză economică. Rata dobânzii ajunsese până la 500%. N-a mai mers.

— Și ai reușit să îți găsești alt loc de muncă?

— La restaurantul Myrheden.

El aprobă din cap, își amintea corect, ea era managerul restaurantului de la Baza Robotică.

Ea se uită din nou la ceasul de pe perete.

— A fost foarte plăcut să te revăd, zise ea, dar clasa de yoga începe la 10, așa că trebuie să...

Wiking se ridică în picioare.

— Nu-i putem lăsa pe ceilalți să înceapă fără tine.

— Nu vor începe fără mine. Eu sunt instructorul.

Părăsiră apartamentul împreună.

Ea îi spuse că era binevenit să se întoarcă altă dată la o *fika*. Dacă voia să vorbească mai mult despre Helena. Sau despre orice altceva.

Activitatea la Stenträsk Missile Test Range, care era numele oficial al Bazei Robotice, era în plină desfășurare, deși era sâmbătă. Wiking trecu pe lângă lansatoarele de rachete care flancau intrarea: un Bristol Bloodhound Mk1 pe o rampă de lansare

și un CT-20 pe stâlpi. Simți vuietul motoarelor cu reacție ale avioanelor supersonice vibrând în corpul său în timp ce coborî fereastra mașinii în apropierea intrării principale a punctului de control de securitate.

— Ce ciudat, spuse un agent de pază în uniformă, în timp ce se apropia de mașină.

Wiking nu-și aducea aminte cum îl chema.

— Cu ce putem ajuta astăzi Departamentul de Poliție?

— Îl caut pe Hermansson, spuse Wiking.

Artur Hermansson era șeful bazei. Era originar din sud, Wiking nu-l cunoștea prea bine.

— Ai programare? întrebă paznicul.

— Nu, răspunse Wiking. Este o situație urgentă.

— Așteaptă aici, îi zise paznicul și dispăru în spatele gratiilor de oțel ale porților.

Wiking cercetă împrejurimile. În spatele gratiilor, văzu centrul de control din clădirea principală în partea stângă jos, învelit într-o cușcă Faraday pentru protecție împotriva spionajului electronic. Toată acea parte a clădirii era consolidată împotriva „influențelor externe”, adică împotriva bombelor. Restaurantul Myrheden, în dreapta. Muzeul de lângă el adăpostea întreaga istorie a Bazei Robotice, întreținut de câțiva entuziaști. Fusesse și el acolo, interesant și emoționant. Cea mai puternică impresie lăsată în memorie fusesse cea a personalului rănit și ucis în experimentele de la începuturile bazei. Și apoi, dincolo de pini, pista de aterizare și hangarele de unde se auzeau zgomotele motoarelor cu reacție. Vaporii de combustibil pentru aviație îți înțepau plămânii.

— Mergi în față cu mașina și parchează lângă intrarea E. Unul dintre managerii de proiect te va întâmpina acolo, îi zise paznicul.

Arătă cu brațul spre una dintre ușile de pe latura lungă a clădirii, apoi ridică bariera și deschise porțile de fier. Wiking ridică geamul

mașinii dinspre avioane și făcu un gest cu mâna în semn de mulțumire.

Parcă în locul desemnat. Era dotat cu un dispozitiv de încălzire a motorului, deci era un loc de parcare al personalului. Poate că era al lui Markus.

Ieși și încercă ușa. Încuiată. Fu nevoit să aștepte câteva minute până să fie deschisă poarta. Anja Berglund, vecina lui de peste curte, se afla în interior. El tresări. Era ciudat să o vadă astfel, obișnuiau să se vadă pe jumătate dezbrăcați și abia treziți. Aceasta îl salută cu cotul.

— Artur este momentan prins într-o ședință pe Zoom, spuse ea. Vrei o cafea până vine?

— Un pahar cu apă, te rog, îi răspunse Wiking.

O urmă prin clădire, mersul ei era liniștit și familiar.

Nu mai fusese niciodată chiar în inima bazei.

Decorul era cel standard pentru clădirile guvernamentale suedeze. Podele cu linoleum portocaliu și pereți albi din ipsos, ventilație șuierătoare, plăci de plută drept tavane. Lumini fluorescente pâlpâitoare, coșuri de gunoi din plastic.

Anja îl conduse într-o sală de conferințe. Mobilier de depozitare din furnir de fag și tablouri simple în ulei cu avioane de luptă din istoria armatei suedeze, dar scaunele din jurul mesei erau elegante.

— O să cer să ți se aducă apă, zise ea. Te descurci? Trebuie să mă duc să mă ocup de vizitatori.

El aprobă din cap, își scoase jacheta și o așeză pe spătarul scaunului de alături.

Prin ușa întredeschisă, o auzea conversând cu un bărbat despre telemetrie, teodolite, geodezie și rachete ghidate, drone și ținte aeriene. Nu avea nicio idee ce însemnau toate acestea. Închise ochii. Scaunul era confortabil. Chiar dacă ceea ce auzea acum implica probabil informații clasificate la cel mai înalt nivel, atenția lui era concentrată

asupra scaunului. La felul în care aerul rece îi atingea ușor fruntea și îi irita gâtul. Așa de banale sunt ființele umane, lucrurile mărunte și cele esențiale li se amestecă în minte ca într-o supă a priorităților irealizabile.

— Wiking Stormberg, rosti o voce autoritară. Cu ce te pot ajuta astăzi?

Wiking se ridică în picioare și salută. Artur Hermansson închise ușa și se așează în partea opusă a mesei.

— Unuia dintre angajații voștri i-a fost spartă casa săptămâna trecută, spuse Wiking. Johan Björkman, în Pålberget. S-a aflat abia ieri, pentru că Johan a fost plecat în concediu. Întregul său dulap cu arme și muniție a fost furat.

— Vai, spuse Artur Hermansson.

Faptul că o persoană cu certificat de securitate a fost victima unei astfel de infracțiuni putea reprezenta un risc major. Într-un dulap ar putea fi păstrate și alte lucruri în afara armelor, lucruri pe care persoana respectivă nu le-ar dezvălui poliției: orice, de la bani obținuți ilegal până la droguri sau videoclipuri porno, ceea ce ar deschide o cale către șantaj sau alte forme de amenințare. Nu era ceva în care Wiking intenționa să se implice, dar era crucial ca Hermansson să fie conștient de acest lucru.

— Înțeleg că Björkman are certificat de securitate, spuse Wiking, și că nu poți divulga toate detaliile rutinelor și activităților voastre, dar există câteva întrebări la care am nevoie de răspunsuri pentru a putea continua ancheta.

— Desigur, răspunse Hermansson. Ce vrei să știi?

— Cine are cunoștință de datele când personalul pleacă în concediu?

— Nu sunt informații publice, dar nici vreun mare secret nu este. Angajații și personalul administrativ sunt informați în acest sens în vederea planificării salariilor și a activităților.

Wiking scoase un carnetel și un creion din buzunarul jachetei și notă pe scurt răspunsul lui Hermansson.

— O informație care ar putea fi clasificată, zise el, dar ați avut personal de la K4 din Arvidsjaur aici, să zicem, în ultimele șase luni?

Hermansson inspiră adânc.

— K4 este o unitate specializată în operațiuni de tip vânătoare, o unitate mai mică, ei îndeplinesc sarcini speciale și operațiuni de informare din spatele liniilor inamice. Nu dispun de vehicule grele. Poate că acest lucru îți răspunde la întrebare...

Wiking aprobă din cap.

— Dacă îmi permiți să te întreb, zise Hermansson. Aveți vreun indiciu cu privire la autorii furtului, îi veți aresta?

Wiking se scărpină scurt în creștet.

— Situația anchetei nu este ideală, răspunse el. Nu știm în ce zi a avut loc infracțiunea. Vecinii nu au observat nimic. Dar avem alte indicii...

Se gândi câteva secunde.

— Ar putea exista vreo amenințare la adresa securității aici, în bază, vreo faptă îndreptată împotriva lui Johan Björkman? Sau împotriva altcuiva? Cineva care ar putea avea interesul să folosească astfel de informații despre anumiți angajați în avantajul său?

Hermansson ridică din sprâncene.

— Unde vrei să ajungi?

Wiking îl fixă atent cu privirea pe șef.

— Amplasarea bazei în districtul nostru este întotdeauna o sursă de complicații pentru activitatea poliției. Trebuie să avem mereu în vedere acest aspect circumstanțial. Înțeleg că întrebarea este una abstractă, dar care sunt riscurile privind securitatea personalului tău?

Șeful se încruntă.

— Nu aș spune că riscul este unul iminent, dar există. Noi ne ocupăm exclusiv de chestiunile

clasificate...

Wiking se ridică în picioare.

— Nu te mai rețin, pare că activitatea pe aici este în toi.

Hermansson îi urmă exemplul, împingând cu grijă scaunul sub masă.

— Da, avem multe misiuni în ultima vreme.

— Markus mi-a povestit că a fost promovat, menționează Wiking și își puse jacheta pe el.

— Ne bucurăm toți pentru el, răspunse șeful Bazei Robotice. Markus este un tânăr înzestrat.

— Dar astfel de informații, spuse Wiking, sunt publice aici?

— Despre cine este promovat? Aș putea spune că da.

Ușa se deschise din exterior. O femeie tânără apărură cu un pahar cu apă.

— O să țin cont de întrebările tale, spuse Hermansson. Te descurci să găsești ieșirea?

*

Secția era liniștită și pustie. Merse direct în biroul lui Roland Larsson. Era mai mare decât al lui, pentru că Roland păstra acolo materialele de lucru de care avea nevoie ca Lokus. Avea acolo, pe lângă niște prelate mai mici, lămpi și aparate foto, lucruri precum benzi adezive pentru amprente, diverse tipuri de amestecuri de negru-de-fum cu pensulele aferente, perii magnetice, kituri de amprente cu cerneală, cretă, tăietoare de sticlă, folii de gelatină pentru prelevarea amprentelor, compuși din cauciuc siliconic, reactivi de aminoacizi și o varietate de alte borcane și punguțe pe care Wiking nu le putea identifica. Cunoștea destul de bine aceste tehnologii atunci când era în mod constant pe teren, dar, de când devenise șef al poliției locale, nu mai atinsese nicio pulbere de negru-de-fum.

Mai erau pachete de chestii lipicioase de culoare brun-roșiatică, folosite pentru a lua mulaje ale daunelor cauzate de efracții, lanterne puternice, pachete sigilate de teste ADN și mai multe alte amestecuri de pulberi de negru-de-fum. Pe moment, Wiking simți resemnare.

Ce folosea Roland pentru hârtie? Nu folosea pulbere și pensule pe chitanțele vechi, ci le înmuia într-un fel de lichid, cum îi zicea?

Erau acolo niște tăvițe de plastic cu o sticlă lângă ele. Evident 32oz Ninhydrin Latent Fingerprint Reagent HFE-7100 Premixed Solution, exact ce avea nevoie. Substanța se atașa de aminoacizi. Faptul că putea fi folosită pentru a conserva amprente era o descoperire suedeză. Era disponibilă și în tuburi, dacă își amintea bine, cu spray?

Da, te puteai baza pe Roland. Cutia de ninhidrină era pe raftul de dedesubt. Luă sprayul cu el și se întoarse în biroul lui. Aprinse plafoniera, scoase din buzunarul interior plicul pentru probe cu mesajul lui Urban. Îl puse lângă scrisoare, pe podea, și făcu niște poze cu telefonul. Ignoră plicul, era prea contaminat.

Apoi pulveriză temeinic substanța chimică atât pe scrisoare, cât și pe mesaj. Un miros de alcool umplu încăperea, oamenii ar fi spus că băuse la locul de muncă. Fie și așa. Când luă hârtiile, acestea lăsaseră dreptunghiuri uscate pe podea.

Examină scrisoarea. Nu era nimic deosebit, decât text și umezeală. Oare exagerase cu pulverizarea?

Nu, trebuia să se și usuce. Să le pună în cuptor? Cel mai probabil ar fi sfârșit prin a le arde.

Se așază pe scaunul de birou și așteaptă.

În acea noapte, cu 30 de ani în urmă, fusese în echipa de căutare responsabilă de investigarea zonei de sud a Mlaștinii Reci. Acolo era cea mai bogată vegetație de mure arctice și tot acolo erau concentrate căutările. La miezul nopții îl

informaseră că mașina fusese găsită, iar la scurt timp după aceea, și fiica lui. Condusesse ca într-un fel de transă până la dispensarul din oraș, ceața îi învăluia automobilul. Gunilla Landén, medicul de gardă de la Urgențe, ținea copilul în brațe când intrase el. Fetița tocmai primise un biberon cu lapte praf și era înfășurată într-o pătură mare de lână. Medicul predase copilul unei asistente și îl condusesse pe Wiking în biroul ei. Îi explicase că fetița avea să fie bine, o să se recupereze complet. Vestea nu îi adusesse nicio bucurie. Singurul sentiment pe care și-l amintea era ușurarea pe care o simțise atunci când doctorița Landén îi spusese că fetița trebuia să rămână în salon peste noapte pentru a fi ținută sub observație. Că nu era el nevoit să își asume responsabilitatea.

Vinovăția încă îl apăsa. Îl împiedica să se recupereze vreodată. Elin se depărtase de el precum îngerul care fusese mama ei.

Se aplecă peste birou. Hârtiile se uscaseră. O mulțime de pete roz-violet se materializaseră. Aprinse lampa de pe birou și se aplecă să vadă rezultatul, începând cu scrisoarea.

Cele mai multe pete erau alungite și fragmentate, multe dintre ele nu erau amprente, ci un alt tip de urme. Sos de smântână de la cină, poate. Știa prea puține despre criminalistică pentru a evalua detaliile. Dar în colțul din stânga jos era o amprentă ascuțită a unui deget mare. Nu putea fi altceva. Baza degetului era mai lată decât partea de sus. Pentru a se asigura, se uită la propriile degete. Doar degetul mare arăta așa.

Cu mâinile ușor lipicioase de la ninhidrină, răsfoi dosarul subțire al dispariției Helenei. În dosar era un set de amprente digitale prelevate de colegii lui din casă după ce dispăruse: de pe cana de cafea, de pe paharul periutei de dinți, de pe peria de păr, de pe pachetele de scutece și de pe biberoane. Exemplarele lui erau niște fotocopii ale

unor fotografii, deci copii după copii, neclare și difuze.

Găsi amprente ambelor degete mari ale Helenei și le puse lângă scrisoare pentru a le compara. Ampretele degetelor nu se schimbă odată cu vârsta.

Nu îi era ușor să le distingă. Copiile lui erau prea proaste. Nici originalele nu erau prea bune, din câte își amintea.

Totuși, una dintre ele părea asemănătoare. Examină desenul papilar, liniile paralele, forma degetului. La fel? Imposibil de stabilit.

Se întinse după mesajul de la pensiune, o bucată de hârtie pe care ea evident pusese mâna. În general, amprente lăsate de degete erau alterabile. Cu toate acestea, materialele poroase, cum ar fi hârtia, puteau păstra o amprentă un timp de până la 30 de ani, în cel mai bun caz. Dacă avea noroc, putea găsi aici o potrivire.

Dar se dovedi că urmele de pe mesajul lui Urban se deterioraseră complet de-a lungul deceniilor. Practic, întreaga foaie era roz, iar toate amprente pe care le putea distinge erau aceleași. Niciuna dintre ele nu era cea a degetului mare de pe scrisoare. Probabil că omul citise și răsfoise biletele frecvent de-a lungul acelor ani. Bietul de el!

Îl aruncă în coșul de gunoi și luă plicul.

Hotel International Stockholm.

De ce ai pune logouri pe o scrisoare anonimă?

Pentru că nu era anonimă.

În acel moment, poarta care dădea spre stradă, dincolo de recepție, fu trântită cu un zgomot puternic. Wiking se holba la ușa închisă a biroului, ce naiba a fost asta?

Privi în jur, prin încăpere, la birou și pe podea — oh, Doamne! nu putea permite nimănui să vadă această dezordine. Se ridică, se așează înapoi, smulse hârtiile de pe masă și le îndesă în sertarul de sus al biroului. Auzi pași ușori venind

pe coridor, erau ai Carinei Burstrand. Se îndreptă rapid spre uşă, o deschise şi ieşi. O închise bine în urma lui. Recepţionera, care se îndrepta spre bucătărie în papuci de casă, îl privea surprinsă.

— Ce bine că ai trecut pe aici, zise Wiking. Trebuie să te întreb ceva.

— Trebuie să reumplu automatul de băuturi, spuse ea şi intră în bucătărie.

El o urmă şi se sprijini de blatul din bucătărie.

— E vorba despre soţia mea, îi spuse el.

Atunci Carina îl privi, îşi îndreptă spatele şi lăasă dozele de suc.

— Ce s-a întâmplat?

— Aţi petrecut ceva timp împreună, nu-i aşa? Vorbeaţi despre cărţi?

— Păi?

Ea îl privea cu scepticism. Se cunoşteau de când aveau şapte ani, fuseseră în aceeaşi clasă toată şcoala primară şi lucrau împreună de 32 de ani. Nu o putea păcăli.

— Am găsit un bileţel ciudat, îi spuse el, pe care e posibil să-l fi scris ea.

Recepţionera puse cu grijă punga de la Ica pe podea.

— Wiking, ştiu, săptămâna trecută s-au împlinit 30 de ani de când a murit. Are vreo legătură cu asta?

El oftă, nu credea că-şi mai amintea.

— Nu ştiu, răspunse el. Poate.

— Ce fel de bileţel ai găsit?

Wiking îşi şterse fruntea cu palmele.

— Unul pe care poate l-a scris cândva.

— Ai răscolit printre amintirile vechi?

Privi în jos la mâinile lui. Putea la fel de bine să o lase să creadă că se afla într-o stare de compătimire de sine.

— Îi plăcea Ulf Lundell, spuse Carina cu un glas neobişnuit de duios. Şi Jack Kerouac. Avea probleme cu clasicii, credea că sunt doar nişte morţi. Totuşi, îi plăcea Nabokov. Helena este

singura pe care am întâlnit-o căreia să-i placă *Lolita*.

— Știi cum își semna scrisorile? Adică mesajele, bilețelele? În mod informal?

Ea îl privi cu sprâncenele încruntate.

— Ce anume urmărești?

Nu știa sau doar se prefăcea?

— Ia spune-mi, zise el, Håkan mai este încă la Baza Robotică?

Carina Burstrand își încrucișă brațele.

— Credeai cumva că bărbatu-meu și-a găsit o altă slujbă de inginer de zbor în Stenträsk? Ce-ai pățit?

Wiking se îndepărtă de blat.

— Nu te mai deranjez, spuse el, te las să despachetezi în pace. Mă ocup de furtul de arme din Pålberget, s-ar putea să fiu nevoit să merg în Stockholm pentru o vreme.

— Cei de la secția din Älvsbyn au luat COVID. Poate că e mai bine să rămâi în standby aici, în oraș.

— Cei din Älvsbyn se descurcă singuri.

Se duse în biroul lui, închise ușa, deschise fereastra larg și ascunse sprayul cu ninhidrină și documentele în sertarul biroului. O auzea cum face zgomot prin bucătărie, manipulând capsule de cafea și doze de suc. Luă tastatura și se autentifică în Centrul Operațional de Planificare și Supraveghere, pe scurt COPS⁶. Nu îl mai deranja poanta cu jocul de cuvinte. Consultă informațiile suplimentare despre spargerea din casa agentului Gărzii Naționale. Vineri după-amiază, colegii din Järva reușiseră să aresteze un suspect în domiciliul lui de pe strada Risingeplan nr. 40, din Tensta.

De fapt, Wiking își dădu seama că era vorba de casa părinților, în care infractorul locuia cu alți cinci frați. Sub un pat, într-unul dintre dormitoare, fuseseră găsite o bucată Ak 4, o cartușieră aproape goală pentru muniție de 7,62 mm, care inițial avea 800 de cartușe. O bucată pistol Glock 88. O bucată pușcă de vânătoare Sako

85, un Sako Vixen 222 și o carabină Husqvarna calibru 20.

Toate armele erau acolo, mai puțin câteva sute de cartușe de Ak 4, care se găseau astăzi în pereții unei pizzerii din centrul orașului Tensta și în trei tineri dintr-un clan rival, care, în mod miraculos, erau încă în viață. Wiking considera că era complet improbabil să fie altfel.

Firește că nu a fost nevoie să se deplaseze la Tensta, colegii săi reușiseră să se ocupe de asta pe cont propriu.

Ușa se deschise fără niciun ciocănit. Recepționera își strecură capul înăuntru.

— Simți ceva?

Privi scurt în direcția ei, apoi înapoi către calculator.

— Mi s-a părut și mie că miroase a chimicale pe aici, nu știu de ce, spuse el.

Ea îl privi suspicioasă, bătând ușor din picior în prag.

— Pornesc eu alarma când plec, zise el.

Aceasta închise ușa. O auzi cum se repede să iasă din recepție și dispare pe stradă. Așteptă până când în clădire se făcu liniște completă. Apoi luă scrisoarea și sprayul cu ninhidrină, îl puse la locul lui, pe raftul lui Roland Larsson, și băgă hârtia într-un plic pentru probe.

Telefonul îi sună în timp ce se îndrepta spre parcare. Era adjuncta șefului poliției regionale din Umeå.

— Avem un focar masiv de COVID în Älvsbyn. Ai putea să te duci acolo și să te ocupi tu în weekend?

Wiking inspiră adânc. Nodul din gât îl irita. Nouă zile până la operație.

— Spune-le că nu. Sunt foarte ocupat cu un furt de arme, un întreg arsenal care...

— Poate aștepta până luni. Vrem să te ocupi de asta.

Wiking închise ochii strâns pentru câteva secunde.

— Din păcate, nu. Îmi pare rău. Nu se poate.
Își rezervă biletul de avion din mașină.

---

2 „Nationella Operativa Avdelningen”, Secția Operațională Națională (N.t.).

3 Pauză de cafea însoțită de o gustare sau un desert (N.t.).

4 „Träsket” este un alt cuvânt din limba suedeză pentru mlaștină (N.t.).

5 Amplu program de construcții desfășurat între anii 1965 și 1974 pentru a rezolva criza locuințelor din Suedia (N.t.).

6 În limba engleză, „cops” (colocvial) înseamnă „polițiști” (N.r.).

Stenträsk este o municipalitate din comitatul Norrbotten, situată în provincia Laponia. Reședința comitatului este chiar Stenträsk. Orașul a fost numit *Poarta către râurile de gheață*, o expresie consacrată încă din vremea călătoriei lui Carl von Linné în Laponia, în anul 1732.

Stenträsk este situat pe râul Pite, în comitatul Norrbotten, și se învecinează cu Älvsbyn și Arvidsjaur la sud, Boden la est și Jokkmokk la nord.

Ca organizare bisericească, orașul aparține din 1809 parohiei din Stenträsk, iar înainte de aceasta era parte a parohiei din Nederluleå.

Până în anul 1893, localitatea a făcut parte din districtul judiciar al populației sami din Jokkmokk, apoi, până în 1928, a fost inclusă în districtul judiciar Stenträsk. Din anul 1971 până în 2002, Stenträsk a făcut parte din circumscripția judiciară a orașului Boden, iar din 2002 este parte din circumscripția din Luleå.

Municipalitatea are o populație de 9 031 de locuitori.

Evoluția demografică a populației a înregistrat o ușoară tendință de scădere în ultimele patru decenii.

(extras din „Fakta över Sveriges kommuner“^Z)

---

^Z „Date despre municipalitățile Suediei“ (N.r.).

Când Wiking era mic, îi plăcea mult muzica. Mama Karin cânta la pian melodiile din cartea de cântece cu copertă portocalie *Nu ska vi sjunga*, iar el stătea alături de ea pe un scăunel și cânta. Îi era ușor să învețe lucruri pe de rost. În special versurile cântecelor, dar și versete din Biblie și dialoguri din programele TV. Vocea lui de puști nu era prea frumoasă, dar avea o tonalitate bună într-un anumit registru.

Tata Gustav considera că obiceiul fiului său de a izbucni în cântat oriunde era extrem de obositor și, dacă e să fim sinceri, destul de ridicol. Îi spunea adesea fiului său, cu severitate și în public, să își țină gura, dar Wiking nu îl asculta. Gustav nu îl lovise niciodată în fața altora, dar când ajungea acasă mai primea câte o palmă sau o bătaie cu nuiua.

Hitul răsunător al Annei-Lena Löfgren, *Lyckliga gatan*, fusese unul dintre primele cântece pe care le învățase în întregime direct de la radio, probabil în competiție cu *I natt jag drömde* al formației Hep Star. Vara anului 1967. Tocmai împlinea cinci ani. Încă le mai ținea minte pe amândouă. Și acum știa că Cornelis Vreeswijk scrisese versurile suedeze ale melodiei *I natt jag drömde* și că *Lyckliga gatan* era un cover al unei piese originale italiene.

Nu mai fusese în Tensta de 30 de ani. Fusese călcat în picioare și devastat cu mult înainte ca el să ajungă acolo, dacă ar fi să luăm Bullerbyn⁸ ca punct de referință. Betoanele se înălțau foarte sus deasupra pământului și atunci, ca și acum. Poate că fațadele erau puțin mai deschise la culoare în ziua de azi. Rezultatul unor eforturi politice de a face ca *miljonprogrammet* să fie mai puțin stigmatizat. Fără prea mare succes.

Cartierul Risingeplan, locul de baștină al adolescentului arestat, era alcătuit din clădiri de beton cu șapte etaje construite deasupra unor parări subterane. Ca semn caracteristic,

acoperișurile erau plate, iar balcoanele erau încastrate în clădire. Blocurile înalte formau coridoare de vânt aspre, venind parcă de nicăieri, care îi lăsau pe locatari cu ochii umflați și respirația sacadată. Sotingeplan, unde Wiking locuise în timpul studiilor de la școala de poliție, se afla la o distanță de jumătate de kilometru sau poate chiar mai aproape, de cealaltă parte a centrului orașului.

Plăti cursa de taxi, iar șoferul plecă în trombă. Își puse rucsacul pe umăr și își verifică telefonul.

Adresa pe care o căuta era în spatele lui.

Intrarea cu numărul 40 făcea parte dintr-o serie de scări identice în clădiri similare. Se pare că presupusul infractor locuia la etajul trei. Wiking miji ochii la strălucirea razelor de soare în ferestre. În interior, se afla un adolescent cu o cameră plină de arme automate. Întrebarea era cum au ajuns acele arme acolo. Persoana arestată nu avea nicio legătură evidentă cu Stenträsk. Câți dintre frații săi mai mici știau ce avea sub pat? Cum au fost ei afectați? Simțeau teamă sau admirație?

Cei care nu-și găseau un loc în comunitate își creau adesea unul propriu în afara ei. Un vechi adevăr.

Privi în jur. Mirosea a gaze de eșapament și a iarbă proaspăt tăiată.

Această combinație fusese dintotdeauna una dintre plăcerile sale vinovate. Mai încolo întrezări o pădurice de conifere bine dezvoltate și de foioase bogate. Îi aducea aminte de vegetația din jurul orașului Träsket. Citise despre o echipă de televiziune italiană care se deplasase într-o zonă defavorizată din Suedia pentru a face reportaje scandaloase despre sărăcia de acolo și crezuse că ajunseseră în locul nepotrivit. Înțelegea acum de ce. Aici nu era Bullerbyn, cum afirmase anterior, dar nu era nimic în neregulă cu aceste clădiri. Nici cu străzile. Nu era vina clădirilor că nu funcționa comunitatea, nici a copacilor sau a solului.

O gașcă de băieți de gimnaziu se apropia de el din spate, probabil că aveau 11 sau 12 ani. El nu îi băgă în seamă. Se opriră lângă un suport pentru bătut covoare, purtau hanorace cu glugă și teniși dezlegați. Strigau lucruri către el, întrebându-l dacă este aina². Știa că înseamnă polițist, dar nu înțelegea restul. Foloseau un vocabular și un ritm străine pentru el.

— Nu înțeleg ce spuneți, zise Wiking.

Unul dintre băieți făcu un semn din cap spre fațada pe care Wiking o analiza. Întrebându-se ce anume căuta.

— Presupunerea voastră e corectă, spuse Wiking. Sunt polițist. Sunt aici să investighez un furt de arme. Știți ceva despre asta?

Băiatul scuiță vârtos și lung. Spuse ceva foarte batjocoritor.

Ceilalți râseră. Wiking se întoarse direct spre ei.

— Vreau doar să vă avertizez, spuse el, că am autoritatea să rețin minori, conform LVU¹⁰. Este un centru pentru copii delincvenți în Arboga care vă așteaptă.

Copiii râdeau în hohote, dar râsul li se potoli brusc. Cuvintele le intraseră probabil pe o ureche și le ieșiseră pe cealaltă, însă produsese un anumit disconfort. Câțiva dintre băieți făcură un pas înapoi.

— Polițiștii au dreptul să poarte arme, spuse Wiking. Complet legal. Se ocupă de supravegherea derbedeilor. Deci aveți grijă să nu fiți prinși. Altfel, nu veți fi acceptați la școala de poliție.

Se întoarse spre stradă, urmărindu-i pe băieți cu coada ochiului, pentru a nu se trezi cu o piatră în cap. Ei îl priveau cu atenție, dar nu făcură nicio încercare să-l rănească. Ce urma să se aleagă de ei, ce șanse aveau?

Uneori, Wiking se mai lăsa dus de gânduri. Cum, sub aparențele civilizației, oamenii ar fi trebuit să aibă posibilitatea să facă alegeri libere, dar acestea erau limitate într-o atât de mare

măsură de așteptări și condiții. El însuși devenise polițist, la fel ca tatăl său, în aceeași secție și, în cele din urmă, pe același post. Băieții de lângă suportul de bătut covoare puteau, desigur, să devină și ei polițiști în Stenträsk, dar probabilitatea era una foarte mică. Era mai plauzibil ca ei să moară într-o răfuială între clanuri sau să piară din cauza consumului de droguri, dacă nu găseau un stil normal de viață care să le convină.

Wiking se îndreaptă spre secția din Rinkeby.

Pe investigatorul de serviciu de sâmbătă dimineață îl chema Abdul Muhammad. Acesta îl salută cu cordialitate, dar de la distanță, pe colegul său din Norrbotten.

— Nu ești din Stockholm, observă Wiking după ce se așezară în biroul său.

— Nu, sunt din Malmö, spuse polițistul cu un accent autentic din Scania. Cum pot să te ajut?

— Împușcăturile din Tensta de săptămâna aceasta, răspunse Wiking. Eu mă ocup de ancheta privind furtul de arme din Stenträsk. Ai vreo noutate?

— Au acționat la comanda liderilor Tensta X, din câte știm, spuse Abdul Muhammad, luând un teanc de hârtii de pe birou.

Citi documentele în tăcere pentru câteva minute.

— Avea un adevărat arsenal acolo în dulap, remarcă el apoi. Două lucruri m-au intrigat aici: Cum au aflat hoții unde se aflau armele? Într-o casă din mijlocul câmpului? Și ce au făcut cu seiful?

Telefonul colegului începu să sune, dar acesta respinse apelul.

— La prima întrebare e ușor să răspundem, zise Wiking. Un număr considerabil de oameni din Stenträsk știu că Johan Björkman este vânător și agent al Gărzii Naționale. Faptul că locuiește în

casa părinților săi din Pålberget este, de asemenea, un lucru bine-cunoscut. Poate fi găsit rapid pe Google, dacă nu deții deja aceste informații. Tâlharul probabil nu știa exact ce arme se găsesc acolo, dar cred că prada i-a satisfăcut așteptările. Un set standard de arme militare ale agenților Gărzii Naționale, plus arme obișnuite de vânătoare pe care le aveau toți membrii echipelor de vânătoare. Seiful nu l-am găsit. Am întrebat vecinii și am verificat toate mașinile care au fost înregistrate de radarele municipalității în acea săptămână, dar momentan nu avem nicio pistă.

Colegul renunță pentru un moment la investigație și se uită la ceasul de pe telefon, sugerând faptul că nu prea avea timp de toate astea.

— E posibil să fi fost o lucrare comisionată, presupuse Wiking, sau să fi existat cel puțin un contact prestabilit. Altfel, n-ar fi putut extrage armele atât de rapid. Am o teorie despre cum s-a putut întâmpla.

Abdul Muhammad își ridică privirea, cu o sclipire de interes în spatele ochelarilor.

— Stenträsk se află cam la o oră distanță de I19 din Boden, continuă Wiking. Un regiment mare. La o oră distanță în direcția opusă avem regimentul de vânători din Arvidsjaur, plus F21 în Luleå, forțele aeriene... Nici nu știu cam câți oameni își fac stagiul militar în zona noastră, dar trebuie să fie peste 1 000 de recruți în fiecare an. Așadar, există multe posibilități de asociere.

Anchetatorul își notă ceva într-un caiet.

— Crezi că are vreo legătură cu armata?

— Într-un fel, da, spuse Wiking. Și, în mod tradițional, Stenträsk are cele mai multe schimburi cu Arvidsjaur, adică K4.

Se aplecă în față, peste birou.

— Niciun condamnat la închisoare nu are voie să urmeze stagiul de pregătire militară de bază, explică el, dar s-ar putea să existe alți indivizi în

cercurile lor de care Säpo¹¹ și Must¹² să nu știe. Rude, frați, prieteni.

Abdul Muhammad aprobă din cap.

— Dacă aș reuși să obțin o listă cu toți recruții care au făcut serviciul militar în Arvidsjaur anul trecut, spuse Wiking, ai putea să verifici dacă există astfel de legături?

— Nu putem obține astfel de registre de la Ministerul Apărării, răspunse Abdul Muhammad. Informațiile despre persoane private pot fi accesate, la fel și listele cu toți cei care urmează stagiul de pregătire militară de bază în toată Suedia, dar nu și unitățile la care sunt repartizați...

— Știu, știu, spuse Wiking, dar dacă aș reuși totuși să obțin o astfel de listă? Cu toți vânătorii de la K4 de anul trecut? Poți să verifici conexiunile?

Colegul zâmbi ironic.

— În oricare zi a săptămânii, răspunse el.

Wiking se ridică în picioare. Telefonul investigatorului sună din nou. Wiking părăsi încăperea.

În scuarul din fața secției de poliție, îi trimise un SMS lui Mats Vikander.

Sunt în oraș. Parțial din motive de serviciu. Ai timp să ne vedem?

Apoi coborî la metrou.

---

⁸ Bullerbyn este un sat fictiv din cărțile pentru copii scrise de autoarea suedeză Astrid Lindgren. Un loc idilic și liniștit, cunoscut pentru frumusețea și natura sa (N.t.).

⁹ Termenul este unul argotic pentru „polițist”, cu origini în limba turcă (N.t.).

¹⁰ „Lag med särskilda bestämmelser om vård av unga”, Legea cu dispoziții speciale privind îngrijirea tinerilor (N.t.).

¹¹ Säkerhetspolisen, principala agenție de securitate a Suediei, care se ocupă cu contracararea amenințărilor la adresa securității naționale (N.t.).

¹² Militära underrättelse- och säkerhetstjänsten, Serviciul Militar de Informații al Suediei (N.t.).

Hotel International se afla la capătul Strandvägen, la o distanță de câteva sute de metri de Teatrul Dramatic Regal. Wiking văzuse acolo două spectacole împreună cu Helena în primăvara anului 1986, când aceasta era însărcinată cu Markus. „Trebuie să profităm acum“, spusese ea. „Nu vom mai putea merge la teatru mult timp după ce se va naște.“

Au văzut *Macbeth* pe Scena Mare și *Ett drömspel*¹³ pe Scena Mică, câteva săptămâni mai târziu. Prima piesă, de Shakespeare, era despre crimă și lupta pentru putere la un nivel care făcea ca răfuielile dintre clanuri din timpurile noastre să pară niște simple încăierări în curtea școlii. Din cea de-a doua, scrisă de Strindberg și regizată de Ingmar Bergman, nu înțelesese nimic. Bărbați cu peruci mari intrând și ieșind. Spre final chiar ațipise. Hotelul probabil că era acolo și atunci, însă el nu-l remarcase niciodată.

Pe ușa de la intrare era un afiș autocolant care anunța că la hotel nu se acceptau plăți în numerar. Când intră, la recepție nu era nimeni. Era ora 16, aglomerația de la check-in se terminase. În schimb, restaurantul de alături era plin ochi. Zgomotele și râsetele se revărsau prin ușile și pereții de sticlă. Chiar era cu stil și elegant, exact cum afirma și site-ul, sau cel puțin așa avea ambiția să fie. Wiking sună dintr-un clopoțel de modă veche de la recepție și așteaptă. După câteva minute, o tipă destul de tânără, într-un costum sobru, ieși de după rafturile din spate. Privirea ei alunecă peste el, peste rucsacul său și peste jacheta Helly Hansen șifonată. Îi zâmbi, însă nu cu dragă inimă.

— Bine ați venit! Aveți rezervare?

Vorbise de parcă el ar fi fost mai mulți. Îi arată legitimația de polițist.

— Anchetez un furt de arme care are legătură cu răfuielile între clanuri din Tensta de miercurea

trecută, spuse el.

Zâmbetul femeii se stinse, el își coborî legitimația.

— Trebuie să consult registrele voastre cu clienții de acum o săptămână.

Recepționera făcu un pas înapoi și se uită peste umăr.

— Nu prea cred că...

Rămase nemișcată câteva secunde, privind spre locul de unde venise. Evident, nu exista nicio scăpare acolo. Wiking aștepta. Ea își îndreptă gâtul și spatele.

— Pot vedea mandatul de percheziție?

Wiking o examinează. Era frumoasă într-un fel artificial, specific femeilor singure, chit că sunt sau nu într-o relație. Frunți prea netede și unghii prea lungi, buza de sus ieșită anormal în relief și părul prea lucios. Acele femei care aveau prea mult timp liber. Acelea care urmăreau prea mulți influenceri pe Instagram și se uitau prea mult la Netflix.

— Conform paragrafului 7 din legile privind statutul polițistului, ești obligată să prezinți fără întârziere registrul cu clienții hotelului, spuse el scurt și cu voce joasă.

Femeia deveni și mai palidă.

— Șeful meu nu este aici, spuse ea, iar acum în vocea ei se auzea accentul de Dalarna. Nu știu dacă am voie să...

— Nu ai voie să refuzi, interveni Wiking, lăsând amenințarea să răsună în tăcerea ce urmă.

În timp ce femeia ezita, el scoase poza Helenei pe care obișnuia să o poarte în portofel, o fotografie rămasă de când aceasta își reînnoise pașaportul. Acum o pusese într-un plic de plastic pentru probe.

— Aceasta este o fotografie veche de 30 de ani a femeii pe care o căutăm.

Un grup numeros de oameni, care nu ținea cont de nicio distanțare socială, ieși zgomotos din restaurant și apoi pe stradă, prin spatele lor.

Recepționera luă plicul pentru probe și privi fotografia prin plastic.

— Ce a făcut? întrebă ea, privindu-l pe Wiking cu ochii mari.

— Nimic, răspunse Wiking. Este un posibil martor.

Ea îi returnă fotografia.

— Ai văzut-o? Sau pe cineva care ar putea fi ea? Care a stat aici, în hotel, la începutul săptămânii?

— Azi m-am întors din concediu.

Să dea dracu'!

— Deci nu i-ai văzut în persoană pe oaspeții care au semnat registrul?

— Din păcate, nu. Și nu toți oaspeții trebuie să îl completeze, ci doar străinii.

Wiking aprobă din cap.

— Hârtia voastră pentru corespondență, zise el. Cea cu siglă și plicul aferent. Este disponibilă în toate camerele?

Ea îl privea surprinsă.

— În toate, confirmă ea. De ce?

— Ar putea fi procurată și de altundeva?

— Hârtia noastră pentru corespondență? Nu-mi pot închipui așa ceva. Unde să mai fie?

— În restaurantul de alături?

Ea privi către ușile de sticlă.

— Nu, zise ea. În niciun caz.

— Aici, în recepție?

Recepționera se aplecă și cotrobăi printr-un sertar.

— Cred că ar trebui să fie câteva pe aici...

— Dar, în general, sunt disponibile doar în camerele voastre?

Ea aprobă din cap, închise sertarul.

— Aș putea să văd registrul acum?

Femeia își dresе vocea.

— Hotelul a fost complet ocupat toată luna august. Avem 130 de camere.

— Ar trebui să rămân aici, în recepție, sau aveți vreun birou pe care să-l pot folosi?

Ea își înclină ușor capul și intră din nou în oficiu.

Wiking o urmă.

Cele zece zile la care Wiking limitase căutarea, între 9 și 18 august, presupuneau 1 300 de cazări. Or, hotelul nu era complet ocupat în fiecare zi, iar mulți dintre oaspeți stăteau mai mult de o noapte. Având în vedere și situația cu COVID, majoritatea erau suedezi, dar existau totuși 134 de înregistrări unice, completate de cetățeni străini.

Acestea nu semănau cu registrele pe care le folosea pensiunea din Stenträsk. În ziua de azi, fiecare comerciant putea să le conceapă așa cum dorea. Cu toate acestea, aici se găseau informațiile de care avea nevoie, cel puțin în parte. Nume, naționalitate, adresă, data nașterii, e-mail. Însă multe erau completate neglijent sau incomplet.

De exemplu, Bente și Jesper Jensen, domiciliați în Oslo. Ea născută în 1963, el în 1985. Mamă și fiu, sau parteneri mai puțin convenționali? Locuiau măcar împreună? Nu era indicată nicio adresă.

În orice caz, o notă pe Bente în carnețelul său, avea vârsta potrivită. Era și o adresă de e-mail.

Thomas și Antoine Peeters din Groningen, care e în Olanda, nu? Antoine era un nume de bărbat sau de femeie? Nu știa. Erau, în orice caz, născuți în anii 1970. Îi lăasă deoparte.

Pe James Brown, născut în 1962, îl ignoră, la fel ca pe Pedro Fernandes din Olhão, Portugalia, și pe familia Wilson cu patru copii din Nottingham, Anglia. Vincent Honcharenko, din Kiev, și soția lui, Angelina, fuseseră și ei trecuți cu vederea, precum și Pekka Aro din Kemi și soții Halkias, din Atena, născuți în 1947.

În cele din urmă, notă 14 potențiale nume de femei, probabil fără vreun folos.

Anette Andersen, Copenhaga, n. 1962

Sandra Boyle, Salt Lake City, n. 1964
Bridget Ceders, Londra, n. 1958
Inese Eglītis, Riga, n. 1963
Maria Sophia Fernandes, Fuengirola, n. 1965
Emmanuelle Fontaine, Lyon, n. 1962
Corinne Gruber, Graz, n. 1961
Bente Jensen, Oslo, n. 1963
Vladlena Ivanova, Moscova, n. 1959
Daniella Marak, Praga, n. 1960
Anastasia Stepanova, Sankt-Petersburg, n. 1962
Maryanne Taylor, Melbourne, n. 1964
Elizabeth Twersky, Tel Aviv, n. 1962
Christine Williams, Sydney, n. 1961

---

13 În română, *Un joc al visului*, trad. de Valeriu Munteanu, Maria și Petru Banuș (N.r.).

— Tată?

Telefonul mobil nu reușea să filtreze neliniștea din vocea fiicei sale.

Un autobuz SL¹⁴ claxona insistent un Range Rover parcat fix în mijlocul stației de autobuz de lângă el. Wiking apăsă cu putere aparatul pe o ureche, astupându-și-o pe cealaltă cu degetul arătător.

— Bună, Elin, ce faci?

Un tramvai trecu zguduindu-se pe lângă el, scârțâind din frâne. Pe vremea lui nu existau astfel de chestii în centrul Stockholmului. De ce fuseseră instalate? Pentru a crea atmosfera unei epoci trecute? Pentru cine?

— Tată, s-a întâmplat ceva? Ce se aude? Unde ești?

— În fața Teatrului Dramatic Regal. Cum ești? Markus a zis că ești liberă azi.

Un semafor din spatele lui se făcu verde, iar motoarele începură să se tureze și să huruie la unison.

— A trebuit să lucrez ore suplimentare. Ce este?

Wiking se întoarse spre perete pentru a se izola parțial de zgomot, înghițindu-și iritarea și neajunsurile.

— Mă întrebam dacă ai timp să ne vedem. Sunt aici cu serviciul.

„Vin“, spuse ea către cineva care era mai încolo în cameră.

Se făcu liniște, un șuierat ușor la celălalt capăt. Lăsase telefonul undeva?

— Alo?

— Pe la miezul nopții ajung acasă. Poți dormi la mine dacă vrei.

Apoi Elin închise.

---

¹⁴ Storstockholms Lokaltrafik, compania care gestionează transportul public în regiunea metropolitană a Stockholmului (N.t.).

Mats Vikander locuia în Mälarhöjden, o suburbie situată la jumătate de kilometru sud de cartierul Södermalm. Wiking hotărî să meargă pe jos. Chiar dacă ar fi putut lua metroul, nu avea de gând să riște să se infecteze cu nenorocirea aia de coronavirus, deși era probabil să-l fi avut deja. Atunci când se îmbolnăvise, nu mai erau teste disponibile la dispensarul din Stenträsk, așa că nu era sigur de situație. Totuși, nu voia nici să se înghesuie pe acolo, pe sub pământ. Încă nu se știa dacă oamenii deveneau cu adevărat imuni, iar el nu dorea să fie primul care află. Fusesse ca lovit de tren. Așa le descriesese boala celor dispuși să îl asculte.

Era convins că știa cum se infectase. O spargere la Gräddhyllan, vechiul conac favorit al lui Evert Landén. Familia păgubită, recent mutată din Luleå, fusese într-un concediu la schi, în Alpi, în timpul vacanței de iarnă, iar când se întorseseră acasă, găsiseră ușa terasei spartă. Hoților nu le-a păsat de arta modernă de pe pereți, de gențile Chanel din șifonier, de setul de veselă Nobel din vitrină, de covoarele autentice de pe podea. Furaseră DVD-playerul și un borcan cu bani gheață pentru plătit parcare de pe suportul pentru pălării. Secția era în criză de personal din cauza vacanței școlare, așa că Wiking și Lokus formaseră patrula care interveni. Roland Larsson găsisese atât urme de picioare, cât și amprente degetelor, și aproape că nici nu mai fusese nevoie să le introducă în sistemul informatic, pentru că le știa pe de rost. În aceeași seară, talentele locale, care erau adesea vinovații în aceste cazuri, fuseseră aduse și închise în celulă în așteptarea procurorului.

Atât mama, cât și fiul acestei familii păgubite tușeau și erau moleșiți când Wiking le lua declarații. Cinci zile mai târziu, el însuși se îmbolnăvise.

La pat, cu o tuse infernală, se gândea la două lucruri: Oare o să moară? Și de ce ar fi mers cineva în Alpi ca să schieze, când atât Kåbdalis, cât și Dundret se aflau la doar o oră distanță cu mașina?

Wiking făcea jogging și participase deja la trei maratoane. După boală, începuse aibă dificultăți de respirație. Plămânii săi urlau în semn de protest. Odată, Markus a trebuit să vină să-l ia. Era în după-amiaza zilei de *midsommar*¹⁵, încercase să alerge puțin și s-a prăbușit pe dealul dintre Träsket și Granselsbron. După aceea, a mers mai mult pe jos. A funcționat și așa. Îi limpezea mintea. Singurul efect secundar care îl deranja cu adevărat era senzația de nod în gât, însă asta era altceva.

A trecut prin Kungsträdgården, apoi pe lângă Opera Regală. Un afiș dinainte de Covid, decolorat de soare, anunța spectacolul *Così fan tutte* de Mozart. Întrebarea era cum urma să arate lumea când Opera va putea primi din nou publicul. Dacă el însuși va mai face parte din lume.

Apele întunecate ale Golfului Riddarfjärden se izbeau de cheiuri. Aerul era umed și călduț, așa cum nu era niciodată în Stenträsk, îl inspiră în plămâni cât de adânc putu, înainte să înceapă să îl doară. Soarele în Norrbotten era mereu jos, aerul curat. Aici era mai dens. Îmbibat de mare și de gazele de eșapament. Îi plăcea asta. De fapt, i-ar fi plăcut să rămână în Stockholm. Helena fusese cea care voise să se mute mai la nord. Când tatăl lui Wiking s-a pensionat în cele din urmă, a dispărut și ultimul argument pe care îl folosea pentru a refuza să se întoarcă acasă.

Dacă ar fi rămas, ea ar fi trăit. Un gând care nu îl părăsise niciodată.

Merse spre sud, de-a lungul Bastugatan, pe lângă parcurile Ivar Lo și Olle Adolphson. Se opri și se lăsa purtat până aproape de cer, cu apa departe sub el. Își aminti că lui Olle Adolphson îi venise inspirația pentru cel mai faimos cântec al său, *Trubbel*, dintr-un vis pe care l-a avut, o

poveste despre infidelitate, răzbunare și eșec. Îl știa și pe acesta pe de rost.

Am trăit fericit aici cu tine și pisicile mele

o viață în păcat, fără pretenția de a fi salvat

Ajuns în Liljeholmen, se îndepărtă de apă și începu să meargă mai repezitor pe străduțe și cărări. Drumul era mai lung decât își amintea, sau poate că de vină îi erau plămânii. Sau nodul din gât. Casele deveniseră joase, drumurile, strâmbe. Mälarhöjden era un nume prea nou pentru construcțiile învechite: inițial ferme mari, transformate în anii 1800 în reședințe de vară pentru înalta societate din centrul orașului. Se călătorea cu vaporeșul cu aburi până la Fridhemsbryggan. Atât debarcaderul, cât și vaporul erau aceleași, precum și multe dintre construcțiile vechilor ferme. Casele particulare mai recente nu erau nici impunătoare, nici prea remarcabile, dar totuși erau obscen de scumpe. Era terenul celor avuți, cum ar fi zis Helena. Gazon bine îngrijit, combinații de culori sobre, pavilioane unde oamenii consumau limonadă bio și vinuri bune. Mecca clasei de mijloc. Ar fi locuit cu plăcere aici.

În cele din urmă, trecu pe lângă izvorul lângă care Bellman obișnuia să se odihnească și să cânte, apoi încă vreo 70 de metri în jos, înspre lacul Mälaren, unde bătu la ușă.

Mats și soția lui, Marina, medic-șef la Sankt Göran, aveau o casă din cărămidă, construită în anii 1950, cu o terasă generoasă cu vedere spre apă.

— Wiking, spuse Mats după ce deschise ușa. Arăți ca dracu’.

Se salutară fără a da mâna. Mats îl întrebă dacă dorește un gin tonic. Wiking răspunse afirmativ, mulțumindu-i. Urcară o jumătate de etaj pe scări

și ajunseră pe terasă, unde Mats prepară băutura. Se așezară pe fotolii de răchită.

— Te-ai mai văzut cu Frank în ultima vreme? întrebă Wiking, gustând din băutură.

Era mai multă apă tonică, cum obișnuia acesta s-o facă. Mats era un pofticios, trăsătură pe care o aveau în comun. Amândurora le plăceau sucurile și dulciurile.

— M-a ajutat cu ceva săptămâna trecută. Și el arăta groaznic.

Prietenul lor din școală, al treilea din troică, se nimerise în mijlocul unui jaf bancar în Abrahamsberg, cu câțiva ani în urmă. În zi liberă, în haine de civil. Reușise să-l dezarmeze pe unul dintre spărgători înainte ca celălalt să-l lovească cu piciorul în coloana vertebrală. Din acea zi, a rămas într-un scaun cu rotile. Tâlharii nu au fost prinși niciodată.

— Unde îți este Marina?

— Abia dacă am văzut-o din martie.

Wiking aprobă. Aceeași situație ca în cazul ficei sale. Privi în jos, spre lacul Mälaren, un cargobot tocmai venea cu aburi dinspre oraș, îndreptându-se spre insule.

— Te-ai recuperat la plămâni? întrebă Mats.

— Cât de cât, răspunse Wiking și încercă să inspire adânc.

Nu îl durea. Se gândi să îi povestească despre nodul din gât.

— Și, deci, te-au trimis aici de urgență?

— Mai degrabă eu însumi m-am trimis aici, spuse Wiking.

Îi relatează despre furtul de arme de la Johan Björkman din Pålberget, despre situația complicată a anchetei, despre legăturile cu împușcăturile de miercurea trecută din Tensta. Sublinie ceea ce era evident: cei care furaseră dulapul cu arme din Pålberget aveau cunoștințe locale. Nu despre interiorul casei, ci despre victimă. A fost nevoie de cel puțin trei persoane ca

să ridice dulapul, poate chiar mai multe. Așadar, un fel de operațiune organizată. Pe lângă asta, armele fuseseră transportate imediat către sud, posibil chiar înainte ca dulapul să fie deschis. Deci, o lucrare comisionată. Contactul fusese deja stabilit. Existau, bineînțeles, o serie de posibile scenarii diferite pentru modul în care s-ar fi produs un astfel de contact, dar, dată fiind natura infracțiunii, trebuia să fie implicat cineva din domeniul militar.

Mats era unul dintre șefii Oficiului pentru Achiziții Speciale de la Must, cel mai secret departament al Ministerului Apărării în materie de informații. El coopera zilnic cu poliția și armata, atât în Suedia, cât și la nivel internațional.

— Am nevoie de o listă cu toți cei care au făcut serviciul militar la K4 în ultimul an, zise Wiking.

— Este un secret militar.

— Da, da, știu.

— Doar în ultimul an? Nu de mai mult timp?

— Pare ceva proaspăt. De ce ar fi așteptat? Dacă ar fi știut mai devreme, furtul s-ar fi produs mai repede.

— Mă ocup eu să primești lista. Ce vrei să afli?

— Cea mai bună presupunere a mea? Legături deja stabilite între persoane din apropierea Tensta X, recent intrate în regimentul vânătorilor de munte, și persoane care au cunoștințe locale despre Stenträsk.

Mats aprobă din cap. El nu își lua niciodată notițe.

Wiking bău din pahar.

— Am trecut pe lângă Operă. Puneau în scenă *Così fan tutte* până să vină pandemia.

— L-am văzut, răspunse Mats. O reprezentație bună. Lawrence Renes a dirijat.

Stătură în tăcere o vreme. Vântul zguduia marchiza din spatele lor. Nu prea mai discutau despre asta, despre noaptea în care aflaseră ce era „*Così fan tutte*“.

Noaptea friguroasă de vineri, care devenise sâmbătă dimineață, în timpul pregătirii lor practice, 28 februarie 1986. Noaptea în care Olof Palme fusese asasinat. Călătoreau în dubițe separate, Wiking cu cea din Norrmalm și Mats cu cea din Södermalm. Ambii îi remarcaseră pe bărbații cu walkie-talkie-uri care stăteau în diferite locuri din centrul orașului. Lui Wiking i se spusese că erau „agenți Säpo care interpretau *Così fan tutte*”. Mats, în dubița sa, primise informația că era vorba de „divizia rusă care urma să aresteze un om important”. Wiking alimenta mașina la benzinăria din Norra Bantorget când a primit apelul. Confuzia care a urmat. Bărbatul care sângera, ambulanța, femeia care plângea isteric. Banda de plastic roșu cu alb care împrejmuia locul crimei. Cum el și Mats stăteau fiecare în câte un colț al perimetrului pentru a se asigura că locul crimei era păzit și intact. Sângele care înghețase pe trotuar.

În acea seară stătuseră de vorbă unul cu celălalt cu adevărat. Își înțeleseseră unul altuia pe deplin relațiile și secretele. Noaptea asasinatului. Noaptea „*Così fan tutte*”.

Mats îl mai servi cu încă o băutură. Era ceva mai mult alcool în aceasta. Wiking învârti cuburile de gheață în pahar și inspiră adânc.

— Apoi, mai este un lucru.

Prietenul său aștepta în tăcere.

Trebuia să-i spună despre cancer.

În schimb, își băgă mâna în buzunarul interior. Scoase plicul adresat lui Markus, îl cântări în mână. Ușor ca o pană. Mats își puse ochelarii de citit, întinzând mâna după scrisoare.

Wiking își simțea mâinile umflate, se simțea ca un idiot. Mats examinează fața și dosul plicului, apoi scrisoarea. Se uită întrebător pe deasupra ramei ochelarilor.

— Petele roz sunt...?

— Ninhidrină, confirmă Wiking.

— Ai găsit vreo potrivire?

Wiking înghiți în sec.

— Nu chiar, nu. Sau... nu. Poate.

Șeful departamentului de informații citi în tăcere. De mai multe ori.

— Presupun că știi despre QATS, spuse Wiking.

Mats nu răspunse.

— Markus a acceptat deja, continuă Wiking. A semnat. Este o simplă promovare.

Mats împături scrisoarea și o puse înapoi în plic. I-o înmână lui Wiking. Își dădu jos ochelarii.

— Nu cred că ar trebui să îți bați capul cu asta, spuse el și își puse ochelarii în buzunarul de la piept.

Acum era rândul lui Wiking să tacă.

— Probele QATS sunt cunoscute doar într-un cerc restrâns de oameni, aș spune că majoritatea se află acolo la bază, spuse Mats. Trebuie să fie unul dintre ei. Cineva care îi vrea slujba.

— M-am gândit la asta, spuse Wiking, și am întrebat pe acolo. Nu se confirmă.

— Chestia cu steaua nu înseamnă nimic, spuse Mats. E o stea. Ca XXX sau ca un *smiley face*. Oamenii mai semnează așa.

Wiking aprobă din cap.

— Există multe asemănări între felul în care își semna Helena mesajele și felul în care o face personalul de la Baza Robotică, dar nu și asta. Nu pot să-mi închipui că există astăzi o persoană care să aibă cunoștințe atât despre stea, cât și despre QATS, dar nu este imposibil. Ceea ce este de neconceput este combinația. De ce să complice atât de mult lucrurile? De ce să pretinzi că mama lui Markus trimite o scrisoare anonimă, care de fapt nu este deloc anonimă, la 30 de ani după moartea ei? Este complet absurd.

— Deci concluzia ta logică este că mama lui Markus a trimis scrisoarea din rai?

Mats nu era ironic, ci doar obiectiv.

— Hârtia pentru corespondență, spuse Wiking. Sigla, Hotel International. Amprenta degetului. Nu este anonimă. Ea vrea ca eu să știu.

Mats se lăsă pe spate în canapeaua de răchită, bău din ginul său tonic.

— Presupun că ai fost acolo. La hotel.

— Nu acceptă cash. În Suedia este posibil să treci neobservat timp de zeci de ani, dar nu și dacă ai un card de credit, spuse Wiking. Deci trebuie să aibă un pașaport străin.

Îi întinse lui Mats carnetul cu numele celor 14 femei străine de vârstă corespunzătoare. Prietenul său aruncă o privire rapidă asupra lor și i-l înapoie.

— Sunt multe moduri de a trece neobservat, zise Mats Vikander cu voce joasă. Dar nu și dacă ești mort.

Wiking înghiți în sec. În afara lui, a lui Frank și a Marinei, nimeni din cercul lor de cunoștințe nu știa cu ce se ocupa Matte. Privi spre vilele bine întreținute ridicate pe deal. Soarele jos făcea ca geamul ferestrei să ardă. Toți vecinii credeau că Matte lucra drept actuar la o companie de asigurări, chiar și copiii lui. Și părinții lui, cât au trăit. La fel și sora și nepoții lui.

„Actuar? Nici măcar nu știu ce înseamnă“, spusese Wiking prima dată când auzise despre această acoperire.

Mats schițase o umbră de zâmbet.

„Vezi? Perfect.“

Actuar însemna matematician în domeniul asigurărilor. Calcula produsele de asigurare din perspectiva riscului. De fapt, exact asta și făcea, dar având la bază securitatea națională în locul asigurărilor de locuințe.

„Dacă tot e să minți, rămâi cât mai aproape de adevăr“, spusese Mats.

— E posibil ca ea chiar să fi trecut neobservată, spuse Wiking acum. Debandada cu Ministerul Transporturilor de acum câțiva ani, care a încărcat

registrul cu permisele de conducere pe un server din Serbia sau din Cehia și a divulgat informații secrete despre agenți atât din Suedia, cât și din străinătate...

— Wiking, fii serios...

— Atât voi, cât și Săpo aveți identități gata făcute care vă așteaptă, nu-i așa? Nume noi, coduri numerice personale și conturi bancare pe care le puteți folosi pur și simplu?

Mats se uită la el consternat, îngrijorat.

— Ai fost din nou în mlaștină? Ai fost?

Wiking înghiți în sec. Se uită în carnetelul său.

— Numele nu-mi spun nimic. Poate dacă aș putea vedea poze cu ele, poate cineva seamănă.

— Trebuie să treci peste asta, Wiking.

— Există posibilitatea ca ea să-și fi schimbat înfățișarea în vreun fel, un fel de operație estetică...

— Asta e o nebunie totală, zise Mats.

— Atunci cine a scris scrisoarea?

— Ți-ai pierdut mințile?

IARNA ANULUI 1985

Cu 35 de ani în urmă

— Te-ai pierdut?

Wiking se întoarse și observă doi bărbați de aceeași vârstă cu el mergând pe jos, unul cu un zâmbet larg, iar celălalt așteptând cu o anumită ezitare. El era cu bicicleta mamei Karin lângă el și examina harta informativă de la porțile de intrare în zona vechii cazărmi din Sörentorp. Deși nu se simțea chiar pierdut, era posibil să se fi rătăcit. Un autobuz articulat roșu se îndepărta, lăsând în urmă un nor de motorină, semn evident că bărbații tocmai coborâseră din el. Dădu din cap spre hartă.

— Aula, zise el. Nu este marcată. Are vreun alt nume?

Cei doi bărbați se așezară lângă el, cel zâmbitor era crăcănat și ras în cap, probabil că-și luase atât pantalonii, cât și cizmele de la un secondhand. Cel mai serios stătea un pic mai în spate. Păr tuns scurt, dar nu ras, blugi cu cute. Wiking nu-i mai văzuse niciodată. Amândoi purtau geci de iarnă negre.

— E un test de IQ, spuse crăcănatul. Cei care nu-l trec sunt eliminați înainte să înceapă.

Apoi râse în hohote. Wiking simți cum atmosfera se destinde oarecum, nu mai strângea ghidonul atât de tare.

Cel serios arătă cu degetul.

— Numărul 16. Cea mai mare clădire care nu e sală de sport.

Începu să meargă fără să-i aștepte pe ceilalți. Wiking îl urmă.

Prima zi la școala de polițiști, festivitatea de deschidere a semestrului de primăvară din 1985. În aer se simțea un iz primăvărat, deși era abia a doua săptămână din ianuarie. I se părea dificil să

explice exact din ce era făcut sentimentul pe care îl simțea: poate mirosul zăpezii topite, scrâșnetul roților bicicletei pe bălțile înghețate, fluieratul vântului printre crengile goale ale copacilor, lucruri care, de obicei, nu se simțeau în Stenträsk până la sfârșitul lui aprilie.

— Ai cauciucuri cu crampoane la bicicletă? întrebă crăcănatul.

Wiking zburase până în Stockholm după ce primise scrisoarea de acceptare în noiembrie, pentru a închiria o cameră în gazdă și pentru a se orienta prin cartier. De fapt, aceea era prima sa vizită în Stockholm. Luase cu el câteva anunțuri cu camere de închiriat și o alesese pe cea mai mare. Se afla în suburbia Tensta. Gazda era o doamnă în vârstă cu un apartament spațios cu patru camere. Avea baie proprie și un frigider în cameră, împărțea cu proprietara intrarea și aragazul. Dacă ar fi avut vreun fel de cunoștințe locale, ar fi putut alege camera din Råsunda sau pe cea de lângă Odenplan, dar nu avea așa ceva.

Ceea ce îl impresionase în prima sa vizită la Stockholm fuseseră străzile lipsite de gheață și pistele de biciclete care se întindeau în toată rezervația Järvafältet. În Norrbotten nu se folosea sare pentru deszăpezire, dar aici părea să funcționeze de minune. Când își dăduse seama că mersul cu bicicleta ar fi mai rapid decât să vină cu mijloacele de transport în comun tocmai din Tensta până în Sörentorp, hotărâse să împrumute bicicleta mamei sale.

— Am și lanțuri de zăpadă dacă e nevoie, răspunse el.

Iar crăcănatul râse din nou. Numele lui era Frank Nilsson. Cel serios era Mats Vikander.

Nimeriseră în aceeași clasă, B6.

După ceremonia de deschidere din aulă, care într-adevăr se afla în clădirea numărul 16, cursanții se îndreptară spre sălile lor de curs și

primiră lista cu bibliografia de consultat. Wiking încerca să îi studieze pe ceilalți studenți, mai ales pe fete, fără a fi prea evident. Frank nu avea astfel de rețineri.

— Uită-te la gagica aia, Doamne, oare cum o cheamă? spuse el atât de tare încât probabil că fata auzi.

— Anna Månsson, răspunse Mats cu voce joasă.

— E de nota 10, a naibii.

Anna Månsson aruncă o privire în direcția lor și își dădu ochii peste cap. Frank zâmbi larg.

Clasa nu era atât de omogenă pe cât își închipuise Wiking. Credea că se va remarca prin accentul său de Norrland și diploma sa de licență, iar ceilalți vor fi cu toții niște băieți rași în cap de vreo 20 de ani din zona Stockholmului. Dar nu era deloc așa. Mats avea 26 de ani, era din Linköping și era locotenent în armată. Se înscrișese în școala de poliție pentru a obține permisie și a putea locui cu iubita lui, care studia medicina la Institutul Karolinska. Frank era născut în zero-opt¹⁶ și locuia oficial cu bunica sa în Kungsholmen.

— Dacă stau suficient timp înregistrat la adresa asta, pot prelua contractul de închiriere, spuse el, vorbind de parcă ar fi câștigat la loterie.

Asta se întâmpla înainte ca Wiking să înțeleagă cât de incomprehensibil de complicată și de nedreaptă era piața imobiliară din Stockholm.

Frank era jurnalist de profesie și un binefăcător incurabil. După trei ani petrecuți la unul dintre ziarele de seară, decisese să își schimbe perspectiva și să facă „ceva semnificativ“, după cum spusese chiar el. Mai mulți colegi din clasă aveau un trecut similar. Anna Månsson, de exemplu, era asistent social, iar prietena ei, Linda, era profesoară. Faptul că Wiking avea o diplomă în inginerie mecanică de la Universitatea Tehnologică din Luleå era mai degrabă norma decât excepția.

— Ce era în neregulă cu a fi inginer mecanic? întrebă Frank într-o seară, după o lungă prelegere despre metodele fascinante de lucru din domeniul presei de seară.

Erau în apartamentul imens al bunicii sale, construit la cumpăna secolelor, de pe Scheelegatan, și beau bere, el, Frank și Mats: bunica sa mai avea o casă în Marbella, unde își petrecea iernile.

Wiking nu mai văzuse niciodată o asemenea locuință. Tavanul era acoperit cu muluri cu viță-de-vie și flori, avea sobe de teracotă imense, care sclipeau în fiecare cameră. Pereții aveau lambriuri și șiruri de tablouri cu rame groase. Ferestrele cu șprosuri de câțiva metri ajungeau până în tavan. Se numea Jugendstil.

Wiking trăgea de un colț desprins al etichetei de pe sticla de bere.

— Am aplicat mai mult fiindcă a vrut amicul meu Krister, spuse el. Dar a renunțat după un semestru și s-a mutat în Täby cu iubita lui. Eu, mda, am rămas.

— Dar de ce polițist? insistă Frank.

— Tatăl meu e polițist. Tatăl lui a fost procuror.

— Uau, exclamă Frank. Ești un adevărat deschizător de drumuri.

Mats și Marina lui locuiau într-un apartament micuț de studenți din Solna. Troica se întâlnea rar acolo, deoarece Marina era mereu ocupată cu studiul și avea nevoie de liniște. Era o tipă serioasă, cu părul negru și ochii ageri, lui Wiking i se părea că nu-i scapă nimic. Îi plăcea de ea. Ea și Mats erau împreună încă din primul an de liceu.

— O să facem copii când termină cu rezidențiatul, declară el.

— Vă notați babardeala și în calendar? întrebă Frank.

Mats permise umbrei unui zâmbet să îi străbată fața. Fusese cât de aproape putuse să ajungă de un râs forțat.

— Cred că o fac mai des decât tine, spuse el.

— Doar o chestiune de timp, zise Frank. Sunt cu ea pe jumătate în Anna Månsson.

Wiking se prefăcu că are o criză de tuse.

În fiecare după-amiază, troica se antrena împreună. Sală, volei, apoi alergau. Mats era alergător de distanță lungă, Frank era sprinter. Wiking prefera mai degrabă să alerge după un puc sau o minge, dar aici învățase să alerge și atât. În plus, mergea cu bicicleta zilnic între școală și Tensta, ceea ce îi dezvoltase rezistența. Seara, lua adesea linia albastră a metroului până la primărie și mergea pe jos până la Frank, pe Scheelegatan.

Într-o seară, în timp ce se îndrepta spre casă după un antrenament intens la piscina de la poliție, dădu peste un grup de adolescenți în centrul cartierului Tensta. Erau cinci și se putea presupune că familiile lor proveneau din vreo țară din Orientul Mijlociu sau Africa de Nord. Băieții făcură un cerc în jurul lui, iar liderul lor se puse în fața lui.

— Frate, spuse liderul, cu voce joasă și hotărâtă, cât e ceasul?

Wiking se uită la ceasul său de mână.

— Al meu arată 22:55, dar e de fapt numai 22:50, răspunse el, întinzându-și încheietura mâinii ca să-i arate conducătorului găștii.

— L-am dat înainte cu cinci minute pentru a avea o mică marjă. Dacă vreți să luați trenul spre oraș la 22:57, probabil că îl prindeți.

Puși în gardă, toți cei cinci băieți îl priveau cu ceva ce putea fi descris aproape ca un soi de neîncredere.

— De fapt, e posibil să și întârzie un pic, continuă Wiking. SL nu pare să fie obișnuit cu zăpada. Destul de ciudat, fiindcă și aici, mai la sud, e iarnă în fiecare an.

Băieții schimbă priviri între ei. Wiking făcu un semn cu capul spre chioșcul din spatele

liderului.

— Mă gândeam să-mi iau o napolitană Kex înainte să plec acasă, explică el, și se va închide în curând. Deci, dacă nu vă supărați...

Liderul se întoarse și se uită uimit spre chioșcul Pressbyrån, de parcă nu l-ar fi remarcat niciodată până atunci. Apoi se întoarse din nou spre Wiking și făcu un pas într-o parte. Ceilalți băieți ezitară o clipă, apoi îl lăsară și ei să treacă.

— O seară plăcută să aveți, le ură Wiking, își cumpără napolitana și se îndreaptă spre camera sa închiriată.

Abia mai târziu realizase că, cel mai probabil, grupul de băieți voia să-l jefuiască.

Frank, care insistase ca el să se tundă — „Nu poți să te prezinți cu chică” — îl echipase și cu o geacă bomber neagră și o pereche de bocanci negri Doc Martens. Între timp, bandele din jurul stației de metrou se obișnuiseră cu el și îi răspundeau cu ezitare la saluturi, chiar dacă arăta ca un skinhead.

După șapte săptămâni, deja terminase de citit literatura pentru curs și ceru să primească lista pentru următorul curs. Responsabilul de curs părea nedumerit.

— Aceea *a fost* literatura pentru curs. Ce credeai?

Cu alte cuvinte, școala nu era prea solicitantă din punct de vedere academic. Wiking crescuse cu dezbaterile etice despre profesia de polițist, la care ceilalți participau cu pasiune, însă lui nu i se păreau prea inovatoare. Monopolul violenței, legislația penală, soluționarea conflictelor, criminalistica, relația cu victimele crimelor, procesul de judecată și mânuirea armelor: toate acestea erau subiecte pe care tatăl său, Lars-Ivar și ceilalți boșorogi le discutaseră în camera de oaspeți în serile de vineri, chiar dacă nu cu aceeași seriozitate și devotament ca la cursul de la Sörentorp. Când colegii de la secția din Stenträsk se îmbătau puțin, începeau să povestească despre

accidente rutiere amuzante, sinucideri înspăimântătoare, arme care se blocau în situații critice. Nelegiuiri care rămăseseră nepedepsite și nelegiuiri care fuseseră pedepsite pe temeuri neclare, hahaha. Urme de pași în ciment proaspăt turnat și amprente pe interiorul cotoarelor cărților. Soții isterice care probabil primiseră exact ce meritau și copii terorizați, găsiți sub pat în locurile pline de sânge ale crimelor. Procurori leneși, șefi proști ca noaptea, judecători corupți și secretare frumoase.

Cu timpul, Wiking începuse să recunoască aceste povești, iar ele nu deveniseră mai rele de-a lungul anilor. Iată că reveniseră, dar în haine academice.

În general, se simțea în largul său în Tensta și la școală. Erau și mai multe fete care erau la fel de istețe pe cât erau de atrăgătoare: în formă, cu părul strâns în coadă, ceasuri subacvatice și sticle cu apă. Frank era în limbă după Anna Månsson, dar lui Wiking nu i se aprinseseră călcâiele după nimeni în mod deosebit.

Nu până în acea noapte, în pubul din Gamla Mässen, la sfârșitul lui martie. Erau multe clase de la Sörentorp, până la B11, dar ea nu se număra printre studenți. Lucra la firma de catering și servea bere la bar. Era ceva special la ea, o distanță între ea și hărmălaia din sală.

— Cum te cheamă? întrebă Wiking.

— Privește, dar nu pune mâna, răspunse ea și se întoarse demonstrativ.

---

¹⁶ În trecut, Stockholm avea prefixul „08” pentru numerele de telefon fixe. Termenul rămâne folosit informal pentru a desemna orașul (N.t.).

DUMINICĂ, 16 AUGUST 2020

Era o bancă în curtea blocului lui Elin, lângă o ladă cu nisip. Trandafirii din grădina de alături emanau un parfum puternic în acea noapte de vară. Wiking stătea cu ochii închiși, simțind umezeala rece pe față. Băuturile pline de zahăr ale lui Matte îi provocaseră o ușoară durere de cap și un puls ușor accelerat. Își simțea articulațiile înțepenite. Nu știa sigur dacă acest ultim lucru avea vreo legătură cu băuturile, dar era clar că îi era din ce în ce mai greu să se miște.

„Trăiește intens, mori tânăr și devino un cadavru frumos“, spusese Krister chiar înainte de a muri de cancer, toamna trecută. Adevărul era că de mult nu mai era nici tânăr, nici prea frumos.

Tatăl său, Gustav, se pensionase la 62 de ani. Dacă ar fi urmat exemplul său, ar fi însemnat că urma să părăsească piața muncii în vreo patru ani. Nu știa dacă aștepta cu nerăbdare sau detesta această idee.

— Dormi?

Elin stătea în fața lui, cu un mănunchi de chei în mână și o mască pe față. Wiking zâmbi și se ridică în picioare. Fiica lui făcu un pas instinctiv înapoi. Bineînțeles, distanța socială. Norma noii ere.

— Ai fost la Matte și ai băut, zise ea, apoi se îndepărtă spre scară.

Era aproape deranjant cât de mult semăna cu mama ei. Nu avea legătură cu felul în care își ținea capul sau cu părul blond și lung, deși și acestea erau asemănătoare. Era ceva în tonul ei, în modul în care percepea lumea. Acea notă sumbră pe care uneori o puneă pe seama Mlaștinii Reci, pe care, dacă era să fie sincer, o avusese și Helena.

Luară liftul până la etajul trei.

Ajunsă în holul ei, își dădu jos masca și o aruncă într-un coș de gunoi.

Elin trăia bine. Un apartament cochet cu două camere și balcon, cu vedere spre un părculeț. Bunicuța Karin era cea care îi ajutase pe nepoți cu depunerile în numerar pentru achiziționarea caselor, atât apartamentul lui Elin de pe Fatburs Kvarngata, cât și casa Älvsbyhus a lui Markus, de pe Tornvågen.

În schimb, el însuși nu avea niciun ban în bancă. Salariul îi intra în cont, iar ceea ce nu cheltuia rămânea acolo. Înainte de concediu, lua ce mai rămânea și îi cheltuia într-o vacanță pe cinste, într-un loc călduros, împreună cu copiii, pentru câteva săptămâni. Uneori li se alătura și Karin.

— Vrei ceva de băut? Ceai?

— Un ceai ar fi foarte bun.

Se trânti pe canapeaua ei de catifea de culoare albastru-închis fără să aprindă vreo lumină și o auzi cum manevrează fierbătorul de apă. Șuiera și bolborosea. Ușa de la balcon era întredeschisă, probabil că o lăsase așa când plecase la serviciu. Jos, pe stradă, se auzeau strigăte și râsete, marele oraș într-o seară de sâmbătă. Decise să nu îi menționeze nimic despre riscul de efracție. Până la urmă, locuia la etajul trei.

— A sunat Markus, zise ea, așezând două cești mari de ceai pe măsuța de cafea. Ce scrisoare ciudată a primit?

Se întoarce și se afundă în canapea, lângă el. În ciuda umbrelor, el observă cât de epuizată era. Mai slabă ca niciodată, cu pungi sub ochi. În jurul gurii și pe obraji îi apăruse o eczemă care nu se mai vindeca.

— Cum te simți? întrebă el.

Ea făcu o grimasă drept răspuns, luă cana cu ambele mâini și suflă în băutura fierbinte.

— Văd toată ziua oameni care se sufocă până la moarte. Dar în rest e bine. Tu cum te simți? Cum a ieșit biopsia?

Ea luă o înghițitură cu grijă.

— Trebuie să ai grijă de tine, spuse el. Nu am de gând să-ți țin vreo prelegere despre epuizare, știi mult mai multe despre asta decât mine. Dar îmi fac griji pentru tine.

— Scrisoarea? întrebă ea.

El oftă și o scoase din buzunarul interior. Ea o luă, aprinse o lampă de podea de lângă bibliotecă și o scoase din plic.

— Am verificat amprente, spuse el. Nimic.

Ea citi în tăcere rândurile scurte.

— Asta ce e? întrebă ea, arătând spre stea.

— Ce crezi? întrebă Wiking. Ce ți se pare că e?

— De ce te-ai comportat atât de ciudat când ai citit-o?

— M-am comportat ciudat?

— Markus a spus-o.

Wiking îi luă scrisoarea înapoi din mână și o puse din nou în plic.

— Are un ton antipatic. Nu e o amenințare, dar sună amenințător.

— De ce zice că Markus ar trebui să ți-o arate ție?

— Poate pentru că sunt polițist? Că pot să discern amenințările?

— Tocmai ai spus că nu e o amenințare.

El nu îi răspunse.

— Nu e ea, spuse Elin. Morții nu vorbesc. Crede-mă.

Wiking băgă plicul în buzunarul interior al jachetei sale. Sunetul muzicii se strecura dintr-o mașină cu portiera deschisă, de jos, de pe stradă, urcând pe fațada blocului și pătrunzând în sufragerie, la etajul trei. O sirenă răsună între clădiri și se stinse în direcția zonei Hornstull. El sorbi din ceai. Îi pusese și lapte, își amintise că el așa îl bea.

— Ești liberă mâine? întrebă el.

— Lucrez schimbul de noapte, spuse ea, se ridică și intră în dormitor. El o auzi trântind ușile șifonierului și pe cea a băii, apa curgând în chiuvetă. După câteva minute, ieși din nou în

sufragerie, cu fața spălată și părul strâns într-o coadă, cu brațele încărcate cu lenjeria de pat.

— Mersi, zise el, punându-și cana jos.

Luă plapuma, pernele și așternuturile. Ea se așază din nou la capătul canapelei, cu picioarele goale sub ea, și își sorbi ceaiul, privindu-l peste marginea ceștii de porțelan. Înghiți audibil.

— Nu te-ai gândit vreodată, știi tu, la cineva nou? La o femeie?

Fusesse cu alte femei, dar nu le adusesse niciodată acasă, la copii. Se gândi să ia din nou cana, dar avea prea multe perne în brațe.

— La început erați prea mici, iar apoi... păi, opțiunile din Stenträsk sunt limitate.

— Ei na, zise Elin. Ai fi putut să convingi pe oricine să se mute în nord. Ca pe mama, de exemplu. O fică de diplomat.

El închise ochii.

— Da, răspunse el. Dar ea a fost unică.

PRIMĂVARA ANULUI 1985

„Privește, dar nu pune mâna.“

Ce lucru ciudat pe care să-l spui când cineva te întreabă cum te cheamă. Simți o notă clară de iritare. Nici măcar nu era prea frumoasă.

Luă o înghițitură din tonicul cu gheață și lămâie pe care ea i-l servise. Se întoarse, se sprijini cu spatele de tejgheaua barului și își aruncă privirea prin local. Frank era aplecat spre Anna Månsson, care îi arăta ceva pe ceasul ei subacvatic. Mats nu era acolo. El și Marina se întorseseră acasă, la Linköping, din cauza unei probleme de familie, Wiking nu-și mai amintea exact care. Oamenii vorbeau și râdeau, zumzetul din sală se îmbina cu muzica. Niște fete îndrăznețe dansau lângă boxe. Mai luă o înghițitură zdravănă.

— Mergi acasă de Paști?

Linda Degerman, prietena Annei Månsson, zâmbea spre el. El făcu un efort să îi zâmbească înapoi.

— Ce? Nu, nu merg în Stenträsk, rămân aici. Tu?

Zâmbetul ei deveni și mai larg.

— Și eu rămân. Poate ar fi frumos să facem ceva? Să sărbătorim un pic?

— Moartea și învierea lui Iisus, vrei să spui?

Zâmbetul ei tremură puțin, să dea naiba, nu ar fi trebuit să fie nesimțit.

— Asta sau altceva, zise ea.

Își reaminti cuvintele mamei Karin, atunci când devenise clar că urma să fie singur la un curs din Luleå, la care nici nu prea voia să meargă, doar pentru că prietenul lui cel mai bun îl târâse acolo și apoi renunțase: „Trebuie să încetezi să te lași în voia sorții“. Știa că avea dreptate. Avea tendința de a alege calea cea mai ușoară. De ce să complice lucrurile și să le spună nu, dacă nu exista un motiv real? Abordarea lui se aplica atât la fete, cât și la sport și educație. Ca și acum, să

stea și să socializeze cu această viitoare colegă pe care nu o plăcea foarte mult? Care era alternativa? Să fie singur, în camera lui închiriată, de Paști?

— Poate mă suni? se auzi spunând, fără să știe dacă era mulțumit sau nu de răspuns.

Ochii Lindei Degerman sclipiră puțin înainte de a se îndrepta spre Anna Månsson. El își termină băutura și se întoarse spre bar.

— Auzi, *Privește, dar nu pune mâna*, spuse el. Îmi mai dai una?

Rămase cu Frank, Anna, Linda și alți câțiva până când Mässen se închise. Ziua fusese însorită și blândă, iar seara devenise rece și friguroasă. Înstelată. Luna plină strălucea, albă și rece. Alesese să consume doar tonic cu gheață și lămâie, urmând exemplul lui Matte, pentru a putea merge acasă cu bicicleta. Desigur, nu era chiar ilegal să bei și să pedalezi, atâta timp cât te supuneai regulilor de circulație și evitai să te răstorni cu bicicleta, dar de îndată ce treceai cu vederea vreun semn de stop, puteai fi oprit. În capitolul 3 al Codului Rutier, primul paragraf prevedea că *vehiculele* (care includeau și bicicletele) *nu pot fi conduse de către cineva care, din cauza bolii, oboselii, influenței alcoolului, altor substanțe stimulante sau anestezice sau din alte motive, nu poate manevra vehiculul în condiții de siguranță*.

Un participant la trafic care, în mod semnificativ, nu ar fi demonstrat grijă și prudență pentru a evita accidentele rutiere putea fi sancționat pentru conducere imprudentă. I se putea suspenda permisul de conducere și putea primi amenzi. Nu era nevoie să aibă loc și vreun accident, era suficient să circuli cu bicicleta pe contrasens, pe o stradă cu sens unic. Pentru un student la școala de polițiști, acest lucru ar fi putut însemna sfârșitul carierei înainte să înceapă măcar. Însă cei care alegeau să ia autobuzul nu aveau nevoie să se gândească la asemenea

precauții. Grupul care plecase de la Mässen chiar înainte de miezul nopții era, prin urmare, gălăgios și plin de voie bună. Totuși, răcoarea serii îi determinase să nu mai stea mult prin curte. Autobuzul 178 părăsise stația Sörentorp la trei minute după miezul nopții. Opri la stația de metrou din Kista, iar majoritatea se grăbi să îl prindă. Wiking stătea și o privea pe Linda, care se întorsese și îi făcea cu mâna.

Nu era nimic cu adevărat în neregulă cu ea. Semăna puțin cu Birgitta, cu care fusese împreună în timpul liceului, acasă, în Stenträsk. Nu era la fel de deșteaptă, dar avea sâni mai mari. Întrebarea era dacă aceștia ar fi compensat pe termen lung.

Se îndreptă spre bicicletă. Doi dintre ospătari ieșiră din Mässen, se urcară într-un Amazon vechi și plecară. Barmanița blondă, *Privește, dar nu pune mâna*, ieși ultima, cărând o geantă mai mare. Stinse luminile exterioare, încuie și porni alarma. Aparent, ea se ocupa de firma de catering. Wiking își luă bicicleta. O privi pe *Privește, dar nu pune mâna* cum mergea grăbită spre stația de autobuz. Avea picioare subțiri și părul fluturând, fără căciulă în frigul ăla. Geaca de iarnă părea un pic prea mare, de parcă nu ar fi fost a ei. Geanta, pe care o avea atârnată pe umăr, i se izbea de șold în timp ce mergea.

O înfumurată, hotărî el, și începu să pedaleze către casă în lumina lunii. O ajunse din urmă chiar înainte de ieșirea spre Sollentunavägen. Ea fuma și nu își ridică privirea când el trecu pe lângă ea. Știa că nu e în regulă, dar ignoră semnul de oprire și continuă să pedaleze. În razele de lumină din stația de autobuz, zări un bărbat cu o geacă închisă la culoare și cu gluga pe cap. Aștepta cu spatele la stradă, părea să țină ceva în mână. Poate că și el fuma.

Wiking mersese cam 50 de metri când auzi țipătul: unul speriat și puternic, de femeie. Opri brusc, iar roțile îi alunecară pe o porțiune cu

gheață care nu fusese dată cu sare, astfel că bicicleta ateriză sub el. Se desprinsese de cadrul bicicletei și se întoarse. *Privește, dar nu pune mâna* ajunsese în stația de autobuz. Bărbatul cu geaca închisă la culoare îi trăgea de geantă. Țipetele ei fură acoperite de zgomotul unui tir care tocmai trecea în trombă pe autostradă. Wiking își aruncă bicicleta și se grăbi înapoi înspre stația de autobuz. Bărbatul în geacă ridică un braț deasupra capului, avea un fel de armă în mână. Cu toată forța, o lovi pe fată cu obiectul respectiv în cap. Picioarele ei subțiri începură să se clatine, fata scăpă geanta și se prăbuși la pământ. Bărbatul cu geacă observă pașii grăbiți ai lui Wiking pe pietriș, îi aruncă o privire rapidă și fugi în cealaltă direcție, în josul autostrăzii.

— Nu mișca, poliția! strigă Wiking, dar cu siguranță cuvintele nu avuseseră niciun efect.

Bărbatul dispăruse pe sub viaductul autostrăzii. Wiking îi aruncă o privire fetei care zăcea la pământ inconștientă. Să continue urmărirea tâlharului sau să se ocupe de persoana rănită? Ajunsese aproape sub autostradă când observă o pereche de stopuri roșii aprinzându-se la celălalt capăt al tunelului, auzi un motor pornind și văzu o mașină îndepărtându-se.

Se opri găfâind, ezită o clipă înainte de a se întoarce și de a alerga înapoi spre stația de autobuz. Fata tocmai încerca să se ridice.

— Cum ești? întrebă el, aplecându-se lângă ea.

Ea îl privi cu ochii mari și gura întredeschisă, ca și cum ar fi încercat să ție fără sunet. Încercă să se ridice de pe pământul rece, dar alunecă și se lovi la spate când ateriză, ceea ce o făcu să înceapă să plângă în hohote.

— Încasările, suspină ea. A luat încasările. Oh, Doamne...

Un cucui mare începu să i se formeze pe frunte.

— Trebuie să mergi la spital, zise el. Ai suferit o comotie cerebrală.

Ea încercă din nou să se ridice în picioare, Wiking o ajută. Privi în jur, în întuneric, se uită la ceas. 00:20, deci și un sfert, de fapt. Ar mai fi trecut 18 minute până să vină următorul autobuz. Fata se îndepărtă de el, se sprijini de stația de autobuz. Plânsul se potolise, își șterse muci și lacrimile de mâneca gecii.

— Doamne, spuse ea. Șeful meu o să mă omoare.

Începu să plângă din nou, necontrolat. Wiking își simți neputința crescând.

— Trebuie să reclami furtul, zise el, punându-i o mână pe braț. Am văzut totul. Pot să depun mărturie.

Ea îl privi cu pleoapele înroșite, de parcă abia acum îl observase.

— Sunt polițist, spuse el. Sau, mă rog, student la poliție. Pot să te ajut să reclami furtul. Dar tu trebuie să mergi la spital și să îți faci un control la cap, am văzut că ai leșinat. Îți e rău, îți vine să vomیți?

— Tonic cu gheață și lămâie, spuse ea.

— *Privește, dar nu pune mâna*, răspunse el. Ți-e frig?

Ea închise ochii și scutură din cap.

— Pune-ți măcar gluga, ordonă Wiking și o făcu el pentru ea.

Capul ei mic dispăru în gluga voluminoasă. Doar vârful nasului îi mai ieșea în afară.

— Cel mai important articol de îmbrăcăminte pe timp de iarnă e căciula, spuse el. Pierdem mai multă căldură corporală pe la cap decât prin alte părți ale corpului, deoarece fruntea și scalpul nu se pot contracta în același fel ca brațele, picioarele și trunchiul.

Ea își întoarse capul și îl privi confuză.

— Ce...?

— Am făcut serviciul militar ca vânător de munte în Kiruna. În timpul unui exercițiu în

nord, la Riksgränsen, în luna februarie, mi-am pierdut atât căciula, cât și fularul, la -32 de grade și în mijlocul unei furtuni de zăpadă. Foarte neîndemânatic, dar le luase vântul. Chiar credeam că o să mor de frig. Pe bune. A trebuit să împrumut fularul prietenului meu Krister și să mi-l înfășor în jurul capului, altfel poate că aș fi făcut-o...

Ea îl privea ca și cum nu ar fi înțeles niciun cuvânt din ce spusese. El se uită din nou la ceas.

— L-ai mai văzut pe bărbatul ăsta vreodată?

— Pe cine?

— Pe hoț.

Ea făcu un pas înapoi.

— Niciodată, răspunse ea. De ce mă întrebi?

— Unde trebuia să predai banii?

Ea se uită în direcția Kista.

— La bancomatul din fața Băncii Comerciale. Întotdeauna îi las acolo.

El se uită spre tunelul de pe autostradă. Autobuzul 178 tocmai sosea, un pic prea devreme.

— Portofelul meu era în geantă, spuse ea. Nu am card SL.

Wiking își scoase cupoanele de călătorie. Când autobuzul opri și se urcară în el, îi ceru șoferului să taxeze pentru două persoane.

Fusese nevoit să rămână în sala de așteptare în timp ce fata era examinată de un medic rezident care era de gardă la clinica de noapte din centrul Rinkeby. I se prelevă o probă de sânge, dar nu fu necesară și o radiografie. Fata fu diagnosticată cu o posibilă comotie ușoară, care dusesse la umflături și dureri.

— Să nu consumi alcool și să nu faci exerciții fizice până când nu te vei simți complet bine din nou, spuse doctorul, înmânându-i o adeverință medicală cu descrierea leziunilor suferite și două fotografii polaroid.

Wiking le văzu pentru scurt timp înainte ca fata să le vâre în buzunarul gecii; două portrete ale feței rănite, unul din față și altul din lateral.

Secția de poliție se afla la doar 100 de metri distanță. Din fericire, nu se întâlneau cu nicio bandă de adolescenți. Wiking își lăsase părul să crească și nu mai arăta chiar ca un skinhead, dar își dăduse seama că probabil ar trebui să-și cumpere o geacă nouă pentru iarna viitoare. Modelul bomber nu era tocmai agreat în suburbii.

Recepția secției de poliție din Rinkeby era goală și puternic luminată.

— Vrem să raportăm un furt, îi spuse el bărbatului de la ghișeu.

Fata stătea lângă el și privea în jos, spre podea. Umflătura de pe fruntea ei strălucea în roșu.

Intrară în camera din spatele recepției.

— Nu e nevoie să stai după mine, spuse ea, aruncându-i o privire lui Wiking. Mă descurc de aici.

— Sunt martor, interveni Wiking. Trebuie să dau declarație despre ceea ce am văzut, fie acum, fie mai târziu. Mai bine s-o fac acum.

Un bărbat mai în vârstă, în cămașă de uniformă și pantaloni pătați, intra în sală și se așeză de cealaltă parte a biroului. Fără să salute.

— Ce avem aici, deci? întrebă el pe un ton care denota cel mai scăzut interes posibil.

Se așeză pe scaunul de birou și introduse o bucată de hârtie în mașina de scris.

— Am fost... jefuită, spuse fata.

— Nume?

— Helena. Helena Kristina Isaksson, 621130-1261.

— Adresa?

— Näckrosvägen nr. 33.

— În Solna?

Ea aprobă din cap și se uită în jos, la mâini. Polițistul bătu încet la mașina de scris. Wiking se lupta cu o senzație de ușoară amețeală care nu

avea nicio legătură cu băuturile fără alcool. Secția de poliție îi era familiară, dar totuși era foarte diferită. Amenajarea și funcțiile erau similare cu cele din Stenträsk, dar sunetele erau diferite, iar mirosurile, mai distincte. Polițistul aflat de cealaltă parte a biroului era aproape de vârsta pensionării și respira greu. Îi amintea foarte mult de Lars-Ivar. Patrulele veneau și plecau, polițiștii în uniformă, cu cizme grele și bastoane impunătoare treceau prin recepție cu pașii târșâiți, atât de specific polițienești, modul acela în care își aruncau picioarele și își mișcau șoldurile și umerii. Schimbau câteva vorbe cu personalul din spatele ghișeului înainte de a dispărea prin ușile securizate.

Polițistul din fața lor suspină.

— Deci, ce s-a întâmplat?

Fata pe care o chema Helena Isaksson înghiți în sec.

— Mă întorceam acasă cu încasările zilei, zise ea. Un bărbat mi-a smuls geanta și... ei bine...

— Un furt de geantă, așadar, zise polițistul și scrise la mașină.

— Probabil că ar trebui s-o ascuți pe victimă înainte de a clasifica infracțiunea, zise Wiking.

Polițistul se opri din bătut și se uită la Wiking peste ochelari.

— Poftim? spuse el aspru.

— Spun doar că ar trebui probabil să afli ce s-a întâmplat înainte de a redacta, altfel va trebui să iei totul de la început.

— Într-adevăr, spuse polițistul și continuă să bată la mașină.

Wiking inspiră și expiră.

— Aș descrie ceea ce s-a întâmplat ca jaf și agresiune în formă agravată, spuse el. Un eventual furt calificat, având în vedere rănila victimei. Capitolul 8, paragraful 5 din Codul Penal.

Avuseseră o prelegere lungă și destul de plictisitoare despre această parte a Codului Penal

cu o săptămână în urmă.

Polițistul ridică din sprâncene.

— Și tu cine ești?

— Merg la Sörentorp, răspunse Wiking. Tatăl meu este șeful poliției din Stenträsk.

Polițistul mormăi încet, făcu un gest care spunea multe, umerii îi căzură ușor și pleoapele îi coborâră pe jumătate.

— Ascultă-mă, amice, spuse el cu voce joasă, tatăl tău poate să fie șeful poliției din Soppträsk¹⁷ toată ziua, dar dacă nu îți ții gura când iau declarația, zbori de aici.

— Dacă nu formulezi o plângere corespunzătoare, am să te raportez la Biroul de Investigații Speciale.

Helena Isaksson închise ochii și păru că vrea să moară. Wiking se holbă la polițist timp de câteva secunde lungi, până când bărbatul smulse hârtia din mașina de scris, o mototoli, o aruncă într-un coș de gunoi și introduse una nouă. Răsuci noul formular în poziția corectă și apoi își încrucișă brațele.

— Deci, ce s-a întâmplat?

Fata îi aruncă o privire rapidă și mai degrabă criminală lui Wiking.

— Lucrez la Råsunda Catering și am fost responsabilă la o seară de pub în Gamla Mässen, la Sörentorp, în seara asta, zise ea. Am închis barul și am oprit servirea la 23:30, am împachetat și am numărat încasările zilei. Erau 9 660 de coroane...

Polițistul aștepta în tăcere continuarea. Ea își drese vocea puțin.

— Am închis, am încuiat la miezul nopții și am coborât înspre stația de autobuz de pe Sollentunavägen. Un bărbat era deja acolo așteptând autobuzul când am ajuns.

— Trebuia să iei încasările acasă cu tine?

— Nu, aveam de gând să le depun la bancomatul de la Banca Comercială din Kista.

— Și acest bărbat ți-a smuls geanta?

— A încercat, dar m-am opus. Atunci m-a lovit în cap cu ceva, cred că am leșinat...

Își atinse din reflex cucuiul de pe frunte.

— Apoi eram la pământ, iar bărbatul și geanta dispăruseră.

În ochii ei începură să apară lacrimi, înghiți în sec.

— Îl poți descrie pe atacator?

— Avea o geacă închisă la culoare, neagră, cred. Sau poate albastră, nu știu. Nu l-am observat prea bine până când n-a început să-mi tragă de geantă.

— Un bărbat într-o geacă închisă la culoare, spuse polițistul. Avea și blugi albaștri?

— Avea o geacă de iarnă maro-închis care îi venea până peste umeri, zise Wiking. Avea gluga ridicată, cu blană. Blugii nu erau albaștri, ci gri-închis. Pantofi sport rezistenți, albi cu dungi roșii. Păr închis la culoare, ochi mai deschiși la culoare, ten deschis la culoare. Stângaci. A fugit spre o mașină parcată chiar sub viaductul autostrăzii de pe Sollentunavägen, un Volvo 164 de culoare vișinie, fabricat după 1972. Cu transmisie automată, cred...

Polițistul îl privi cu atenție.

— Nu i-ai luat numărul de înmatriculare? întrebă el ușor ironic.

— Ultima cifră era un doi, zise Wiking. Obiectul cu care a lovit a fost probabil o sticlă de vin. Făptașul a aruncat-o pe marginea drumului, dincolo de stația de autobuz, ar trebui să fie încă acolo și să aibă amprente. Nu purta mănuși.

În sală se făcu liniște. Un ventilator vuia pe undeva.

— Victima a fost inconștientă aproximativ un minut, continuă Wiking. A fost examinată de un medic și i s-a pus diagnosticul de comotie cerebrală.

Îi făcu semn din cap Helenei Isaksson, care scoase adeverința și pozele polaroid din buzunarul

gecii, apoi i le înmână polițistului. Acesta le luă fără să le privească.

— L-ați putea recunoaște pe infractor? întrebă polițistul.

Wiking ezită.

— L-am văzut doar puțin, spuse el.

Polițistul îl privi pe Wiking îndelung.

— Un Volvo 164 fabricat după 1972, reluă el în cele din urmă. De ce nu în 1971?

— Au schimbat stopurile la modelele din 1972.

— Și nu era un 144?

— Partea frontală este mai lungă la 164.

— Pare că ești extrem de pasionat de mașini.

Wiking privi în jos la podea. Nu el era cel obsedat de automobile, ci Krister. El citea reviste despre mașini doar pentru că așa făcea Krister.

Polițistul își îndreaptă privirea spre fată.

— Ce aveai în geantă?

Ea respiră adânc, numărând pe degete.

— Încasările zilei, portofelul meu, agenda, țigările și bricheta, pașaportul, cheile de la apartament...

Ea încremeni.

— Are cheile de la apartamentul meu! Adresa este în agendă! Dacă mă așteaptă când ajung acasă...

Începu să se clatine neliniștită pe scaun.

— Cum arăta geanta?

— Vinilin albastru, curea de umăr de culoare albastru-închis...

Polițistul oftă adânc, se aplecă asupra mașinii de scris și începu să scrie.

Ceasul de mână al lui Wiking arăta 3:45 când reușiră să plece din secția de poliție din Rinkeby și ieșiră în scuarul întunecat. Luna se ascunsese în spatele norilor, iar vântul se întetise. Helena Isaksson tremura în geaca ei mare, cu umbre întunecate sub ochi și buzele palide.

— Deci, Doamne, spuse ea, cum o să ajung acasă? Și cum o să intru? Când începe să circule

metroul?

— Abia peste o oră, răspunse Wiking, arătând spre o parcare de taxiuri unde două mașini așteptau cu motoarele pornite în frig. Nu are rost să încerci să suni la un lăcătuș aici. Toate agendele telefonice au dispărut din toate cabinele telefonice din Tensta Rinkeby.

Ea îl privi întrebătoare.

— Locuiesc aici, zise el. M-am uitat. Mergem la tine acasă și ne asigurăm că tipul nu te așteaptă. E vreo cabină telefonică pe lângă Näckrosvägen? Sau vreun hotel care să fie deschis noaptea?

— Dar, spuse ea, nu e nevoie să...

— N-am de gând să te las aici la 4 dimineața, spuse el, începând să meargă spre taxiuri.

Merseră până pe Näckrosvägen în tăcere. Wiking plăti.

— De obicei, se lasă și bacșiș, comentă șoferul, numărând monedele. Ba chiar trebuie să plătim și impozit pe bacșiș.

— O să trebuiască să discuți asta cu Kjell-Olof Feldt¹⁸, răspunse Wiking și coborî din mașină.

Näckrosvägen era o stradă șerpuită de la periferia cartierului Solna, iar la numărul 33 se afla o clădire înaltă din cărămidă, cu șapte etaje, construită în anii 1940. Era înconjurată de clădiri identice pe ambele părți. Apartamentul se afla la parter. O ușă din lemn de tec, cu numele ISAKSSON scris cu litere de plastic pe cutia poștală.

Mai jos, pe Råsundavägen, era o cabină telefonică unde încă mai existau agende telefonice. Wiking deschise Pagini Aurii și găsi un lăcătuș care era disponibil la orice oră. Bărbatul sosi la fața locului după un sfert de oră.

— Aveți vreun act de identitate? întrebă el.

— Eu sunt cea care locuiește aici, spuse Helena Isaksson. Și nu, nu am, pentru că...

— Nu pot deschide ușa dacă nu te poți legitima și nu poți dovedi că aceasta este casa ta, sper că

înțelegi asta.

Fata, care își stăpânea emoțiile deja de mult timp, începu să plângă din nou.

Wiking își scoase legitimația de student de la școala de poliție și i-o arătă lăcătușului.

— A fost jefuită și agresată, spuse Wiking. Am fost la doctor și la poliție toată noaptea.

Lăcătușul privi rapid legitimația și apoi își luă sculele.

Trei minute mai târziu, ușa era deschisă și dotată cu o nouă încuietoare. Îl costă pe Wiking 1 200 de coroane.

— Vrei să verific dacă este cineva în casă? întrebă el.

Helena Isaksson aprobă din cap.

Era un apartament cu două camere, destul de mic. El aprinse toate luminile și verifică baia și șifonierul. Bucătăria dădea spre o parcare, un balcon de beton amplasat direct pe pământ.

Canapea și televizor. Fără video. Pat de o persoană, cu o cuvertură maro.

— Gol, spuse el în timp ce ieșea din nou pe casa scării.

Fata oftă adânc, închizând ochii.

— Vei primi fiecare bănuț înapoi, spuse ea. Atât pentru lăcătuș, cât și pentru cursa cu taxiul.

— E în regulă, spuse el, privind în jos la podea.

— Vorbeam serios. Cât mai curând posibil. Nu astăzi, nu am timp, dar sâmbătă? Ai vreun plan seara?

Gândul la Linda Degerman trecu pe lângă el și dispăru.

— Nu, răspunse el, absolut nimic. Nu fac absolut nimic.

— Pot să te invit la cină? Așa, în semn de mulțumire? Vino la ora 20.

Ea închise ușa fără să ridice privirea.

Afară începuse să ningă, fulgi ușori și delicați care nu știau dacă să zboare sau să aterizeze. Wiking se scotoci prin buzunare. Biletele de

călătorie fuseseră consumate și banii se terminaseră. Bicicleta era încă în șanțul de lângă stația de autobuz de pe Sollentunavägen, asta dacă nu cumva o furase cineva. Își băgă mâinile în buzunare cât de adânc putu și începu să meargă spre nord.

---

17 Personajul folosește în mod depreciativ „Sopp-“, făcând referire la cuvântul „gunoi” (N.t.).

18 Ministrul Finanțelor din Suedia de la vremea aceea (N.t.).

LUNI, 24 AUGUST 2020

Wiking merse la Holmdahls și luă tortul sendviș pentru petrecerea aniversării celor 75 de ani ai lui Karin. Acesta conținea toate bombele calorice obligatorii: maioneză, somon, rulouri de brânză Cheddar feliată, caviar, creveți și umplutură de ou. Wiking îl primise într-o cutie de carton puțin cam prea mare, opera de artă aluneca de colo-colo ca o bucătică de unt într-o tigaie încinsă. Feliile de castravete dispuse cu măiestrie de-a lungul laturilor ajunseseră inevitabil peste tot, mai puțin acolo unde ar fi trebuit să fie.

Afară era umiditate mare, aerul era gri și sufocant. Ceața se rostogolise de pe munte în primele ore ale dimineții și nu se mai ridicase. Wiking traversă Föreningsgatan, cu umezeala ca o folie lipicioasă împrejurul lui, până la parcare, ținând strâns cutia de tort în ambele mâini. Ajuns la mașină, nivelă scaunul din dreapta cu jacheta lui de uniformă, astfel încât cutia să stea dreaptă, apoi puse o mână pe ea în timp ce pleca. Pe Kvarndammsvägen, ceața devenise tot mai densă. Porni ștergătoarele, dar ploaia era atât de mărunță încât benzile de cauciuc începură să scârțâie aproape imediat.

Vara era aproape de final. Mama lui împlinea 75 de ani. Toate aceste zile risipite.

Karin îl întâmpină cu un entuziasm moderat.

— Nu știu cum a ajuns Josefin să creadă că îmi place tortul sendviș, zise ea. Intră. Nu te mai descâlța.

Își puse jacheta uniformei pe un umeraș în cuierul pentru pălării. Pe mânecă i se scursese un pic de maioneză, lăsând o pată. Se opri în pragul ușii de la bucătărie și rămase acolo. Nu mai intrase în casă de când începuse pandemia, iarna trecută.

— Despre ce voiai să vorbim? întrebă ea fără să-și ridice privirea.

Ea luă două lumânări în formă de șapte și cinci, care se pare că erau tot în cutie. El strânse din dinți.

— N-ar trebui să stau afară? spuse el.

— Am pus masa pe terasă. Închide ușa în urma ta.

Karin era cu spatele la el și înfîgea lumânările în tort când a intrat în bucătărie. Mirosea a săpun și a tocană de vită, ca întotdeauna. Podeaua proaspăt ștearsă, cu urme umede care încă mai sclipeau prin colțuri. Oala de pe aragaz, una pe care o folosea adesea pentru a găti la foc mic.

O privi pe femeia pe care o cunoscuse toată viața ei de adult. Prima amintire pe care o avea cu ea era de când împlinise doi ani. Ea tocmai făcuse 19. Rochia ei cu buline, albă cu albastru. Aveau același păr și aceiași ochi, aceeași fizionomie alungită, deși ea era mică și el era mare. Astăzi ea purta blugi și o cămașă de flanelă cu carouri, ca întotdeauna. Părea cumva mai mică decât și-o amintea el, sau poate că bucătăria devenise mai mare acum. Lumina gri a ploii venind dinspre fereastră cădea peste ea ca o ceață. Părul ei era subțire și fragil, remarcase câteva zone de chelie pe capul ei. Începuse să îmbătrânească. Dacă era într-adevăr grav bolnav? Trebuia să-i spună.

— Ai primit vreo veste de la Sven? întrebă el.

Fratele său locuia într-un cămin din Vidsel, împreună cu alți câțiva adulți cu dizabilități. Nu-i plăceau evenimentele sociale mari, cum erau petrecerile aniversare, îl făceau să se simtă neliniștit și anxios.

— Sven e bine, am vorbit după-amiază. M-a felicitat.

Wiking privi afară, la ploaie. Lui Sven îi plăceau aniversările, chiar dacă nu era un fan al petrecerilor. Își nota în calendar și îl suna întotdeauna pentru a-l felicita, întotdeauna la ora 15 fix.

O bubuitură și un răget dinspre terasă anunțară sosirea nepoților. Țipătul în falset al lui Josefin.

— Elliot! Ce ți-am spus? Nu te urca pe scaune!

— Du-te și salvează-i înainte să se omoare între ei, zise Karin.

Karin clarificase faptul că nu voia să primească niciun cadou, deși împlinise o vârstă pe jumătate rotundă. Avea tot ce își dorea în această viață lumească și nu dorea să mai umple casa cu alte mărunțișuri. Cu toate acestea, Elliot făcuse un desen cu un dinozaur, iar Siv Johansson, cea mai bună prietenă a ei, venise cu fiica ei, Susanne, care pregătise o prăjitură cu caramel. Wiking aduse mai multe farfurii și reumplu cafetiera.

Markus ajunsese puțin mai târziu, venind direct de la serviciu. Arăta palid și epuizat, gândi Wiking. Era absent și iritat, ignora conversațiile de la masă. Bău mai multe cești de cafea, chiar dacă era trecut de ora 17 și era sensibil la cofeină. Urma să aibă o noapte agitată.

Ploaia se intensificase în timp ce stăteau pe terasă, lovind neuniform și nemilos în acoperișul de tablă ondulată. Wiking porni radiatorul cu infraroșu.

Elliot, care tocmai începuse din nou grădinița după vacanța de vară, cânta cu entuziasm un cântec nou pe care îl învățase. Așa da, ceva ce urma să transmită mai departe generațiilor viitoare.

Bee, bee, capră neagră

Tu te-ai căcat?

Nu, nu, dragă rege,

Martin Ljung a fost de fapt.

Copilul începu să râdă în hohote din pricina cântecului.

— Cine e Martin Ljung? întrebă Josefin.

Dar Elliot deja trecuse la cea de-a doua strofă.

Bee, bee, mielul alb

A fost la restaurant

Știi ce s-a întâmplat?

Sub masă s-a căcat...

— Un comedian care făcea parte din Knäppuppgång¹⁹ al lui Povel Ramel, răspunse Karin. De fapt, era chiar originar din Luleå. Poate că îl cunoașteți mai ales drept Jock-cu-cuțitul, în *Pippi Șosețica pe Mările Sudului*.

Josefin își încruntă sprâncenele.

— Am auzit că unul dintre cei împușcați săptămâna trecută în Tensta a murit, îi spuse Susanne lui Wiking cu un aer confidențial, ceea ce îl făcu pe acesta să se scuze și să înceapă să strângă farfuriile.

Jurnalista independentă Susanne Schiltz, văduva lui Krister, își petrecea din ce în ce mai mult timp în Stenträsk după moartea soțului ei. Spunea că aceasta se datora mamei Siv, care ar fi avut nevoie de ajutor în timpul pandemiei, poate că era adevărat. Dar el evita să vorbească cu ea. Întotdeauna avea o agendă ascunsă în toate conversațiile sale inocente, un podcast de realizat sau o postare pe blog de scris. El se simțea mereu ca o sursă de inspirație pentru ambițiile ei creative. Sincer, nu înțelesese niciodată ce văzuse Krister la ea, dar Krister venerase pământul pe care îl călca cât timp trăise, iar acest lucru era frumos. Să poți să iubești pe cineva toată viața.

Era în bucătărie, clătind resturile de tort sub jetul de apă de la robinet, când Markus veni lângă el și începu să încarce mașina de spălat vase.

— Ce mai faci? întrebă Wiking. Nu ești bolnav, nu-i așa?

— Am renunțat la post, răspunse fiul său.

Wiking lăasă farfuria să aterizeze în chiuvetă.

— De ce?

— Pentru că m-am răzgândit.

Markus îi evita privirea, avea alb în jurul gurii și roșu în jurul ochilor. Conștientizarea se răspândi ca un fior în pieptul lui Wiking.

— S-a întâmplat ceva, spuse Wiking. Ce anume?

Fiul său îl evită.

— Nimic nu s-a...

— Spune.

Markus expiră greu, închise ochii.

— Am mai primit o scrisoare.

O amețeală subită îl făcu pe Wiking să se țină de chiuvetă.

— Ce scria?

— N-aveam de gând să spun nimic, te-ai manifestat atât de ciudat data trecută.

Wiking își îngustă ochii.

— O mai ai?

Fiul său aprobă din cap și întinse mâna spre buzunarul interior al gecii sale de vânt. Wiking se duse și închise ușa de la bucătărie. Vocile de pe terasă se estompară, deveniră precum un cântec distant. Apa curgea în chiuvetă.

— Dă-mi să văd.

Markus scoase plicul și i-l înmână lui Wiking. Sigla de la Hotel International, la fel ca pe cel anterior, dar nu avea nici adresă și nici timbru. Scria doar „Pentru Markus“.

— Când a venit?

— Aseară.

— Aseară?

Markus strânse din dinți. Wiking îl cântări în mână, era puțin greu. Plicul nu era lipit. Scoase conținutul. Erau o foaie de hârtie împăturită și trei fotografii polaroid. Prima era o imagine cu Elliot jucându-se în fața grădiniței. A doua era o poză cu Maja în cărucior, iar a treia, cu Josefin și copiii în

fața casei de pe Tornvågen. Se auzi pe sine însuși gâfâind.

— Citește scrisoarea, îi zise Markus.

Ei te văd.

Trebuie să renunți la post, altfel vei muri.

Și apoi steaua.

— Era pe podea, în hol, spuse Markus. Când am ajuns ieri acasă cu Elliot. Cineva a fost în casa noastră. *În casa noastră!*

Wiking își căută cuvintele, dar nu găsi niciunul. Lumea din jurul lui rămăsese blocată, doar el și Markus păreau să se poată mișca.

— Am informat conducerea. Azi-dimineață. Că nu pot accepta postul, din motive personale. Bebeluș acasă și așa mai departe.

Wiking închise robinetul. Markus îl privi fix.

— Nu e doar o amenințare cu moartea. Nenorocitul ăsta de autor al scrisorii ne urmărește. Le face poze copiilor. Intră în casa noastră. Imaginează-ți cât de oribilă e treaba asta, la dracu'!

Gura lui Wiking se uscă, nodul din gât îl tăia și-l sfâșia. Era prea târziu pentru a-l mai îndemna să încuie ușa și să fie vigilent.

— Josefin ce zice?

— Nu i-am spus.

Wiking dădu din cap, poate era mai bine așa.

— Iar la serviciu sunt complet distrus, spuse Markus. Nu voi mai avea niciodată o altă șansă.

Luă înapoi scrisoarea și fotografiile, le băgă din nou în buzunarul interior, închise ușa mașinii de spălat vase cu un zgomot puternic și ieși din nou pe terasă.

Un bas puternic începu să bubuie în capul lui Wiking, un amestec de teamă și de furie din cauza nedreptății. Multe lucruri erau din vina lui, dar nu și scrisorile astea nenorocite. Erau oare o

amenințare sau un avertisment? Sau poate o cerere?

— Din moment ce una dintre victime a murit, împușcăturile din Tensta au devenit omor și nu doar tentativă de omor, spuse Susanne aproape de el.

El tresări și scăpă cârpa de vase în mizeria din chiuvetă, ea avea talentul de a se furișa în spatele oamenilor.

— Cred că asta creează o presiune suplimentară asupra anchetatorilor, continuă ea. Având acea încadrare juridică a infracțiunii. Ca omorul să fie rezolvat.

Își dresе vocea și făcu un pas în lateral.

— Nu schimbă deloc starea anchetei. Probabil că munca va continua la fel ca înainte pentru colegii din Järva.

Ea își înclină ușor capul.

— Și celelalte victime? Este stabilă starea lor sau ar putea fi vorba de mai multe decese? O crimă multiplă?

Avea acea tonalitate pe care o folosea în podcasturile ei, care părea insistentă. Karin îl rugase să asculte de câteva ori, de fapt, chiar părea că Susanne știa ce face pe acele înregistrări.

Luă cârpa de vase, o stoarse și o agăță de robinetul din bucătărie.

— Cum am spus, pentru munca de polițist...

— Și ce părere are Johan Björkman despre asta? Că armele lui au fost folosite într-un atac armat în masă? Nu pare a fi ceva prea ușor de gestionat.

Wiking nu răspunse. Armele erau făcute pentru a ucide. Atât soldații, cât și vânătorii știau asta. Johan Björkman era și una, și alta.

— Și el este tot o victimă în toată povestea asta, își continuă Susanne pledoaria retorică. Și, apropo, când își va primi armele înapoi?

— Vrei un pahar de vin? întrebă Wiking. Sunt sigur că sunt câteva sticle în camera lui Karin.

Susanne Schiltz se lumineă la față.

— Cu mare plăcere. Un pinot noir, dacă se poate...

Ieși pe terasă și întreabă dacă mai dorește cineva un pahar de vin. Josefin și Markus interpretară acest lucru ca pe un semnal pentru a pleca. Își adunară copiii, suzetele și jucăriile și fugiră în ploaie spre mașină.

Era abia august, dar toamna se instalase deja.

Wiking găsi desigur câteva sticle de vin roșu în camera din garaj. Deschise una dintre ele, scoase trei pahare și le așeză pe masa de pe terasă.

— Dar nu ai de gând să ne ții companie? întreabă Susanne, cu o notă de provocare.

— Vă rog să mă scuzați, răspunse el, trebuie să mă întorc puțin la serviciu. O seară plăcută să aveți...

Și dispăru înainte ca femeile să poată protesta. Jacheta lui de la uniformă se udă în timp ce se îndrepta spre mașină, iar pata de maioneză se estompă de la umezeală.

Dar nu conduse înapoi la secție, ci doar coborî dealul și parcă în fața propriei scări.

Nu avea niciun rost ca Markus să raporteze scrisoarea la poliție. Nu s-ar fi putut desfășura o anchetă, nu existau niciun fel de indicii. Cazul ar fi fost pur și simplu clasat.

Urcă încet la etajul doi, își agăță jacheta și se așeză în fața calculatorului. Se holbă la ecranul stins.

Să caute pe Google? Nu, nu avea de gând să caute pe Google. Avea de gând să-i asculte pe doctori, nu să navigheze pe internet.

Porni calculatorul.

Unu din trei suedezi este afectat de cancer pe parcursul vieții. Așadar, el nu era deloc unic. Cancerul de prostată și de sân erau cele mai comune, iar cancerul pulmonar avea cea mai mare mortalitate. Pe site-ul internetmedicin.se, citi la rubrica Prognoză că grupul celor cu cancer la creier și gât era divizat în mai multe subgrupuri cu

rate de incidență și de supraviețuire diferite. Prin urmare, datele pentru întregul grup trebuiau interpretate cu precauție. Rata relativă de supraviețuire pe o perioadă de cinci ani pentru acest grup se situa în acel moment între 65 și 70%.

Apoi găsi un site american cu cifre și mai sumbre. Dintre pacienții cu cancer mai greu de tratat, doar 20% mai trăiau după tot atâția ani. Era și al lui greu de tratat? Ce spusese, de fapt, doctorul Chang, că al lui era tratabil? Trebuia să fi înregistrat conversația.

Și nu ar fi trebuit să caute pe Google.

Închise calculatorul și se duse în bucătărie fără să aprindă lumina. Apartamentul Anjei Berglund, de peste curte, era întunecat, toate luminile stinse, fără vin și Netflix în seara asta. Să-și deschidă el ceva cu alcool? Era dăunător sau benefic pentru cineva cu cancer? Simțea încă gustul tortului sendviș în gură. Deschise frigiderul și analiză conținutul său: ketchup, castraveți murați, un borcan de dulceață de merișoare care se uscaser și trei beri artisanale. Sucul de portocale se terminase.

Cineva îi urmărea pe Markus și pe familia lui. Cineva care, evident, se afla în Stenträsk sau în apropiere, ceea ce indica faptul că era o persoană din interiorul bazei. Cineva care avusese acces la hârtiile de corespondență de la Hotel International și își semna scrisorile cu o stea. Exista suficient personal disponibil pentru a pune familia sub protecția poliției? Nu ar fi funcționat fără o plângere la poliție, și nici cu ea nu ar fi funcționat. Nu existau resurse.

Telefonul mobil scoase un bip în camera de zi. Era un SMS de la Mats Vikander.

Unu: Ai primit pe mail lista tuturor recruților din Arvidsjaur din perioada 2019-2020.

Doi: Care era codul numeric personal al Helenei?

Citi mesajul repede, apoi încet. Răspunse cu degetele mari, așa cum îl învățase Josefin.

Unu: Excelent, mersi. Doi: 621130-1261, de ce întrebi?

Se așază cu telefonul în mână și așteaptă. Răspunsul întârzie cinci minute, mult mai mult decât de obicei.

Ne auzim mâine.

Se holbă la răspuns.

Mats era cel mai vechi prieten al său, cel puțin dintre cei în viață, dar și un tip analitic până în măduva oaselor. Faptul că întârzia să răspundă indica prudență, ceea ce, la rândul său, prevestea neplăceri.

Ori exagera acum? Vedea fantome peste tot? Mats putea să întârzie cu răspunsul pentru că era la budă, sau din orice alt motiv. Dar de ce să aștepte să vorbească până mâine? S-ar fi putut ocupa de furtul de arme într-un sfert de oră, iar această problemă o privea și pe Helena.

Și dacă Mats o găsisse? Ce gând idiot, era clar că nu o găsisse. În cazul acela, i-ar fi spus. În plus, ea era moartă.

Avea oare s-o întâlnească pe lumea cealaltă?

Doamne, era pe cale să își piardă mințile.

Se ridică și începu să se plimbe prin apartament, gândurile îi zburau în toate direcțiile.

Scrisorile anonime aveau un scop clar: să-l determine pe Markus să demisioneze din funcția de manager de proiect pentru testarea sistemului QATS. Când prima scrisoare nu a funcționat, autorul scrisorii a scos artileria grea. Prin urmare, îndepărtarea lui era de mare importanță. Dar de ce?

Dacă în spatele amenințărilor, avertismentelor sau, eventual, rugăminților exista într-adevăr ceva, atunci Markus ar fi trebuit să fie în siguranță acum. Dar de ce voia cineva să scape de el? Stătea în calea cuiva? Dacă da, în calea cui? Cine de la bază avea de câștigat dacă el se retrăgea? Cine urma să preia conducerea?

Wiking ieși din nou în bucătărie. La Anja era încă întuneric. Poate că ieșise să se distreze pe cinste și să bea bere la Stone Swamp Inn într-o seară de luni. Se întâmplase ca el și Roland să fie nevoiți să o conducă acasă în momentele sale de beție și nebunie. Sau poate că era de fapt la muncă, având în vedere că era managerul de proiect pentru probele norvegienilor.

Deschise din nou ușa frigiderului și luă una dintre berile artisanale.

Se întoarse la calculator, descărcă lista cu recruții de la K4 și i-o trimise lui Abdul Muhammad.

Apoi luă numele femeilor care se cazaseră la Hotel International în săptămâna precedentă. Crezuse că îi va fi ușor să le caute pe Google, să le găsească pe Facebook, pe Instagram, pe LinkedIn sau pe alte rețele sociale, dar fusese surprins. Pe Anette Andersen din Copenhaga, Bridget Ceders din Londra, Corinne Gruber din Graz, Austria, și Anastasia Stepanova din Sankt-Petersburg le găsisese imediat. Numele, pozele și anii de naștere ale acestora se potriveau cu informațiile de la hotel, dar niciuna dintre ele nu semăna câtuși de puțin cu Helena.

Primise peste 22 000 de rezultate pentru numele Sandra Boyle, dar niciuna dintre ele nu părea să fie localizată în Salt Lake City. Nu găsi nicio Inese Eglitis pe tot internetul, dar găsi o mulțime de Vladlena Ivanova. Maria Sophia Fernandes din Fuengirola, Spania, era cea care semăna cel mai mult cu Helena, dar avea profilul de Facebook public care arăta că avea copii atât

mai mari, cât și mai mici decât Markus. Pe Emmanuelle Fontaine din Lyon și pe Bente Jensen din Oslo le găsisese, credea el, nu erau Helena. Daniella Marak, care se scrie cu doi de l, nu dăduse decât un singur rezultat: o rețetă de supă de portocale. Femeia care o crease nu era Helena. Găsi doar o singură Elizabeth Twersky, o vicepreședintă a unei companii americane care locuia în New York City. Nu în Tel Aviv. Numele Christine Williams dăduse peste o jumătate de milion de rezultate, peste 50 000 dacă adăuga Sydney. Maryanne Taylor și Melbourne dăduseră puțin peste 3 000 de rezultate, dar era oricum degeaba.

Zadarnică și lipsită de somn.

Avea să fie o noapte lungă.

---

19 Grup umoristic suedez (*N.t.*).

PRIMĂVARA ANULUI 1985

Isaksson cu litere de plastic pe cutia poștală.

Respiră adânc înainte de a suna la ușă. Vizualiza încăperile din interior, parcare din fața bucătăriei, balconul cu acoperișul din tablă. Patul de o persoană acoperit de o cuvertură de pat scămoșată.

Se gândise dacă să aducă flori, vin sau poate o cutie de bomboane de ciocolată, nu știa sigur și nici nu voia să întrebe pe nimeni. În cele din urmă, optă pentru o sticlă de Vinho Verde portughez, care nu era prea tare și nici prea scump. Neutru, într-un fel.

— Bună, îi spuse ea când deschise ușa, părând și ea emoționată.

Făcu câțiva pași în spate, în hol.

Wiking își dădu seama că încă își ținea respirația și eliberă aerul din plămâni.

— Bună, răspunse el, simțind cum începe să zâmbească.

Era îmbrăcată cu un pulover cu nasturi, un tricou pe dedesubt și șosete de lână în picioare. Avea părul prins într-un fel de coc care aproape că se desfăcea.

— Intră, îi spuse ea. Descalță-te, te rog.

Îi făcu semn către suportul de pantofi. Puloverul pe care îl purta era prea mare, iar mânecile îi ascundeau mâinile. Le suflecă printr-o mișcare reflexă care părea să arate că o făcea adesea. În apartament se simțea un miros puternic de ceapă prăjită, poate și de carne tocată. El îi întinse punga de plastic cu sticla de vin, ea privi înăuntru și zâmbi.

— Mersi, spuse ea, punând mâna pe sticla încă rece de la frigider. S-o deschidem acum?

— Am putea, răspunse el, ștergându-și transpirația de pe frunte.

Venise cu metroul și se rătăcise pe drum, două circumstanțe care îl aduseseră într-o criză de timp. Exact când se pregătea să iasă din apartamentul din Tensta, Linda Degerman, colega lui de clasă, îl sunase, chicotind fericită și nerăbdătoare. Uitase complet că aproape că îi promisese că se vor vedea. Decise să nu mintă și îi spuse, foarte pe scurt, că din nefericire avea alte planuri. Flatarea trebuia să vină cu moderație.

Îi transpiraseră și picioarele, lăsase urme umede de șosete pe covorul de plută. Spera din tot sufletul să nu îi miroasă.

Helena Isaksson aranjase masa pentru două persoane în bucătărie. Era în picioare lângă blatul din bucătărie și manevra sticla și tirbușonul.

— Cred că are capac care se înșurubează, spuse Wiking.

Ea privi sticla cu mirare și se înroși.

— Evident, răspunse ea. Ce proastă sunt.

Apoi râse și desfăcu capacul. Turnă vinul aproape până în buză în două pahare mari de vin.

— Noroc, spuse ea.

— Noroc, răspunse Wiking.

Ciocniră paharele, privindu-se în ochi. Ea bău cu înghițituri mari. El dădu din cap în semn de apreciere.

— Le dai pe gât așa cum fac cei din Norrland, remarcă el. Unde ai învățat asta?

— Exercițiu îndelungat și constant, răspunse ea, apropiindu-se de aragaz. Pe de altă parte, nu mă pricep prea bine la gătit. Ți place biftecul la tigaie? Cu ceapă?

— Preferatul meu, afirmă el, considerând pe moment că era adevărat.

Ar fi putut mânca pietre și tot i-ar fi plăcut.

— Poate că nu e chiar o mâncare pascală, dar mie nu prea îmi plac ouăle.

Lui Wiking îi plăceau ouăle, dar nu spuse nimic. Biftecurile erau puțin cam tari, dar bine asezonate. Nu erau foarte diferite de cele pe care le

facea mama lui. Nici Karin nu era vreo mare bucătăreasă.

O întrebă dacă primise vreo veste de la poliție. Ea spuse că nu și dădu pe gât paharul.

— Crezi că o să-l caute pe hoț? întrebă ea.

— Trebuie să-l caute, afirmă el, dar cât de insistent îl vor căuta probabil că depinde de ce alte lucruri mai au de făcut. Ce a spus șeful tău?

Ea făcu o grimasă.

— Apropo, spuse ea, ridicându-se. Să îți dau banii înapoi...

— Nicio grabă, începu el să spună, dar ea era deja pe hol, scormonind într-o geantă. Se întoarse cu o bancnotă de 1 000 și cinci de 100.

— Poftim, spuse ea. Mersi pentru împrumut.

— Dar, interveni el, nu erau atât de mulți.

— Ba da, replică ea, pentru lăcătuș, taxi și toate celelalte.

El luă banii reticent, își scoase portofelul din buzunarul de la spate și îndesă bancnotele înăuntru.

— Mersi, spuse el.

— Eu ar trebui să-ți mulțumesc, zise ea, privindu-l fix. Ce m-aș fi făcut fără tine?

Își simți fața încingându-se și se uită în jos, la farfurie. Văzu cu coada ochiului cum ea băga în gură o bucată generoasă de biftec.

— E pe bune, întrebă ea după ce terminase de mestecat, ceea ce i-ai spus polițistului? Că tatăl tău este șeful poliției?

— Da, confirmă el și bău din paharul său. În Stenträsk. În Norrbotten.

Ea îi reumplu paharul cu ce mai rămăsese în sticlă.

— E frumos acolo?

Se simți puțin confuz. Oamenii obișnuiau să-l întrebe unde se afla, dacă era frig, cum putea rezista.

— Păi, spuse el, eu cred că e un loc frumos. Se află într-o vale, între niște munți joși, chiar lângă

râul Pite. Storforsen e la doar un kilometru depărtare...

Ea se ridică și merse la frigider, scoase o altă sticlă. I-o arată, întrebându-l tacit.

— Merge, spuse el.

Ea o deschise cu ajutorul unui tirbușon și i-o întinse. El citi pe etichetă, Liebfraumilch. Laptele-iubitei-doamne, aproximativ.

— Și te faci și tu polițist?

— De ce să schimb un concept de succes?

Ea râse.

— Și tu, întrebă el, de unde ești?

Ea zâmbi și gustă din vin.

— M-am născut în Doha, răspunse ea. În Qatar.

El simți cum i se măresc ochii. Nu știa unde se afla țara și nu auzise niciodată de oraș.

— O peninsulă între Emiratele Arabe Unite și Bahrain, explică ea, ca și cum i-ar fi intuit nedumerirea. Tatăl meu a fost diplomat, a fost detașat acolo.

— Uau, exclamă el, simțindu-se deodată ca un om păros al peșterii. Cum... cum a fost să crești într-un astfel de loc?

— Nu am crescut acolo. Aveam șase luni când a fost transferat la Bangkok. Mama a murit acolo.

El lăsa tacâmurile jos.

— Vai, zise el, îmi pare rău să aud.

Ea zâmbi puțin trist și privi în jos, la farfurie, întingând o bucată de cartof cu furculița în sosul de smântână.

— Bunica mea a venit să aibă grijă de mine și de fratele meu, continuă ea. Așa că am crescut cu ea, s-ar putea spune.

— În Bangkok?

— Printre altele. Și în Ankara și Nairobi.

— Uau, exclamă el din nou.

Se lăsa liniștea în bucătărie, nu mai știa ce să spună.

Ea înghiți audibil.

— Nu a fost prea încântător, dacă asta crezi, spuse ea cu voce joasă. Tata nu a ajuns niciodată ambasador sau ceva de genul. A trudit în diverse misiuni mai puțin importante, probabil pentru că bea prea mult. Câteodată mai lucra câte un an și pentru SIDA²⁰ sau pentru vreo organizație comercială. Eu și fratele meu am mers la școli internaționale proaste care nu ne-au învățat prea multe. Lucrurile pe care le știu nu îmi sunt de folos...

— Știi să torni bere, spuse el, aproape mușcându-și limba, dar ea nu se simți jignită. În schimb, râse din toată inima.

— Ai al dracului de multă dreptate, spuse ea. Să bem în cinstea acestui lucru!

Ciocniră din nou paharele.

— Dar, povestește-mi, zise ea, e vreun hoț sau bandit prin Stenträsk?

— Da, slavă Domnului, răspunse el. Altfel, tata ar fi rămas șomer.

Ea râse și mai tare, până când ochii i se umplură de lacrimi și se transformară în șiroaie, iar el se alătură râsului, simțind că vinul i se urcase la cap. Când râsul se potoli, ea își șterse cu vârful degetelor colțurile exterioare ale ochilor.

— Deci, spuse ea, care e cel mai mare hoț pe care l-ai prins?

— Sunt abia în primul semestru la Sörentorp, încă nu am început să mă ocup de cazuri.

— OK, dar tatăl tău?

— Cea mai mare infracțiune pe care a investigat-o?

Helena îi reumplu paharul, iar el se sprijini de spătarul scaunului, gândindu-se câteva momente.

— Cred că spargerea seifurilor din Kaltis, spuse el. Ai auzit vreodată despre asta?

Ea negă din cap.

— Mda, spuse el, presupun că nu a ajuns titlu în ziarele din Qatar, iar tu abia te născuseși...

Își amintea codul ei numeric personal de la interogatoriul de la poliție, dar întrebă oricum:

— Câți ani ai?

Ea își coborî privirea pentru o secundă, ca și cum s-ar fi jenat.

— Fac 23 la sfârșitul lui noiembrie.

— Ești în '62, spuse Wiking, la fel ca mine. Totuși, eu sunt mai mare decât tine. Cu puțin peste două luni.

Ea părea deranjată de discuția despre vârstă.

— Ce s-a întâmplat în Kall is²¹?

Mai mult vin turnat în pahare, mai ales în al lui.

— Kaltis, corectă el. S-a întâmplat în 1962, când Vattenfall²² construia barajul de la Messaure, peste Stenträsk. Oficiul era la stația turistică din Kaltis, iar acolo se afla și seiful cu toate fondurile pentru plata salariilor. În noaptea dinaintea plății ultimului salariu, seiful a fost aruncat în aer. Hoții au pătruns înăuntru pe dedesubt.

El luă o gură de vin. Ea asculta cu ochii mari și buzele puțin întredeschise.

— Pe dedesubt?

El aprobă din cap și înghiți.

— Prin podea. Infracțiunea a fost rezolvată de poliție, deși nu a existat niciodată o condamnare. A fost primul caz al tatălui meu și l-a urmărit în toți acești ani. Să te duci acolo și să știi cine a fost...

Ea clipi din ochi de câteva ori.

— Dar, spuse ea, de ce nu a fost prins niciodată hoțul?

Era implicată serios în poveste.

— A dispărut, spuse Wiking, la fel și fiul său. 25 de ani mai târziu, fiul a fost găsit înecat în Storforsen. Dar hoțul a fost și a rămas dispărut. A luat cu el aproape un milion de coroane.

— Ce poveste! exclamă Helena. Dar cum au știut că era el? Cine era hoțul?

Wiking bău din pahar, ea îl umplu din nou. Trebuia să se oprească în curând din băut, altfel întreaga clădire avea să se întoarcă cu susul în jos. Ea se ridică și luă o altă sticlă de același fel din frigider.

— Existau dovezi, răspunse el, dar cum nimeni nu a putut fi reținut și interogat, nu s-a făcut niciodată vreo acuzație.

Ea turnă din nou în pahare, se rezemă de spătarul scaunului și privi la coroanele goale ale mestecenilor de cealaltă parte a geamului. O veveriță sărea pe crengile subțiri.

— Trebuie să merg la toaletă, spuse el.

Ea îi arată ușa de la baie.

Avu câteva dificultăți în a nimeri vasul de toaletă cu jetul.

— Aproape un milion de coroane, spuse ea când Wiking ieși. Asta în anul 1962. Cât ar însemna în prezent?

El se așează pe scaun și o privi.

— Mult mai mult, răspunse el, luându-și paharul. Și dacă ai fi investit banii la bursă imediat, astăzi ai fi fost Scrooge McDuck.

— Cine?

Părea atât de perplexă, încât el se înecă cu vinul când râse.

— N-ai auzit nici de Donald Duck?

Ea își dădu ochii peste cap.

— „Nici de?” Fiindcă nu știam de jaful din Kallis?

Căldura i se răspândise în stomac și mai departe în vintre, era incredibil de simpatică, voia să întindă mâna și să-i atingă părul, dar se abținu.

— Ce ai învățat în școlile alea internaționale, în afară de cum să pui bere?

— Totul despre excelența lui Mustafa Kemal și a lui Jomo Kenyatta. Iar bunica m-a învățat să fac prăjituri. Ca fapt divers, ador pandișpanul.

Se ridică de pe scaun și se târî până la aragaz, unde un prosop de bucătărie în carouri roșii și

albe acoperea un produs de patiserie care arăta destul de jalnic.

— Țsta n-a ieșit prea bine, spuse ea scuzându-se și încercă să-l așeze pe masă între vasul cu cartofi și sosieră.

— Poate că ar trebui să strângem puțin pe aici mai întâi, sugeră Wiking, care se ridică și strânse tacâmurile, șervețelele și farfuriile murdare.

Nu era chiar stabil pe picioare.

— Nu, mă ocup eu de asta, dă-mi-le mie, spuse ea apucând farfuriile și astfel ajungând foarte aproape de el, chiar lângă el, astfel că ținea fiecare de câte un capăt al veselei.

Ea îl privi, iar el se aplecă și o sărută. Avea gust de vin, de ceapă și de altceva pe care nu putea să-l distingă, poate că ăsta era mirosul ei, gustul ei, limba ei era caldă și aspră, tânji imediat după ea. Așezară vesela pe masă cu zgomot și își trecură mâinile unul prin părul celuilalt. Cocul ei se încurcă în degetele mâinii lui stângi, el își eliberă mâna de acolo și o apucă strâns de gât. Doamne! Cealaltă mână a lui era deja pe spatele ei, pe sub puloverul ei, îi putea simți căldura corpului prin tricoul subțire. Ea respira accelerat în gura lui. Ardea între picioare, se simțea de parcă urma să își dea drumul pe șoldul ei.

O ridică și începu să se clatine puțin, ea se desprinse de el și îl apucă de mână. Nu spuse nimic, ci îl trase înspre dormitor și înspre patul de o persoană. Podeaua se înclină. Căzură în patul care scârțâia destul de tare. Ea ajunse peste el și își descheie puloverul, apoi își dădu jos tricoul. Nu purta sutien. Sâni ei erau mari și rotunzi, tari. El își înălță capul din pernă și începu să îi sugă un sfârc. Ea începu să geamă. Și apoi apăru din nou acea voce muștrătoare din capul lui, care nu semăna cu cea a mamei Karin, dar cuvintele erau clar ale ei.

— Stai, găfâi el, scoțându-și portofelul din buzunarul de la spate.

— Ce? întrebă ea.

El scotoci după prezervative în compartimentul pentru bancnote.

— Nu ai nevoie, zise ea când realizează ce făcea. Iau pastile.

— Dar eu nu, spuse el.

Ea îl privi confuză câteva secunde, apoi îl sărută.

— Dă-mi voie, spuse ea, luând prezervativul din mâinile lui neîndemânatic.

Îl deschise cu dinții, lumina de la stâlpul de iluminat de pe stradă sclipi în smalțul dinților ei, scuipă ambalajul de plastic și îi apucă organul cu toată mâna. El închise ochii și își dădu capul pe spate, din gât îi ieși un sunet pe care nu-l recunoștea. Dacă nu ar fi fost atât de beat, s-ar fi descurcat atunci și acolo. Acum ea reușise să ruleze prezervativul, își dădu jos blugii și chiloții și îl încălecă. Intră în ea dintr-o mișcare, probabil că era udă toată, Doamne, credea că o să leșine. Apoi ea rămase acolo, deasupra lui, nemișcată, cu ochii închiși, ciupindu-se de sfârcuri. Era ca și cum penisul lui îi umpluse întregul corp, el închise ochii și se simți de parcă era aruncat spre tavan. Ea respira tare și sacadat, începu să se miște pe el, încet, el simți cum baza penisului se lovea de muntele lui Venus, părea că se rotește până la cer, capul penisului îi sălta adânc înăuntru. Era convins că asta era cea mai bună partidă de sex pe care o avusese vreodată, iar acesta fu ultimul gând pe care îl avu înainte să vomite. Vomită pe sânii și pe stomacul ei vin, ceapă și friptură, ea începu să urle îngrozită, o Doamne, ce mama dracului, ce a făcut? Se ridică de pe el, iar el simți răceala bruscă din jurul penisului său rămas singur, apoi ea începu să râdă în hohote. Absolut incontrolabil, stătea dezbrăcată în lumina becului de la stâlpul de iluminat de pe stradă, cu resturi de mâncare pe tot corpul, râzând atât de tare încât țipa. Apoi

trase plapuma, smulse cearșaful de pe pat și începu să se șteargă.

— Wiking, Wiking, țipă ea, nu te poți abține?

Ea strânse cearșaful făcându-l ghem, se târî deasupra lui și îl șterse și pe el pe piept, pe stomac și pe bărbie, toată camera se învârtea, iar el simțea că îi venea să vomite din nou.

— Poftim, spuse ea, întinzându-i o pernă, iar el vomită în bumbac.

Apoi Wiking se întoarse cu spatele și, dacă ar fi putut, s-ar fi pus pe plâns.

---

20 Styrelsen för internationellt utvecklingssamarbete, Agenția Suedeză pentru Cooperare Internațională pentru Dezvoltare (N.t.).

21 În traducere liberă, Gheață rece (N.t.).

22 Compania suedeză ce se ocupă cu producția, distribuția și vânzarea de energie electrică și termică (N.t.).

Dacă rușinea ar fi avut o culoare, a lui ar fi fost roșie ca sângele: maronie, puțin lividă, ca atunci când bunica Agnes tăia un vițel și el trebuia să ducă sângele cu roaba. Nu știa de unde îi apăruse această imagine, dar era acolo când se trezi la ora lui obișnuită, 5:15. Lichidul din găleată care se îngroșa rapid, zvâcnind în jurul lui, gustul sângelui în gură. Simțea rușine — roșie-maronie și grețoasă. Credea cu adevărat că avea să îi explodeze capul.

Ploaia bătea în geam și în timpanele lui. Era singur în pat. Afară era încă beznă. Lumina de la stâlpul de pe stradă, filtrată prin mesteacănul de afară, forma un model asimetric care clipea pe perete. Înghiți în sec, simțind o durere în gât. Se împinse și se sprijini de tăblia patului. Prezervativul i se lipise de interiorul coapsei. Îl smulse și îl strânse în mână. Inima îi bătea cu putere în tot corpul. Își mișcă picioarele cu grijă peste marginea patului, aterizând cu tălpile pe covorul rece de plută. Până în acest moment totul era în regulă. Nu credea că avea să vomite din nou.

Dumnezeule.

Rămase cu ochii închiși timp de un lung minut înainte de a se ridica în picioare. Își găsi chiloții sub pat. Se strecură cu grijă în bucătărie. Masa de bucătărie era ordonată și ștersă, vasele în chiuvetă. Traversă holul până la baie. Mirosea ca dracu' acolo. În cadă erau cearșaful și perna pline de vomă. Aruncă prezervativul în toaletă și făcu pipi, dar nu ieși mare lucru. Prezervativul nu se duse când trase apa. Fu nevoit să îl pescuiască, să îl înfășoare în hârtie igienică și să încerce din nou, apoi dispăru. La dracu'. Luă paharul pentru periute de dinți și bău apă de la robinet cu înghițituri adânci, mai întâi una întreagă, apoi încă una. Mahmureala era, de fapt, doar deshidratare, așa cum îi explicase Marina, iubita

lui Mats. Alcoolul creștea producția de urină, de unde și deshidratarea, iar gheața venea de la reziduurile formate când ficatul ardea alcoolul.

Coborî capacul și se așeză pe vasul de toaletă, învăluit în propria putoare. Simțea reziduurile răbufnind în corpul său, bălăcindu-se în propriul eșec. Colacul era rece ca gheața pe dosul coapsei lui. O merita. Îl usturau ochii, aproape de a bea până să-ți distrugi toate șansele.

Apoi ieși din nou în hol. Își ținu respirația în timp ce se uită în camera de zi.

Ea dormea pe canapea, folosind cuvertura pe post de pătură, o grămadă ghemuită care respira regulat, sforăind. Câteva șuvițe de păr deschis la culoare se înălțau ca o perie peste cotiera canapelei. Slavă Domnului, totuși. Se gândise că ar fi putut pleca undeva, la vreun prieten, lăsându-l pe el în voia rușinii și a sorții. Cu siguranță că era mai bine că rămăsese? Sau poate că nici măcar nu avea unde să plece?

O mașină trecu pe afară, apa de ploaie plescăind în jurul anvelopelor.

Să se grăbească să-și adune lucrurile și să o taie înainte ca ea să se trezească?

Era puțin probabil să scape cu bine. Ea s-ar fi putut trezi din cauza fâșâitului hainelor sau poate când Wiking ar fi ieșit din apartament. Mai degrabă i-ar fi consolidat imaginea de fraier total. Întâi să vomite pe ea, apoi să se strecoare ca un hoț pe întuneric. Apoi, bineînțeles, nu ar mai fi putut să o revadă niciodată. Probabil că nici dacă ar fi rămas n-ar fi putut, dar să plece fără să spună nimic i se părea mai grav. De fapt, era o alegere mai conștientă, ceva ce el evita de obicei.

Așa că se furișă înapoi, cu capul bubuindu-i și cu cel mai flasc penis de pe teritoriul Suediei, și se târî pe salteaua de spumă. Trase pătura fără cearșaf peste el, își dori din nou să poată plânge. În mod ciudat, adormi aproape imediat.

Camera era inundată de o lumină albă, ca de primăvară. Se învârtea în jurul lui, ca o undă de fericire, pentru o scurtă secundă, înainte să fie cuprins de starea de conștientizare și de rușinea cea roșie ca sângele. Își ținu respirația și ascultă. Afară, traficul se reluase, dar înăuntru, în apartament, domnea liniștea.

— Helena?

Era răgușit, își dresе vocea.

Niciun răspuns.

Se ridică, își adună hainele de pe podea și se îmbracă. Se simțea surprinzător de calm. Mahmureala îi pulsa în piept și în cap, dar nu în același fel panicat ca de dimineață. Privi ceasul de mână. 10:30. Cea mai mare parte a reziduurilor produse de alcool fusese îndepărtată.

Intră în bucătărie în liniște, aproape pe vârfuri. În chiuvetă erau o cană de cafea și o farfurie cu firimituri de pâine. Ea mâncase un sendviș la micul-dejun. Pentru orice eventualitate, aruncă o privire și în camera de zi, era goală. Cuvertura de pat era așezată pe cotiera canapelei, împăturită.

Lenjerie de pat dispăruse din cadă.

Se așeză la masa din bucătărie și așteptă. Nu era niciun ceas care să ticăie. Lumina era nemiloasă afară, ploaia se oprise, dar vântul bătea și aproape că smulgea ramurile mesteacănului. Se ridică și deschise ușa frigiderului. Lapte și unt Bregott, brânză și șuncă, dulceață de zmeură și ouă, ketchup și muștar din Scania, un pachet de cârnați pentru grătar și încă o sticlă de Liebfraumilch. Oare se aștepta să o bea și pe asta? Câte au băut? Cel puțin două, plus portughezul lui, și cel mai mult el.

Închise frigiderul, deschise cămara.

Spaghete, macaroane Ideal, fulgi de cartofi, zahăr, făină, sare și — ia te uită! — pâine Polarbröd. Scoase o felie din punga de plastic cu reni, luă brânză și unt Bregott din frigider și își făcu un sendviș zdravăn. Îl plie așa cum obișnuia.

Îl mănca din patru înghițituri și se simți imediat mai bine.

Se întreba unde plecase ea. Să fi mers la muncă? Era ziua de Paști, poate că servea la vreun prânz de Paști. Nu-i spusese nimic despre asta, dar nici el n-o întrebase. Sau poate că era plecată la cumpărături? Poate că doar plecase și aștepta ca el să dispară...

Ei bine, să aștepte.

Se întoarse în dormitor și privi în jur. Lângă pat era o noptieră cu un sertar mic. Se duse la ea și îl trase afară. Un borcânel de aspirină și o mică fotografie alb-negru, o fată cu părul blond-deschis și o femeie mai în vârstă. Se îmbrățișau și râdeau înaintea aparatului foto, mijind din ochi din cauza soarelui. Poate că era Helena cu bunica ei. Întoarse fotografia. Nimic scris.

Merse în sufragerie și atinse canapeaua, căldura ei dispăruse. Se așază timid. Frumos. Măsuța de cafea era perfectă pentru a-și așeza picioarele pe ea. Se uită în jur, avea o bibliotecă albă precum cea din camera lui închiriată. Erau câteva cărți în ea, un radio vechi cu tranzistori și o combină mai mare, cu două difuzoare: un casetofon. Se ridică în picioare ca să se uite mai atent la el. Era o casetă în aparat, apăsa pe play. Vocea în falset a lui Michael Jackson explodă în încăpere, Wiking sări în sus și apăsa frenetic, pe dibuite, butoanele pentru a reduce volumul. Billie Jean nu era iubita lui. Era doar o fată care spunea că băiatul era al lui.

Expiră, întrebându-se dacă auzise cineva. Dacă Helena se dusesse la vreun vecin, l-ar fi auzit cotrobăind prin casă. Ei bine, așa să fie atunci.

Se uită la cărți, atingându-le cotoarele cu degetul. Titlurile nu îi spuneau mare lucru, el prefera să citească în special cărți de non-ficțiune. Și benzi desenate. *The Name of the Rose*. *Fiica lui Mistral*. *The Hotel New Hampshire*. *Master of the Game*. *Une sorte de Justice*. *Vinter i paradiset*. Nici

autorii nu păreau cunoscuți: Umberto Eco, Judith Krantz, John Irving, Sidney Sheldon, René Chatal, Ulf Lundell...

Da, dar stai, citise *Jack*, era bun. Tipul cu aspirații de autor care petrecea, muncea și se lupta, Wiking îl interpretase ca pe un roman mai degrabă autobiografic și se hotărâse că poate ar fi vrut și el să fie Ulf Lundell... Să meargă în Stockholm și pe Gotland și să învețe să fumeze — țigări, pentru început — să încerce să trăiască în comun și să-și caute iubirea... Și cântecele erau excelente. *Sextisju, sextisju* și *Våren närmar sig city*.

Luă cartea *Vinter i paradiset*, o ediție de buzunar, citi pe coperta din spate.

Într-un Volvo Break, înjunghiat, însângerat, fără dinți și jefuit de două kilograme de cocaină, Bengt Pavlo Gustavsson se întoarce în Suedia după cinci ani petrecuți în derivă prin lume...

Să dea naiba, părea bună. Poate că ar trebui să ceară să o împrumute?

În același timp, încuietoarea zăngăni pe hol și ușa de la intrare se deschise. Puse cartea la loc ca și cum l-ar fi ars. Făcu trei pași rapizi spre hol și o întâmpină.

— Bună, îi spuse el.

Ea avea brațele pline de lenjerie de pat șifonată și aburindă.

— Bună, răspunse ea scurt, străduindu-se să închidă ușa în urma ei fără să scape cearșafurile.

— Stai, mă ocup eu, zise el și o închise.

Ea trecu chiar pe lângă el în drum spre dormitor, puful puloverului atingându-i mâna.

— I-am furat rândul la spălătorie unei anumite Andersson, spuse ea fără să se întoarcă spre el. Baba a coborât în timp ce eu îmi împătureau lucrurile, înnebunise de furie. A urlat că o să mă dea pe mâna poliției.

— Pentru furt? zise Wiking. Al rândului la spălatul rufelor?

O urmă până în dormitor. Pătura în cearșaf, perna în fața de pernă.

— A țipat atât de tare încât am crezut că o să facă vreun infarct. A dracului babă. Sper că moare mai repede.

— Sau că trăiește pentru mult timp și că suferă tot timpul, zise Wiking.

Helena oftă și îl privi.

— Vomiți des atunci când faci sex?

— E prima oară, răspunse Wiking, păstrând contactul vizual cu ea chiar dacă îl durea.

Ea se luă cu mâinile de cap și râse, un gest de resemnare sau poate de neîncredere. Cel puțin așa îl interpretase el. Chiar se întâmplase una ca asta sau fusese doar un coșmar?

— Vrei să mănânci ceva la micul-dejun? întrebă ea, trecând pe lângă el și intrând în bucătărie.

— Am mâncat un sendviș, spuse el, ținându-se după ea ca un cățeluș.

— Aha. Ai căutat prin toate dulapurile și sertarele mele?

— Nu și în cel din baie, răspunse el.

— N-ai apucat, așa-i?

— Fotografia din sertarul noptierei, zise el. Sunteți tu și bunica ta?

Helena aprobă din cap fără să se uite la el.

— O chema Elin. Era din Söderhamn.

— Pot să împrumut *Vinter i paradiset*? De Ulf Lundell?

Ea se întoarse, se sprijini de chiuvetă și se uită la el cu brațele încrucișate.

— Atunci o să vrei să o și returnezi, nu-i așa? Așa cum ești tu, respecti legea. Deci trebuie să ne vedem din nou?

— Poți să mi-o dai de tot dacă vrei, spuse el. Și scapi de mine instant.

Îi era imposibil să-i interpreteze privirea. Era albastră și tulbure. Privește, dar nu pune mâna.

Făcu un pas spre ea, întinse mâna și i-o puse pe braț. Puloverul era înțepător și aspru sub palma lui.

— Îmi pare rău! Pe bune, a fost prima oară. Mi-e cumplit de rușine.

Ea privi în jos, spre podea, iar lui i se păru că face o grimasă. Apoi își ridică privirea, ochii i se îngustaseră și sclipeau puțin.

— O premieră și pentru mine, de fapt, zise ea.

Și el o apucă ferm și o sărută până când ea îi răspunse la fel și el fu nevoit să respire.

— Mai încercăm o dată? îi șopti el în gură.

De data aceasta, o așeză pe pat și îi examinează cu atenție toate părțile corpului pe care le oferea vederii. Nu doar sânii îi erau tari, ci tot corpul ei era ferm și cald. Avea o cicatrice de la o operație pe partea dreaptă a abdomenului, pe care o sărută cu grijă. Apendicită, și Sven avea una similară. Ea îi arătă ce-și dorește, avu un orgasm rapid și intens, ajutat de degetele și limba lui. Îl forță să se oprească din când în când, inițial fusese incomod, el era obișnuit să conducă, să o facă să geamă imediat ce începea. Ziua de Paști se transformase în amurg înainte să se ridice și să meargă să cumpere hamburgeri. Seara, au stat împreună pe canapea și s-au uitat la televizor, era o reluare a emisiunii Trafikmagasinet²³ pe canalul numărul unu. Wiking a început să citească *Vinter i paradiset*, dar nu a ajuns prea departe.

Luni, în a doua zi de Paști, luară autobuzul gratuit de la Gara Centrală până la IKEA din Kungens Kurva și cumpărură un pat mai mare. Trei zile mai târziu, joi, Wiking își împacheta lucrurile și anula contractul pentru camera sa din Tensta. Proprietara se enervase puțin și susținuse că trebuia să dea preaviz cu trei luni înainte, lucru la care Wiking se opuse cu atâta hotărâre, încât femeia renunță complet și aproape că se oferi să-i acopere și cheltuielile de mutare.

Și astfel s-a întâmplat ca, începând din aprilie 1985, să aibă domiciliul și să fie înregistrat în municipalitatea Solna, la adresa Näckrosvägen nr. 33, adresă de corespondență pe numele Isaksson.

---

23 Emisiune suedeză de televiziune dedicată traficului rutier și siguranței acestuia (*N.t.*).

MARȚI, 25 AUGUST 2020

La ora 3:30 dimineața, cerul se deschise. Ploaia cădea cu o intensitate atât de mare, încât Storforsen inundase Döda Fallet, iar terenul alunecase pe versantul muntelui. Wiking privea acest spectacol din întuneric, așezat pe canapeaua din sufragerie. Reușise să adoarmă la câteva ore după miezul nopții, dar visele despre mlaștini, scrisori de amenințare și spitale îl treziseră.

Cineva din Stenträsk scrisese acea scrisoare de amenințare și o lăsase pe podea, în holul lui Markus. Cineva care fusese atât de aproape de familie încât să-i poată face fotografii. Și nodul din gât îi crescuse. Rata de supraviețuire relativă pe o perioadă de cinci ani pentru grupul de pacienți cu cancer la creier și gât era de 65 până la 70%. O șansă de unu la trei să moară în cinci ani. Trage un loz, te rog.

Să înceapă curățenia dinainte de moarte?

Își amintea că mama Karin făcuse asta. După operația de bypass, de îndată ce începuse să se miște din nou. Toate șifonierele și debaralele fuseseră curățate, toate hainele vechi, cărțile, calendarele, toate chitanțele vechi și documentele și abonamentele la diverse cluburi de carte, anulate și reciclate. Documentele casei, puse într-un dosar în birou, contractele de ipotecă și actele de cumpărare, precum și facturile pentru renovarea fațadei. Păstrase doar lucrurile de care avea nevoie în viața de zi cu zi și ceea ce el și Sven doriseră să păstreze. Pe scurt, se resemnase. Dar el?

În meseria sa, văzuse oameni murind de mai multe ori decât își putea aminti. Sângerând până la ultima suflare, căzând victime supradozelor, blocați în accidente de mașină și înecați cu propriul sânge, așteptând să fie descarcerați. Dar să-și piardă propria viață, o perspectivă pe care nu și-o putea imagina.

Poate că nici nu era mare lucru. Ca și cum ar fi adormit pur și simplu.

Nu fusese foarte afectat de moartea tatălui său. Gustav Stormberg suferise un accident vascular cerebral în primul an de după pensionare și nu se mai recuperase niciodată. Petrecuse câteva luni internat în spitalul din Kolåsen, apoi murise. Nu avuseseră niciodată o relație strânsă. Wiking își amintea vizitele în salonul de spital cu un disconfort înfiorător, bărbatul acela robust conectat la toate aparatele. Nu avuseseră nimic altceva de vorbit în afară de muncă, iar asta se terminase. Însmormântarea fusese o treabă complicată. Gustav nu spusese nimic despre cum și-ar fi dorit să fie. Veniseră mulți oameni, nu că Gustav ar fi fost un șef de poliție prea iubit, ci pentru că era un băiat de la țară care ajunsese într-o funcție publică. Oamenii spuneau, de asemenea, că a murit „prea devreme“, că „ar mai fi avut mulți ani de trăit“. Markus era încă în scutece și țipa ca un porc înjunghiat în timpul slujbei. În cele din urmă, Helena fusese nevoită să iasă cu el afară.

Dacă ajungea până acolo, avea să-și planifice propria însmormântare așa cum se cuvine. Nu să facă precum Gustav și să-i lase pe Karin, Markus și Elin să se chinuie cu astfel de decizii dificile.

Se gândi la mama lui.

Karin studiasă să devină asistent social când el era mic și făcea naveta săptămânal la cursurile de la Universitatea din Umeå. Bunica Agnes avea grijă de el, o situație nu foarte diferită de copilăria Helenei cu bunica Elin. Abia dacă-și mai amintea ceva despre tatăl său din acea perioadă, însă era vorba despre anii 1960, în ținuturile împădurite din Norrbotten. Bărbații își făceau treaba lor, iar femeile, pe a lor. E ușor să stai și să judeci în 2020, dar el nu avea timp de așa ceva.

Conceptul efemerității vieții începea să prindă contur în mintea lui pe măsură ce ploaia se

întețea. Care era sensul tuturor lucrurilor, al muncii lui la secție, al tuturor revistelor despre mașini pe care le citise, al studiilor cu care se chinuise mama Karin, al podelelor pe care le spălase, al tuturor oalelor de mâncare pe care le gătise? De fapt, morții lăsau prăpăstii în urma lor. Unele care se închideau în timp, altele care nu. Un vid care persista. Oare Elliot avea să își amintească de el? Maja?

Adormi o vreme pe canapea, învelit în pătura pe care o folosea de obicei în timp ce se uita la televizor.

Anja Berglund plecase la muncă atunci când el se trezise. Programul lui de lucru începea de fapt la ora 9, dar de obicei pleca mai devreme. De ce se grăbea mereu așa?

Își ținea hainele de lucru acasă, nu în vreun dulap de la secție. Astăzi așteptă să se mai domolească ploaia înainte să-și pună o pelerină de ploaie peste uniformă și să plece. Parcă pe locul său din spatele secției, opri motorul. Stătu acolo câteva clipe cu ochii închiși, auzind ploaia izbindu-se de plafonul mașinii. Nu mai primise niciun semn de la Mats. Legătura dintre furtul de arme din Pålberget și vânătorii de munte din Arvidsjaur era interesantă, însă chestiunea cu codul numeric personal îl măcina.

Un ciocănit puternic în geamul lateral îl făcu să tresară. Roland Larsson îi deschise portiera mașinii.

— Avem un derapaj pe podul din Vitvattnet. Acvoplanare până în râul Pite. Nimeni nu pare să fi reușit să iasă din mașină.

Wiking respiră adânc, vai de mama lor. Moartea omniprezentă parcă îi strângea centura peste piept, aducându-l cu un pas mai aproape de a rămâne fără aer. Se ridică de acolo. Se simțea dezechilibrat în timp ce mergea, stătea prost cu aprecierea distanțelor. De parcă tocmai aterizase după un zbor transatlantic.

Vitvattnet era în aval, la granița municipității cu Älvsbyn.

— Au plecat deja echipajele de intervenție? întrebă el în timp ce ateriză pe scaunul pasagerului, lângă colegul său. Scaunul devenise închis la culoare din cauza umezelii.

— Acum două minute, răspunse Larsson, conducând mașina de patrulă spre drumul comunal.

— Probabil că va trebui să cerem ajutor de la Älvsbyn.

— Nu ne pot ajuta, ceva legat de Covid.

— Ce facem cu scafandrii?

— Andersson s-a întors azi din concediu, noroc chior.

Wiking înghiți în tăcere. Adrenalina se alătură amețelii cauzate de lipsa somnului și uscăciunii gurii. O municipalitate mică precum Stenträsk nu avea propriul scafandru salvator, dar Sigge Andersson, de la pompieri, era un scafandru dedicat în timpul liber. Prefera să se scufunde printre epave în Caraibe, dar urmase cursuri la MSB²⁴, Agenția Suedeză pentru Protecția și Pregătirea Populației, și era autorizat pentru operațiuni de salvare.

— Ce frecvență RAPS²⁵? întrebă Wiking și puse mâna pe stație.

— 91, răspunse Roland Larsson.

Wiking setă frecvența canalului de comunicare pentru ambulanță, poliție și pompieri. Ținu microfonul în mână câteva secunde, îmbărbătându-se, pregătindu-se mental, ca de fiecare dată când se afla în această situație: incertitudinea lucrurilor ce îl așteptau.

— Aici 4018, spuse Wiking prin stație. Ce știm despre alertă, a venit?

Trecură câteva secunde, apoi Lindersson, șeful pompierilor, răspunse. Fuseseră două alerte primite în mod independent: una de la șoferul din spatele vehiculului implicat în accident și cealaltă

de la un participant la trafic care venea din sens opus. Ambii sunaseră simultan, la ora 8:37. Observațiile lor fuseseră fragmentare, dar coerente: un autoturism de marcă incertă părea să fi făcut acvoplanare. Șoferul pierduse controlul, virase puternic spre dreapta și trecuse prin parapet, ajungând în râu.

Wiking își dresе vocea.

— Știm câte persoane se aflau în mașină, terminat?

Răspunsul fu negativ.

Wiking solicită ca vehiculele de intervenție să raporteze imediat ce sosesc la locul accidentului și încheie comunicarea. Larsson porni sirenele și mări viteza în direcția Älvsbyn.

Telefonul său mobil scoase un bip în buzunarul jachetei. Mats Vikander.

Ai timp la 9:30?

Răspunse instant.

În drum spre un accident rutier, încerc la 9:30.

Ploaia spori în intensitate. Peisajul din jurul mașinii era de un gri-tulbure. Cauciucurile scârțâiau.

— Cât de adânc este canalul râului în mijloc? întrebă Roland Larsson. Acolo, în Vitvattnet?

— Nu știu, răspunse Wiking.

Nu se gândise niciodată la asta. Nu pescuia și rareori înota. Râul Pite era ceva cu care te obișnuiai în Stenträsk, precum copacii, țânțarii și drumurile înghețate. Oficial, râul Pite era unul dintre râurile naționale ale Suediei. Unul dintre cele mari și nealterate, cu excepția centralei electrice din Sikfors, situată la circa o oră în aval. Cu o lungime de peste 400 de kilometri, din Masivul Sulitelma, de la granița cu Norvegia, prin munți și păduri, până la Golful Botnic, la câțiva kilometri la sud de Piteå. Cel mai important

afluent al său, Storforsen, era și cel mai mare din Europa. În Stenträsk, zgomotele și spuma râului erau întotdeauna prezente în fundal. Râul Pite era impresionant, dar Wiking nu era sigur că era foarte adânc.

Canalul RAPS izbucni.

— Raportez din mașină, 11-2130, zise Lindersson. Vedem vehiculul la aproximativ zece metri de mal, la 100 de metri în aval. Ne apropiem cât putem. Unde sunteți, veniți?

Wiking aruncă o privire la GPS.

— La un minut distanță.

Se uită la Roland Larsson. Colegul său gestiona totul ca de obicei, fără nicio îndoială. Existau oare persoane cu adevărat indispensabile? Fără a lua în considerare motivele profund egoiste sau emoționale? Se schimba într-adevăr ceva în urma unor împușcături în masă în Tensta sau dacă o mașină trecea printr-un parapet în Vitvattnet?

Pe pod se adunaseră o mulțime de oameni, iar mai multe mașini erau parcate în zona de popas din apropiere. Wiking coborî din mașină lângă pilonul nordic al podului și întinse rapid o bandă de barieră albastru cu alb pe carosabil. Roland Larsson conduse mașina mai departe pe pod și blocă traficul spre nord cu mașina de patrulă pe cealaltă parte. Wiking își scoase telefonul mobil din buzunar, care se udă instantaneu. Încercă să-l șteargă cu palma, o sună pe Carina Burstrand la secție.

— Închidem drumul comunal 374 în ambele sensuri la intersecția cu Vitvattnet, spuse el. Oamenii pot circula cu mașina prin Furuberget. Anunți tu?

— 374, Vitvattnet, Furuberget, repetă recepționera. OK.

— Și să trimiteți și o mașină de tractare.

Închise apelul, puse telefonul în buzunar înainte să îl înece.

— Eu v-am apelat, spuse o femeie aflată în fața lui.

Ținea strâns o umbrelă care nu o ajuta câtuși de puțin. Ploaia îi transformase machiajul de pe față într-o supă, părea că îngheață.

— Așteptați aici, zise Wiking. Vă iau datele imediat.

Apoi se îndreptă către gaura din parapet, privi înspre apă. Văzu mașina de intervenție îndreptându-se spre un mal aflat la câteva sute de metri mai jos, își țină mâinile astfel încât să se protejeze de ploaie și cercetă suprafața apei. La zece metri de mal, spusese Lindersson. Era vreo roată vizibilă la suprafață?

Se întoarse din nou la femeia cu umbrelă.

— Trebuie să vă rog să ne urcăm în mașina dumneavoastră. Nu pot să scriu nimic pe vremea asta.

Se urcă în scaunul pasagerului, lăsă ușa deschisă. Îi luă numele, adresa și numărul de telefon.

— A fost de-a dreptul îngrozitor, spuse ea, cu vocea tremurândă. Conducea atât de tare, încât am crezut că o să intre în cealaltă mașină, iar apoi s-a întâmplat asta.

— O să vă contactăm ulterior pentru o declarație mai detaliată, spuse Wiking. Acum trebuie să ne concentrăm pe operațiunile de salvare și de securizare a locului. Puteți pleca.

Ieși din mașină și îi făcu semn că putea pleca. Observă în aval cum Sigge Andersson intra în apă cu tuburi de oxigen, costum de scafandru și centură cu instrumente. Roland Larsson preluase datele unui cuplu dintr-un SUV mare și le făcea semn să plece, erau probabil ceilalți martori. Ambulanța cobora spre mașina de intervenție, Wiking alergă după ea. Roland Larsson îi evacua pe spectatori de pe pod.

Mașinile care cădeau în apă se răsturnau adesea cu fundul în sus, un adevărat scenariu de coșmar.

Desprinderea centurii de siguranță era dificilă deoarece pasagerul atârna cu capul în jos. Presiunea din exterior asupra ușilor făcea imposibilă deschiderea lor până când compartimentul nu era complet umplut cu apă. De obicei, geamurile electrice încetau să funcționeze în apă. Probabil că șoferul ar fi putut să se descurce dacă avea un cuțit ascuțit și un ciocan în mașină. Să taie centura, să spargă un geam. Dar cine avea un astfel de echipament și o asemenea prezență de spirit?

Dacă vehiculul era scufundat adânc în apă, apărea următorul pericol. Chiar dacă șoferul reușea să scape, presiunea apei era atât de mare încât aerul se comprima. Trebuia să știi cum să acționezi pentru a nu fi rănit în timpul urcării la suprafață. Aerul trebuia eliberat treptat din plămâni, altfel aceștia ar fi putut exploda. Dar cel puțin aici nu părea să fie cazul, dacă se vedea o roată la suprafața apei.

Îi salută printr-un gest pe Lindersson și pe ceilalți membri ai serviciului de salvare. Erau complet concentrați asupra operațiunilor din apă.

Cât timp trecuse de la apel?

Wiking se uită la ceasul de mână. 9:02. 25 de minute. Poate că încă mai exista o speranță. Nu știa care era temperatura apei, dar râul Pite era întotdeauna rece ca gheața. Ceea ce era excelent în cazul de față. Oamenii puteau supraviețui sub apă timp de peste o oră, dacă deveneau suficient de reci.

— E la suprafață! Îl are cu el!

Sigge Andersson înota cu spatele spre mal, ținând o persoană strâns sub brațul stâng. Personalul de pe ambulanță porni vehiculul și pregăti targa.

Era un bărbat, cel puțin asta putea Wiking să constate din poziția lui. Purta pantaloni, o cămașă și o cravată, pantofii îi ieșiseră din picioare. Fața îi părea vânătă, dar nu sângerândă, râul se ocupase

de asta. Abdomen mare și picioare subțiri. Păr deschis la culoare, care părea subțire. Paramedicii îl ridicară pe targă și îl purtară până la vehicul. Avea unul dintre brațe într-o poziție nefirească în afara corpului.

— Puls? Respirație?

Wiking îl văzu pe paramedic ascultându-i pieptul.

— Luați-l imediat.

Băieții de la Salvare îl băgară în ambulanță, care porni cât de repede posibil. Sigge Andersson stătea pe mal, cu gluga costumului de scafandru dată jos, gâfâind și înghețând. Apa de ploaie îi curgea pe față.

— Cum a fost? întrebă Wiking.

Scafandrul arătă cu degetul spre apă.

— Aia e o roată din spate, zise el. Compartimentul nu era chiar complet umplut cu apă, așa că ușile nu s-au deschis. Airbagul se afla lângă lunetă, așa că șoferul nu se putea folosi de el. Am spart un geam lateral.

Arătă spre micul ciocan din centura sa de instrumente. Wiking aprobă din cap.

— Și mașina?

— Cred că a trecut prin parapet cu o viteză a dracului. Toată partea din față e distrusă. Nu știu ce marcă e, nu am putut să văd. Ambele airbaguri s-au declanșat.

— A chemat cineva mașina de tractare? întrebă Lindersson din spatele lor.

— Ar trebui să fie pe drum, spuse Wiking uitându-se spre pod.

Grupuri de oameni se adunaseră lângă ambele bariere, în zona de popas și de-a lungul malului. Mulți stăteau cu mâinile și umbrelele drept protecție pentru telefoanele mobile. Internetul urma să fie inundat de filmulețe cu operațiunea de salvare.

Ambulanța dispăru cu sirenele urlând spre dispensarul din Stenträsk. Wiking părăsi malul și

se îndreptă înapoi către pod. Părea că ploaia se mai domolise.

— Am fotografiat puținul care există, spuse Roland Larsson în timp ce urca pe carosabil. Urmele de frână s-au șters.

Îi arată cu mâna, Wiking privi în direcția indicată spre gaura din parapet.

— Trei stâlpi de la parapet au fost smulși din suporturi, zise colegul. Probabil că a intrat în cel din centru, care i-a luat cu el și pe ceilalți doi.

Unul dintre stâlpi dispăruse, probabil că fusese tras de către vehicul în râu. Cei doi rămași de o parte și de alta erau rupți din suport, dar rămăseseră pe marginea carosabilului. Traversele se rupseseră ca niște scobitori. De câtă forță a fost nevoie pentru a provoca astfel de pagube? Desigur, totul depindea și de rezistența construcției.

— Trimite-mi poze și detalii pe e-mail, spuse Wiking.

Mașina de tractări ajunsese la bariera nordică. Era un ditamai mastodontul de vehicul, cât un feribot mai mic care traversa spre Finlanda. Wiking se grăbi și smulse banda.

— Partea de sud, la 100 de metri în aval, strigă el arătând cu degetul.

Șoferul, un bărbat de seama lui pe nume Lundström, coborî geamul lateral.

— Cobori și tu?

Wiking ridică degetul mare în sus. Șoferul trecu și apoi puse banda la loc, ajutându-l. Urcă în cabina șoferului și îl urmă până jos, la mal. Sigge Andersson fu nevoit să intre din nou în apă ca să fixeze cablurile în jurul carcasei mașinii.

Telefonul mobil al lui Wiking sună, un număr pe care nu-l recunoștea.

— Sunt Abdul Muhammad. Poți vorbi?

Wiking se întoarse cu spatele la colegii săi.

— Scoatem o mașină din râul Pite. Te sun eu.

Strigătele puternice din spatele lui semnalau că Sigge Andersson revenise la suprafață și că operațiunea de tractare putea începe. Se întoarse și văzu cum se întind cablurile.

Mobilul sună din nou. Era Mats.

— Ai timp?

Wiking respiră rapid și superficial.

— Nu prea.

— Nu e grabă. Ne auzim mai târziu.

Partea din spate a mașinii ieși prima la suprafață. Era argintie, semăna cu un SUV mai mic, un model mai nou. Apa se scurgea în cascade din ea, ca atunci când fierbi pastele și le pui în strecurătoare. Lundström, cu camionul monstru, așteaptă până când cea mai mare parte a apei se scurse din mașină.

Apoi o aduse încet și cu grijă până la mal. Partea din față era, într-adevăr, complet distrusă. Wiking își puse deoparte telefonul mobil.

Ploaia aproape că se opri.

Eforturile de resuscitare fuseseră în zadar. Șoferul mașinii a fost declarat mort la scurt timp după ce a ajuns la dispensarul din Stenträsk. Înecul și o hemoragie internă din cauza unui traumatism grav erau cauzele preliminare ale decesului.

Cu alte cuvinte, murise în urma accidentului.

Plăcuțele de înmatriculare indicau faptul că vehiculul era înregistrat pe numele Hans-Olov Oskarsson, născut în 1968, cu domiciliul în Vidsel. Mașina era un Audi Q3 din 2018, pe benzină. Existau numeroase indicii că bărbatul decedat era proprietarul mașinii. Cu toate astea, fața sa era atât de desfigurată încât s-a considerat necesară o expertiză dentară pentru a-i verifica identitatea înainte de a-i informa rudele. Nu era o joacă.

Servieta bărbatului, o gentuță metalică Rimova de culoare neagră, fusese găsită în interiorul

cabinei după ce mașina fusese tractată. Aceasta era bine închisă și sigilată. Inițial nu găsiră nicio cheie, așa că Roland Larsson duse geanta la secție pentru a încerca să o deschidă. Wiking merse la spitalul din Kolåsen ca să identifice cadavrul. O găsi pe doctorița de gardă în sala de mese a personalului, mâncând supă cu carne și găluște și un sendviș cu brânză. Fișele dentare de la Folktandvården²⁶ din Älvsbyn urmau să fie trimise în format digital după prânz. Au făcut schimb de numere de telefon pentru o comunicare cât mai rapidă cu putință.

Secția era liniștită și goală când Wiking se întoarse. Carina Burstrand lua prânzul, iar Roland Larsson plecase la Träsket, la o tentativă de efracție. Wiking avea cu el bunurile și obiectele de valoare ale bărbatului: pe lângă haine, chiar și o verighetă, un ghiul cu o inscripție neclară și un ceas marca Seiko. Pantofii nu erau de găsit, probabil că fuseseră luați de curent. Se așeză la el în birou, accesând înregistrările privind cazurile din trafic, denumite STRADA, care însemna *Swedish Traffic Accident Data Acquisition*. Răsfoi pagina trei, baza de informații, și schița în care urma să fie documentată desfășurarea accidentului. Își scoase notițele, se uită la pozele lui Roland Larsson.

Acvaplanarea însemna că între roți și suprafața drumului se formase o peliculă de apă. Tracțiunea încetase. Devenise imposibil să direcționezi, să frânezi, să accelerezi sau să controlezi vehiculul în orice direcție.

În acest caz, șoferul făcuse acvaplanarea la mijlocul podului. Nimic neobișnuit sau ciudat. Ploaie torențială, vizibilitate redusă. A pierdut controlul vehiculului, a început să se rotească și a intrat în parapet. Ceva normal.

„Conducea atât de tare, încât am crezut că o să intre în cealaltă mașină“, spusese femeia udă leoarcă, cea care a făcut unul dintre apelurile la

Urgențe. Ce voia să spună prin „cealaltă“, se referea la mașina care venea din sens opus?

Formă numărul ei de telefon.

— De fapt, nici nu prea știu dacă am văzut ceva, spuse ea, nefiind nici pe departe la fel de comunicativă cum fusese în dimineața aceea. Vizibilitatea era foarte redusă, nu știu ce s-a întâmplat. Probabil că nu e bine să mă implic.

— V-am informat la fața locului că vă vom suna pentru a vă lua mărturia, spuse Wiking pe scurt. Fie o facem aici și acum, prin telefon, fie vă aducem la secție.

Femeia tuși. Și iată că ajutase. I se limpezi memoria.

— Eram la circa 100 de metri în spatele mașinii. În momentul în care am ajuns pe pod, a accelerat foarte tare. A virat puternic spre stânga, am crezut că se va izbi de o mașină care venea din sens opus. Dar, de fapt, a virat brusc spre dreapta, direct în râu...

Wiking se holba la fotografiile pe care le avea în față, la gaura din barieră, la urmele inexistente de derapaj.

— Șoferul a mărit viteza când a ajuns pe pod?

— Da, foarte mult. Am vrut să-l depășesc, dar am văzut mașina care venea din sens opus.

— Deci nu erai la 100 de metri în spate? Poate mai degrabă la zece?

Se făcu liniște în receptor.

— Da, dar la început eram la 100 de metri în spate. Sau chiar mai mult.

— Deci ați ajuns din urmă mașina în cauză?

— Da, probabil că da...

— Cu ce viteză conduceați?

— E un drum cu limită de 90, nu?

— Nu asta am întrebat. Cu ce viteză mergeați și cu ce viteză credeți că mergea mașina din fața dumneavoastră?

Păru că femeia trăgea adânc dintr-o țigară.

— Nu conduceam prea repede, răspunse ea. Nu se putea circula cu mai mult de 90, din cauza ploii. Mașina din față mergea mult mai încet. Poate 70.

— Cu excepția momentului în care a urcat pe pod?

— Da, atunci a accelerat din senin.

— Cât de tare mergea?

— Cu mai mult de 90, fiindcă s-a îndepărtat de mine.

Wiking își masa fruntea.

— Ați spus că mașina „a virat brusc” la stânga. Definiți „a virat brusc”. A derapat?

Femeia ezită.

— Nu știu, răspunse ea. S-a înclinat cumva.

— S-a înclinat? Spre stânga?

— Și apoi spre dreapta.

— Direct în râu?

— Da, îmi dau seama că nu asta a fost intenția, dar așa a fost. A fost de-a dreptul îngrozitor. Aș avea nevoie de ajutor pentru a trece peste experiența asta. Există posibilitatea de a face terapie de criză? Sau de a accesa vreun grup de sprijin?

— Accesați Vårdguiden, 1177.se²⁷, spuse Wiking. Mulțumesc pentru informații.

Închise apelul și se uită peste notițele lui Roland Larsson. Găsi datele de contact ale cuplului din mașina care venea din sens opus, sună mai întâi la un număr de telefon și apoi la celălalt. Niciun răspuns. Apoi îi sună propriul telefon.

— S-a stabilit identitatea, spuse medicul. E Hans-Olov Oskarsson.

Wiking îl sună pe Roland Larsson.

— Trebuie să mergem la Vidsel. El este, e proprietarul.

Întotdeauna erau doi care transmiteau anunțurile de deces.

— Ajung într-un sfert de oră, răspunse colegul.

Wiking bătu cu degetele în telefon, ezitând.

Apoi îl sună pe Mats Vikander.

— Ce voiai să mă întrebi?

— Așteaptă să închid ușa.

Wiking așteaptă.

— Codul numeric personal al Helenei, spuse Mats. Știi unde l-a obținut?

— Obținut?

— Da, s-a născut în Dubai, dar ultimele patru cifre încep cu 12, ceea ce indică faptul că a fost înregistrată în comitatul Stockholm. Știi unde?

Wiking respiră adânc.

— Solna, poate? Mama ei a locuit acolo până să se mărite și să se mute în străinătate. De ce?

— Cifra de control, spuse Mats.

Wiking nu înțelese.

— Ce vrei să zici?

— Pașaportul diplomatic al Helenei, zise Mats. A fost furat în jaful la care ai fost martor, nu-i așa?

— Da, odată cu încasările de la...

— Ai fost acolo când și-a făcut pașaportul nou, continuă Mats. A mers la poliție și avea cu ea o legitimație de la Oficiul Parohial, o declarație a furtului vechiului pașaport, iar apoi ai fost tu, care ai venit și ai confirmat că ea era ea.

— Și? spuse Wiking.

— Nu a fost nimeni care să pună la îndoială codul ei numeric personal?

— De ce să facă asta?

— Numărul pe care l-a indicat în pașaport și în plângerea privind furtul, 621130-1261, nu e corect. Ultima cifră, a zecea, este o cifră de control și este obținută cu ajutorul algoritmului Luhn. În cazul Helenei, nu se potrivește. Ar fi trebuit să fie un 9. Nu un 1.

Wiking respiră tăcut, cu gura deschisă. Algoritmul Luhn, ce dracului era ăsta?

— Poate exista o explicație absolut firească, spuse Mats. Când s-a născut Helena, în 1962, codurile numerice personale aveau numai nouă cifre. Cea

de-a zecea a fost introdusă în 1968, când ea locuia în Ankara sau Nairobi sau în altă parte, așa că ar fi putut fi o greșeală. Dar este o circumstanță ciudată.

Wiking înghiți în sec.

— Cum se face că nu s-a aflat niciodată? întrebă el, simțindu-și vocea puțin răgușită.

— De fapt, codurile numerice personale au început să fie centralizate abia la începutul anilor 1990, când Skatteverket²⁸ a preluat responsabilitatea. L-ai cunoscut vreodată pe taică-său?

— Locuia în Malmö și a murit chiar...

— Te-ai întâlnit cu el? Diplomatul Sverker Isaksson.

Wiking își duse mâna la frunte.

— Nu, răspunse el. A murit chiar după ce ne-am întâlnit.

— Cum îl chema pe fratele ei?

— Filip. Cu el m-am întâlnit de o groază de ori.

— S-a mutat în SUA?

— În Australia. Era cetățean australian, născut când Sverker era detașat în Canberra...

— Când ai vorbit ultima dată cu el?

— Când i-am spus că Helena a murit înecat.

— Aveai numărul lui?

— Evident.

— A răspuns când l-ai sunat?

Ce dracului de întrebări mai erau și astea?

— Nu, a răspuns o tipă, i-am lăsat mesaj că îl caut. Era afară, în curte, m-a sunat înapoi după vreun sfert de oră.

Mats aștepta în tăcere.

— Ce? întrebă Wiking.

— Ne auzim mai încolo, spuse Mats și închise.

În același timp, Roland Larsson intră cu mașina în parcare din spatele secției. Wiking îl văzu pe colegul său închizând mașina de patrulă și grăbindu-se spre intrare. Închise ochii, întreaga încăpere părea să se rotească în jurul lui, lăsă

telefonul și se prinse de birou cu ambele mâini. Vocea lui Mats îi răsuna în minte, bubuind ca un tunet: *Nu e corect, ar fi trebuit să fie un nouă, l-ai cunoscut pe taică-su? Diplomatul Sverker Isaksson?*

— Astea sunt bunurile?

Roland Larsson stătea în pragul ușii cu cutia în brațe.

Wiking se ridică în picioare.

— Ai deschis geanta?

— Portofel și acte de la serviciu.

Wiking aprobă din cap, ținându-se de birou ca să nu cadă.

— Căsătorit, are doi fii, 20 și 16 ani.

— Să dea dracu', zise Roland și ieși afară, îndreptându-se spre mașină.

Wiking bău două pahare de apă în bucătărie în drum spre ieșire. Nodul din gât îl irita.

Ploaia se oprise, dar aerul era cenușiu și încărcat de umezeală. Stăteau în tăcere unul lângă celălalt pe drumul spre Vidsel. Anunțarea deceselor era poate cea mai dificilă sarcină pe care o îndeplineau ca polițiști. Soția se numea Anna Oskarsson, născută în 1970. Văduvă la 50 de ani.

Cum îl chema pe fratele ei? Când ai vorbit ultima dată cu el? A răspuns când l-ai sunat?

— Stânga aici, zise Wiking și închise GPS-ul.

Casa lui Hans-Olov Oskarsson era o casă galbenă Älvsbyhus cu obloane albe. Obloanele nu păreau să aibă vreo funcție, erau doar înșurubate pe perete. Grădinile de flori bine îngrijite mărgineau o cărare cu pietriș până la casă. Deci un om cu o familie și o casă de care se îngrijea și pe care o decora.

Wiking preluă responsabilitatea și sună la ușă, având insigna de polițist în mână. Roland Larsson stătea în spate cu cutia.

Femeia care deschise era secată de plâns.

— Bună ziua, suntem de la Poliția din Stenträsk. Numele meu este Wiking Stormberg, iar acesta

este colegul meu, Roland Larsson. O căutăm pe Anna Oskarsson.

— Am văzut pe Facebook, spuse femeia. Cum ați scos mașina din râu.

— Putem intra?

— E adevărat că a murit?

Nu mai avea rost să prelungească lucrurile.

— Da, din păcate, răspunse Wiking. Soțul dumneavoastră a murit în urma accidentului.

Ea intră în casă cu spatele, împiedicându-se. Din adâncul gâtlejului ei ieși un sunet, un urlet care ricoșă între pereții holului îngust. Se prăbuși pe un scaun lângă o măsuță cu un telefon fix, își puse fața între palme și urlă. Wiking și Roland Larsson așteptară în liniște, în picioare, lângă ea. După vreun minut, plânsul se domoli, devenind un scâncet slab, se legănă înainte și înapoi pentru o vreme, apoi tăcu și se ridică în picioare.

— Veniți și luați loc, le spuse ea. Vreți o cafea?

Amândoi răspunseră că da, până și Wiking.

Un adolescent stătea în bucătărie, cu mâinile în poală și privirea la masă. Roland Larsson puse cutia cu lucruri pe blat, lângă chiuvetă.

— Avem o veste foarte tristă, repetă Wiking, ca să audă și băiatul. Hans-Olov Oskarsson a murit într-un accident rutier pe podul de la Vitvattnet, chiar înainte de ora 9, în dimineața asta.

Se așează lângă băiat.

— Tu ești Albin?

Băiatul aprobă din cap. Wiking își întinse mâna, salutând în mod corespunzător, indiferent dacă era sau nu Covid.

— Îmi pare foarte rău că trebuie să-ți povestesc asta, îi zise Wiking.

Băiatul își plecă și mai mult capul, umerii îi tremurau.

— A văzut și el pe net, spuse mama lui. Cum puteți permite să fie postate astfel de filmulețe?

— Poliția nu controlează internetul sau rețelele de socializare, spuse Roland Larsson, așezându-se

în fața lui Wiking. Putem doar să facem un apel la public să încerce să dea dovadă de rațiune.

Anna Oskarsson atinse niște cești de cafea, dar nu reuși să le aducă.

— Am realizat imediat că era mașina lui. Sau una asemănătoare. Și nu a răspuns când l-am sunat. De ce v-a luat atâta timp să veniți? Nu voi ar fi trebuit să raportați accidente și decese?

— Desigur că este profund regretabil faptul că publicul are acces la filmări de la locul accidentului înainte ca noi să putem identifica victimele, afirmă Wiking. Suntem foarte atenți la astfel de lucruri, pentru a nu face greșeli.

Femeia puse ceștile de cafea în fața polițiștilor și se așază pe un scaun de alături.

— Cum s-a întâmplat?

— Vremea, răspunse Wiking. A făcut acvaplanare pe pod. Nu a mai putut face nimic. Un accident, pur și simplu.

Anna Oskarsson plângea din nou.

— Și chiar azi, spuse ea și își suflă nasul. Când abia fusese promovată și toate cele. Când în sfârșit îi venise și lui rândul.

Un vânt rece îi cuprinse fruntea lui Wiking.

— Promovată?

— Da, spuse femeia, nu știu prea multe, nu ne spune. Dar a primit un salariu mai mare, o săptămână de concediu în plus, și apoi s-a întâmplat asta...

Wiking simți cum i se usca gura. Câmpul vizual i se îngustă, transformându-se într-un tunel prin întuneric.

— Unde lucra soțul dumneavoastră?

— La Baza Robotică din Stenträsk.

---

24 Myndigheten för Samhällsskydd och Beredskap (N.t.).

25 Räddningstjänst, Ambulans, Polis och SOS Alarm – Pompieri, Ambulanță, Poliție și Centrul de alarmă SOS (N.t.).

26 Serviciul public de stomatologie din Suedia (N.t.).

27 Serviciu online și linie telefonică (1177) gratuită disponibilă pentru persoanele care au nevoie de informații despre sănătate,

sfaturi sau asistență medicală (*N.t.*).

28 Skatteverket este Agenția Fiscală Suedeză, responsabilă de colectarea impozitelor și administrarea sistemului fiscal din Suedia. Are un rol important și în gestionarea și administrarea unor aspecte legate de identitatea persoanelor și de codurile numerice personale din Suedia (*N.t.*).

Au rămas cu familia până când umbrele au crescut și vecinii s-au întors de la muncă. Fiul cel mai mare, Lukas, luase autobuzul din Luleå, unde era student, și a ajuns în jurul orei 16. Și-a îmbrățișat mama și fratele în același timp, plângând împreună. Casa era plină de rude și de prieteni apropiați când polițiștii au părăsit vila galbenă.

Conduseră înapoi spre Stenträsk în tăcere.

— Cuplul din mașina care venea din sens opus, spuse Wiking în cele din urmă. Ei cum au descris întâmplarea?

— Nu ai vorbit cu ei?

Wiking negă din cap.

— Mașina a făcut acvaplanare, explică Roland Larsson. A intrat pe contrasens și apoi a ieșit prin parapet.

— S-a înclinat?

— Înclinat?

— Da, ca și cum șoferul ar fi întors volanul brusc, mai întâi într-o direcție, apoi în cealaltă?

— O mașină care face acvaplanare nu se înclină, răspunse Roland Larsson.

Wiking privi drept înainte prin parbriz, fără să răspundă.

Chiar înainte de miezul nopții, cerul se însenină, dezvăluind întreaga Cale Lactee. Lumina stelelor pătrundea prin fereastra garajului secției de poliție din Stenträsk, unde rămășițele unui Audi Q3 din 2018 pe benzină erau poziționate deasupra unui canal de lucru. Mici bălți de apă de râu se scurseseră din colțurile mașinii pe podeaua de beton denivelată, strălucind ușor la margini.

Wiking Stormberg, de profesie inginer mecanic și abonat de mulți ani la revistele *Teknikens Värld*, *Vi Bilägare*, *Auto Motorsport* și *Trailer*, privea vehiculul ca pe o fantomă. Plutea deasupra lui ca o navă spațială, un obiect dintr-o altă lume. Cunoscute în detaliu, dar în același timp complet enigmatic.

În timp ce luna se plimba pe cer, șeful poliției încerca să înțeleagă, să priceapă imposibilul. Ceva era foarte în neregulă cu mașina, undeva printre rămășițele distruse se afla un răspuns pe care nu-l putea înțelege.

Cădea dintr-o lume în alta.

Cine — sau ce — avea capacitățile necesare să creeze mașini-fantomă? Să le facă să se încline brusc în stânga și apoi în dreapta? Prin parapetul unui pod?

Tehnicianul din Luleå urma să vină în dimineața următoare să inspecteze mașina. Cererea lui Wiking nu fusese bine primită. Ba chiar era exagerată, nu trimiteau specialiști pentru simple cazuri de acvaplanare. Wiking fusese nevoit să fie foarte insistent. Urma să îl informeze pe tehnician despre situație, fără să-și dezvăluie totuși convingerile.

Și trebuia să dea de ceilalți martori, cuplul din SUV-ul care venea din sens opus. Ei puteau să fi văzut ceva, să fi reținut ceva ce femeia udă learcă nu observase.

Închise ochii.

Carcasa mașinii râdea, ecoul rezonând printre pereții de beton.

IARNA ANULUI 1986

Stagiatura era în toi. Wiking intrase în pichetul din Norrmalm, Mats Vikander, în Södermalm. Frank Nilsson era la poliția de la metrou.

Ceilalți doi erau deja așezați la *fika* atunci când Wiking sosi, Mats avea o ceașcă imensă de cafea și o chiflă cu scorțișoară, iar Frank, o bere.

— Imobilizările alea nenorocite pe care le-am învățat la școală nu sunt bune deloc, zise Frank. Le-am încercat pe toate trei și sunt complet inutile. Voi le-ați încercat?

Wiking se așază la masă cu un fursec biskvi și un suc Festis. Mats aprobă din cap.

— Știu, trebuie doar să se răsucească și scapă.

— Aseară trebuia să arestăm un infractor care era înalt cât un bloc, zise Frank, și m-am gândit că, ce dracului, am 90 de kilograme. Am sărit pur și simplu pe el, dar nu a ieșit prea bine. M-am lovit ca dracu'.

Wiking râse.

— Ar trebui să ne apucăm de lupte, spuse Mats. Să învățăm elementele de bază. Ar fi cea mai bună soluție, pentru că așa nu mai merge.

— Categorie, răspunse Frank. Înscrie-mă și pe mine.

— Mă bag și eu, zise Wiking.

— Deci asta a devenit brusc misiunea mea? spuse Mats. Să găsesc un curs de judo pentru începători?

— Felicitări, zise Frank și bău o gură de bere. Voi trebuie să plătiți vreo amendă dacă nu terminați tot de mâncat?

— Ce vrei să spui? zise Mats.

— La poliția metroului sunt o groază de reguli, spuse Frank. Nu ai voie să răspunzi publicului dacă te întreabă câte ceva, ci doar să îndrepti brațul într-o direcție și să-i trimiți mai departe.

— Pare logic, de fapt, spuse Mats. Nu suntem ghizi turistici.

— Fetelor le este greu, zise Frank. Trebuie să suporte o groază de rahaturi.

Patrula lui Wiking, pichetul 1230, avea o singură fată în echipă. Din câte văzuse Wiking, ea făcea aceeași muncă și era tratată la fel ca toți ceilalți. Mats, care făcea parte din pichetul 3230 din Södermalm, negă din cap.

— Fetele care lucrează în Söder sunt foarte bine, spuse el. Nu am observat să aibă vreo problemă, dar cu siguranță se întâmplă și lucruri pe care nu le vedem.

În același timp, atât el, cât și Wiking se uitară la ceas. Frank era liber și mai comandase o bere.

— O întrebare, apropo, îi spuse Frank lui Mats. E adevărat că o să fii la Säpo din aprilie?

— Da, așa e.

— Deci o să ai alt nivel de clasificare decât noi, ceilalți?

Mats se ridică în picioare.

— Sunt un cetățean integru, cu cele mai bune moravuri, spre deosebire de un fost ziarist de seară.

— Apropo, Anna a renunțat la camera ei, zise Frank. Se mută cu mine după weekend.

— Școala de poliție își merită numele, spuse Mats, referindu-se la denumirea de „Love School“.

El și Wiking părăsiră cafeneaua și fiecare se îndreptă spre locul său de muncă.

Soarele se pregătea să apună când Wiking își scutură zăpada de pe încălțăminte și pași în secția de pe Bryggargatan. În dulapul înghesuit care îi fusese repartizat îi erau atârdate geaca de piele, vesta de corp, șapca și mănușile. Își băgă jacheta de civil înăuntru și își puse restul uniformei, remarcând transformarea produsă. Cureaua care îi trecea peste piept, reflexiile sclipind. Asprimea vestei, greutatea pantofilor. Centura cu baston și pistolul în toc. Îl făceau să simtă ceva special. Devenea mai mult, mai mare. Căpătase mersul

crăcănat și umerii drepti ai unui polițist experimentat. Devenise tatăl său.

Își cumpără o doză de cola de la automatul de băuturi și se duse în bucătăria comună pentru a o turna într-o cană de cafea. Își auzi colegii intrând unul câte unul înainte de tură.

— Auzi, novicele naibii, pune să se facă o cană nouă de cafea când o bei pe ultima, îi spuse colegul Borgström, care îndeplinea funcția de OPK, coordonator operațional.

O spuse cu un zâmbet și o bătaie pe spate, Borgström îl cunoștea pe tatăl lui și știa că era băiat bun. Pentru Wiking, era un semn de recunoaștere, chiar dacă nu era neapărat de acord cu el.

Umplu aparatul de cafea. Nu era mai complicat decât să schimbe un ambreiaj.

Fiind „novice“, polițist aspirant, avea aceleași atribuții ca toți ceilalți polițiști din colectiv, cu aceleași arme și drepturi precum angajații permanenți. De fapt, nu trebuia să aibă doar un rol auxiliar, ci trebuia să meargă alături de ei și să învețe, dar, desigur, în realitate lucrurile nu stăteau chiar așa.

Erau șase în pichet în acea seară de vineri, 28 februarie, schimbul de la ora 16 până la miezul nopții. Christer, instructorul său de tură, fusese ofițer de informații externe în Norrmalm. El se ocupa de detașament.

— Fiți atenți, le zise el celor circa zece polițiști care se adunaseră pentru prezentarea turei de seară. Vinerea și în weekendul de după salariu, orașul este plin de oameni. A fost frig ca dracu' toată ziua și o să fie chiar și mai frig la noapte, deci aveți grijă la bețivani. Dacă vreunul dintre ei cade, e posibil să moară înghețat de frig...

Unul dintre colegi mormăi ceva despre selecția naturală, ceea ce produse chicoteli dispersate în rândul lor.

Discutară despre operațiunile în desfășurare, care se derulau simultan cu activitățile de intervenție. Echipa antidrog avea o operațiune la Plattan în după-amiaza aceea și ar fi putut avea nevoie de sprijin.

Se îngrămădiră în microbuz la ora 16:20. Lena conducea, Christer stătea lângă ea și se ocupa de stație. Wiking și Ulf pe bancheta a doua, Kent și Per în spate de tot. Fusesse o săptămână lungă, dar pe Wiking nu îl afectase. Era ultimul schimb înainte de concediu, lucru pe care și ceilalți păreau să-l aprecieze.

Prima alertă veni înainte să apuce să vireze pe Vasagatan, o bătaie într-un apartament de pe Vanadisvägen. Vecinii sunaseră, de data aceasta chiar se auzea de parcă urma s-o bată până o omora.

Ajunseră acolo cu girofarurile aprinse, printre mașinile care se grăbeau să părăsească orașul.

Urletele femeii și ale copiilor se amestecau cu răgetele bărbatului și se auzeau până la parterul scării. Wiking ținu ușa liftului deschisă la parter pentru a-i împiedica funcționarea. Kent avea cu el un set de scule în caz că era nevoie să deschidă ușa. Nu fuseseră necesare, deoarece un blonduț mic și plâns reușise în cele din urmă să o descuie.

Femeii îi sângerau nasul, gura și un ochi. Unul dintre picioare era îndoit sub ea într-un unghi ciudat. Bărbatul nu înțelegea ce căuta poliția acolo. Nu avea de gând să meargă cu ei nicăieri. Nu își bătuse soția, doar discutaseră. Nu mai aveai voie să vorbești cu muierea ta fără să dea gaborii buzna peste tine? Lena sună la ambulanță, apoi la Serviciul de Asistență Socială. Bărbatul devenea tot mai agresiv atunci când Per încerca să-l convingă să vină. Wiking își aminti de cuvintele lui Frank despre cele trei tehnici de imobilizare pe care le învățaseră la școală, despre cum nu funcționau: o experiență pe care o trăise și el. Îl apucă pur și simplu pe bărbat și îl scoase afară din

apartament. Mașina de patrulare 1490, care ajunsese între timp, îl luă în custodie.

— De fapt, el nu e așa, îi șopti femeia lui Wiking în timp ce se afla pe targă și se îndrepta către ambulanță. Nu reacționează așa decât atunci când îl provoc.

La ora 23:30, când Wiking alimenta la benzinăria de pe Norra Bantorget, a fost dată alerta în legătură cu împușcăturile de pe Sveavägen.

MIERCURI, 26 AUGUST 2020

Era o piatră ciudată la marginea mlaștinii. Înaltă de o jumătate de metru și lată de aproape un metru, având o nuanță strălucitoare de verde și o suprafață netedă la mijloc, cu o margine ușor ridicată în partea din spate.

Wiking o descoperise în anul de după dispariția Helenei. Tropăise ore întregi prin mlaștină, înghețat de frig, cu trupul și spiritul îngreunate, când, dintr-odată, aceasta i s-a ivit în cale. S-a așezat pe ea, aproape ca într-un fotoliu, și a găsit liniștea contemplând priveliștea din fața sa. Mlaștina care se odihnea și bolborosea, perspectivele. A regăsit drumul către aceasta și data următoare, și următoarea. Până la urmă, a început să aducă și ceva pe care să stea, o pernă sau o pătură.

Uneori, când îi zburau gândurile, se duceau mai mult către piatră decât către ea.

Cum se explica faptul că bolovanul ăsta ajunsese tocmai aici? Chiar lângă mlaștină, cu deschiderea orientată spre oglinzile răsfirate de apă? Materialul nu se mai găsea nicăieri altundeva în preajmă, cel puțin nu din câte observase el.

O pusese cineva aici? Fusesse transportată până aici peste coline și văi mlăștinoase pentru a sta aici și a admira mlaștina? Poate cu mii de ani în urmă? Pentru a-și reaminti de ceva sau pentru a uita?

Sau fusesse doar calota glaciară care depusese piatra fix aici, în retragerea sa către Sulitelma? Asta era, desigur, cea mai probabilă variantă.

Dar de unde provenea?

De unde venea o astfel de materie verzuie de rocă?

Sau poate fusesse colorată de ceva? De foc, de trecerea timpului sau de invidia omenească²⁹?

Oricum ar fi fost, îi plăcea să stea acolo. Piatra avea înălțimea potrivită și îi oferea un mic sprijin pentru spate. Dacă se dădea cu cremă împotriva țânțarilor Djungelolja sau cu vreun alt preparat asemănător de la farmacie, putea să reziste acolo până când țânțarii deveneau pur și simplu de nesuportat sau până când începea să plouă, oricare s-ar fi întâmplat mai întâi.

Obişnuia să stea de vorbă cu ea. La început, doar în gând, apoi în șoaptă. Dar, în cele din urmă, începuse să-i vorbească cu voce tare peste coclauri și apoi stătea să asculte răspunsurile ei. Le descoperea în tonurile variate ale insectelor, în zumzetul aripilor libelulelor, în foșnetul bumbăcarițelor, în corul pitulicilor fluierătoare și al muscarilor.

Doi cunoscuți ai lui Siv Johansson care culegeau fructe de pădure îl auziseră și o anunțaseră pe mama Karin că Wiking își pierduse mințile acolo sus, în Mlaștina Rece.

Așa că îl constrânseseră să înceteze. Îl constrânseseră să jure că nu se va mai duce în Mlaștina Rece, iar el se ținuse de cuvânt.

Până astăzi.

Astăzi nu avea nicio pernă la el. Nenorocitul acela de bolovan era dur și îi tăia spatele. Nu mai vorbise nici cu ea, pentru că știa că a mințit. Ea doar se prefăcuse. El fusese, de fapt, în toți acești ani, fraierit. Suferința, durerea, pierderea mamei. Posomorârea sumbră a lui Elin. Totul fusese o șaradă nenorocită.

Sentimentul său de trădare era la fel de fără fund precum mlaștina.

Și nici realitatea nu era de partea lui acum. Nimic nu sugera că s-ar fi întâmplat ceva suspect.

Tehnicianul din Luleå nu găsisese nimic remarcabil la mașina lui Hans-Olov Oskarsson. Audi-ul făcuse acvaplanare, nu se putea face o altă constatare.

Potrivit datelor cazului, vitezometrul se blocase la 77 de kilometri pe oră, viteza la care se afla vehiculul în momentul în care compartimentul motor fusese distrus. Toate daunele mașinii erau atribuite impactului cu structura podului, cu apa și curenții acesteia. De fapt, tehnicianului, un șmecheraș tânăr cu piercing în nas, îi era greu să își ascundă iritarea provocată de lunga călătorie până în Stenträsk pentru a constata un accident simplu. Wiking pusese întrebări specifice despre unitatea de control a mașinii, dacă existau semne de deteriorare a acesteia.

— Deteriorare? răspunse Perla din nas. Unitatea de control e în compartimentul motorului. N-ai văzut cum arată?

Ba da, Wiking știa unde se afla unitatea de control și se uitase la compartimentul motor sau, mai degrabă, la rămășițele lui aproape toată noaptea. Se mai întreba dacă tehnicianul găsisese ceva neașteptat în vehicul, ceva care nu trebuia să fie acolo. Un emițător Bluetooth, de exemplu.

Perla din nas nu mai părea iritată, ci mai degrabă îngrijorată.

— Asta e o mașină modernă, îi explică el lui Wiking. Astea au de obicei Bluetooth pentru hands-free-ul telefonului, e practic un standard în zilele noastre.

Wiking ceru apoi ca rămășițele unității de control a mașinii să fie trimise la Centrul Național de Medicină Legală pentru analize suplimentare. Poate nu la Linköping, dar cel puțin la sediul lor din Umeå. Dar, apoi, Perla din nas se sătură, își strânse jucăriile și se întoarse în Luleå.

Nicio mașină-fantomă, deci.

Dăduse și de pasagerii SUV-ului care venea din sens opus, un cuplu de pensionari din Korsträsk, și vorbise cu fiecare în parte. Nu văzuseră dacă Audi-ul s-ar fi înclinat pe șosea înainte de a se izbi de parapetul podului. Păruse a fi o acvaplanare, spusese ei.

Pe de altă parte, ambii menționaseră „mașina roșie“, care ar fi trebuit să fie cealaltă mașină care venea din sens opus. Audi-ul era de culoare argintie.

Wiking se documentase și despre haosul creat odată cu computerizarea codurilor numerice personale ale suedezilor și despre complicațiile legate de aceasta, despre ultimele patru cifre de după data nașterii, care îi însoțesc pe suedezi pe tot parcursul vieții. Până în anii 1990, puteai determina în ce parte a țării se născuse o persoană după primele două cifre auxiliare. Cifrele de la 00 la 09 indicau orașul Stockholm, numerele de la 10 la 13, comitatul Stockholm și așa mai departe, precum cercurile formate de o piatră aruncată pe apă. Cu cât numărul era mai mare, cu atât era mai departe de centru. Al său, care începea cu 89, arăta că s-a născut cel mai departe, în Norrbotten. Singurele persoane cu numere și mai mari erau imigranții, care aveau între 93 și 99, acesta fiind și motivul pentru care indicațiile privind locul de naștere fuseseră eliminate la începutul anilor 1990. Erau considerate discriminatorii. Când întregul sistem fusese computerizat și sincronizat la nivel național în anul 1990, se descoperise că aproximativ 8 000 de suedezi aveau exact același număr personal. Acest lucru se datora probabil faptului că uitase cineva să elimine de pe listă un cod numeric care fusese deja atribuit sau poate pur și simplu îl scrisese greșit. În ciuda acestui fapt, totul funcționase perfect timp de peste 50 de ani, era posibil ca oamenii să fi avut același cod numeric, dar să aibă nume diferite și să locuiască la adrese diferite.

Așadar, cifra greșită din codul numeric personal al Helenei putea să nu însemne absolut nimic.

Wiking se ridică de pe piatră, își scutură ácele de conifer lipite de fund și privi peste Mlaștina Rece. Aceasta se holba mută înapoi.

Ea nu era acolo.

Cântecele nopților de vară târzie erau cântate de altcineva.

---

29 Aluzie la o expresie întâlnită în mai multe limbi germanice, printre care și engleza, „to be green with envy” înseamnă a fi foarte invidios, a muri de invidie (*N.r.*).

Tilda Göransdotter ajunse la secția de poliție din Stenträsk cu zece minute înainte de ora stabilită, emoționată și cu o dorință excesivă de a se conforma. Carina Burstrand o rugă să aștepte pentru moment pe una dintre băncile de lemn din zona de recepție. Șeful poliției avea să o preia în scurt timp.

Wiking era în biroul său, cu ușa deschisă, ascultând schimbul de cuvinte. Se holba la notițele și la hârtiile tipărite, la localizarea telefoanelor mobile și la concluziile acestora, apoi luă în mână foaia cu datele personale ale tinerei. Tilda Malva Fredrika Göransdotter, născută în anul 2000. Abia ieșită din adolescență. Născută în Stenträsk, domiciliată pe Borgargatan, din Arvidsjaur, începând de vara trecută. Acum, în concediu, stătea în casa părinților ei. Ar fi putut foarte bine să mai stea acolo un timp și să mai transpire puțin.

Închise ușa și apelă centrala Ministerului Afacerilor Externe. Le explică problema sa fără să precizeze că era polițist. I se făcu legătura cu un consilier al cancelariei.

— Sverker Isaksson? spuse funcționarul. Da, nicio problemă, informațiile privind personalul ambasadelor sunt publice. Și unde ar fi fost detașat?

— În 1962, era la Doha, răspunse Wiking. Apoi a fost transferat la Bangkok. Apoi în Ankara și Nairobi. Poate și în alte locuri, dar astea sunt cele pe care le știu eu.

— Și vreți să aflați...?

— Dacă a existat vreun Sverker Isaksson la vreuna dintre ambasadele astea, la vreun moment dat.

Era o cerere ciudată, realiza asta. Cancelarul abordă totul cu un calm diplomatic desăvârșit.

— Vreau doar să vă informez că ambasadele și consulatele au adesea angajați care aparțin de

autorități diferite, spuse el. Pot fi oameni de la SIDA, de la alte departamente, de la FBA...

— FBA?

— Folke Bernadotteakademien, Agenția pentru Pace, Securitate și Dezvoltare. Uneori, oamenii pot fi atașați ai ambasadelor în cadrul unor proiecte diferite, organizații comerciale sau evenimente culturale, și mai sunt și toți angajații locali. Despre ei s-ar putea să nu avem informații complete, mai ales atunci când este vorba de o perioadă de timp îndepărtată. În aceste cazuri, este mai bine să se ia legătura direct cu diferitele autorități pentru a obține informații mai detaliate.

Wiking îi mulțumi pentru ajutor.

— Dar, așteptați, spuse consilierul cancelariei. Ați spus că a fost detașat în Doha? În Qatar? Când?

— La începutul anilor 1960.

— Dacă nu cumva sunt prost informat, Qatar aparținea atunci de Ambasada Emiratelor Arabe Unite, dar o să verific...

Promise că va reveni.

Wiking se îndreptă spre bucătărie.

Încă o victimă a împușcăturilor din Tensta murise în cursul nopții precedente. Cel de-al treilea bărbat fusese externat din spital dimineață. Se vorbea deja de răzbunare. Wiking își aminti de colegii săi din Järva, de viața lor de zi cu zi. De vântul puternic care sufla printre blocuri și prin parări. De mirosul ierbii proaspăt tăiate și de muzica în măsuri de trei pătrimi care răsuna din frizeria de lângă metrou...

Deci acum se punea problema unei crime duble. Dar care era, de fapt, definiția uciderii în masă? Trei victime? Sau se considera crimă triplă? Poate patru, nu auzise niciodată de o crimă cvadruplă.

Își luă o Coca-Cola de la automatul de băuturi, o turnă într-o cană de cafea, își încheie uniformă și apoi îi ceru Carinei să aducă martorul. Capul îi zvâcnea din cauza nesomnului.

Doamne, gândi el în timp ce Tilda Göransdotter pășea peste prag, e doar un copil. Obrajii și ochii ei erau rotunzi și strălucitori, mâinile stânjenite. Își plimba degetul pe o traistă de pânză.

— Ia loc, te rog, îi zise Wiking.

Ea șezu pe un scaun de partea cealaltă a biroului, puțin strâmb, dar nu se sinchisi să se așeze mai bine.

— Ea e aia rasistă? întrebă Tilda Göransdotter, uitându-se peste umăr spre coridorul unde tocmai dispăruse Carina Burstrand.

Recepționera era membră a Consiliului Municipal din Stenträsk din partea Sverigedemokraterna, făcea parte din Comisia de Cultură. Apărea adesea în ziarele locale și nu era deloc populară pe rețelele de socializare.

— E groaznic, zise Tilda. Că li se permite să aibă locuri de muncă obișnuite, ar trebui să fie concediați toți.

Carina Burstrand și Wiking fuseseră colegi de clasă pe tot parcursul școlii primare. Nu îi plăceau opiniile ei politice, dar nu o auzise niciodată contestând dreptul opozanților de a-și câștiga existența. Poate că intoleranța în diferitele tabere era la același nivel.

Se aplecă peste birou și porni vechiul reportofon care era în spatele telefonului. Aparatul folosea în continuare casete, care funcționau de minune. Wiking nu înțelegea entuziasmul pentru era digitală.

— Interogarea martorei Tilda Göransdotter, Secția de Poliție Stenträsk, 26 august 2020, ora 13:20, examinator Wiking Stormberg.

Își îngustă privirea la copila din fața lui, observând cum ochii ei se măresc și mâinile îi încremenesc pe sacoșa din poală.

— Așadar te audiem în vederea obținerii de informații despre o infracțiune comisă în municipalitate cu ceva timp în urmă. Am înțeles

că ești chelneriță la Hotel Laponia din Arvidsjaur. De cât timp lucrezi acolo?

— Din luna februarie a anului trecut.

— Cunoșteai pe cineva din Arvidsjaur înainte să începi să lucrezi acolo?

Ea se gândi câteva clipe.

— Am un văr de-al doilea în Kläppen, răspunse ea. E șofer de taxi. Dar nu-l cunosc foarte bine, are gen 30 de ani.

Wiking luă o altă coală de hârtie.

— Dacă am înțeles bine, ai o relație cu unul dintre soldații care au urmat cursurile de pregătire a vânătorilor de la K4 în ultimul an. Un anume Casper Osman?

Acum își mișcă puțin fundul ca să stea mai bine, își îndreaptă umerii.

— Ce are asta de-a face cu orice?

— Răspunde, te rog, la întrebare.

Aceasta își dresă vocea.

— Da, este... suntem împreună.

— Și de cât timp sunteți într-o relație?

Își dădu părul după ureche, se simțea o oarecare mândrie aici.

— De vara trecută.

— Cum v-ați cunoscut?

— A venit la pub. Cu prietenii lui.

— Ceilalți recruți?

— Se numesc conscriși, de fapt.

Wiking ridică puțin din sprâncene, i-auzi! Nu se mai spunea grădiniță, ci învățământ preșcolar, asta învățase de la Josefin. Angajații erau pedagogi. Recruții erau conscriși. Nici măcar nu putea să-și închipuie cum li s-o spune acum biluțelor de ciocolată.

— Și ce s-a întâmplat când s-a înrolat? spuse Wiking repede.

Părul ei se desprinsese și îi căzu în față.

— La ce te referi?

— Mai sunteți împreună?

— Bineînțeles că suntem.

Vocea ei era mai fragilă acum.

— Unde este el acum?

— Este acasă, în Tensta, are de rezolvat o mulțime de treburi, dar Casper iubește Norrbotten. Poate că ar trebui să se mute aici.

Wiking o studie pe copilă. Încredere, naivitate. Se regăsi pe sine, în lumini intermitente, cu Helena. Dragostea pentru o persoană interesantă, care venise de departe și îl văzuse, care îl *alesese*.

— Ai auzit de furtul de arme din Pålberget? La Johan Björkman?

Ea ridică din umeri.

— Bineînțeles că da. Toată lumea a auzit.

— Ai discutat cu Casper despre furtul de arme?

Ea clipi de câteva ori.

— Adică, la telefon, sau?

— De exemplu.

Se gândi puțin.

— Nu cred, spuse ea.

— Ai mai discutat cu Casper despre Johan Björkman înainte? Despre faptul că are arme în casă, din moment ce este atât agent al Gărzii Naționale, cât și vânător?

Ochii ei rotunzi se deschiseră un pic mai mult.

— Păăăi, zise ea, nu știu, poate că da. Vorbim despre orice unul cu celălalt.

— Ai încredere în el?

— Bineînțeles că da. E sufletul meu pereche.

Vai, Doamne.

— I-ai spus lui Casper exact unde locuiește Johan Björkman? Și ce arme are în dulapul cu arme?

Acum părea nervoasă.

— Nu știu ce arme are, de unde să știu?

— Dar știi că este agent al Gărzii Naționale? Și vânător?

— Toată lumea știe asta! De ce mă întrebi de asta?

Wiking ridică din sprâncene.

— Deci l-ai informat pe iubitul tău despre Johan Björkman, despre unde locuiește, despre faptul că

are mai multe tipuri de arme, corect?

— Păi, nu, în sensul ăsta nu am făcut-o, Casper nu ar face-o niciodată...

Wiking nu răspunse, analiza cum ideile se așezau încet la locul lor în capul fetei.

— Vreți să-i puneți la cale o înscenare, spuse ea indignată. Îl acuzați doar pentru că este imigrant! Încercați să prindeți cioara! Porcii dracului!

Ea făcu un gest să se ridice de pe scaun.

— Rămâi așezată, spuse Wiking. Nu am terminat.

— Ba da, spuse copila. Eu am terminat aici.

Dar se așeză din nou.

— Sunteți toți niște rasiști, zise ea. Toată secția de poliție. Aina dracului.

Era furioasă acum și speriată.

— Crezi că iubitul tău Casper ar putea să fie implicat în jaf? întrebă Wiking.

Răspunsul a fost foarte rapid și foarte clar.

— Categorie nu.

— De ce nu?

— El nu ar face niciodată așa ceva. Niciodată.

Ochii ei erau înroșiți și strălucitori. Ea credea în ceea ce spunea. Cât de puțin știm despre cei pe care îi iubim. Vedem ceea ce vrem să vedem. Cât de multe dezvăluim vorbind despre cele mai banale lucruri.

Wiking bătea cu degetele în teancul de documente care conținea printurile de pe lista lui Mats Vikander.

— Verișoarei tale Jessica îi plac câinii, nu-i așa?

Tilda Göransdotter deschise gura și o închise din nou.

Wiking își șterse fruntea.

Casper Osman inițiasse și executase spargerea și furtul de arme din Pålberget. Nu putea dovedi sau explica exact cum, nu încă, dar Casper Osman era bine informat. Prin intermediul Tildei, știa chiar și când pleca Johan Björkman, pentru că verișoara Tildei era cea care avea grijă de câinele lui.

Wiking se aplecă peste birou și opri reportofonul.

— Uite care-i treaba, Tilda, spuse el cu voce joasă, armele furate din Pålberget au fost folosite într-un schimb de focuri în care au murit doi oameni. Știm că cel care le-a furat este Casper și știm că tu ai fost cea care i-a oferit informații. Așadar ești complice la o crimă dublă. Știi cât timp vei sta în închisoare?

Toată culoarea de pe fața ei dispăru.

— Asta..., spuse ea. Nu e adevărat. Casper nu ar face-o niciodată. Niciodată. El e un...

— Casper are un frate pe nume Jonas, nu-i așa?

Ea simți cum i se oprea respirația.

— Încă ceva, adăugă Wiking. Nu ai voie absolut deloc să-i spui lui Casper că am vorbit astăzi aici. Ar fi un pericol cumplit pentru tine, dacă Tensta X ar crede că tu ești cea care l-a turnat.

Privirea Tildei începu să zboare de colo-colo, respirația i se îngreună.

— Despre ce vorbești, ce...

— Jonas lucrează pentru Tensta X, ai auzit de ei? Sigur că da. Știi ce le fac celor care toarnă la poliție?

Lacrimile o podidiră și îi șiroiau pe obraji.

— Nu e adevărat, șopti ea. Casper mă iubește.

— Poate că da, dar în situația asta, a profitat de tine. Dacă îmi spui, aici și acum, exact ce i-ai spus lui Casper despre armele din casa lui Johan Björkman, o să mă asigur că interogarea asta o să fie secretizată. Doar procurorul și colegii mei vor ști că a avut loc.

— Dar nu știu dacă...

— Încearcă să-ți amintești.

Fata începu să plângă în hohote, lacrimile căzându-i pe traista de pânză. Wiking așteptă până când termină. Tilda scoase un șervețel din traistă și își suflă nasul.

— Nu știu exact ce am spus, șopti ea, nu cred că-mi amintesc.

Wiking aștepta în tăcere.

Ploaia se transformase într-o burniță discontinuă când Wiking intră cu mașina în Vidsel și o parcă în fața obloanelor albe ale casei familiei Oskarsson. Lumina era aprinsă în bucătărie și în alte câteva camere despre care bănuia că ar putea fi dormitoare. Se întreba dacă văduva avea de gând să vândă casa sau să locuiască în continuare acolo, cum făcuse și el. Dacă intenționa să trăiască printre amintiri sau să meargă mai departe.

Gândul îl surprinse.

Asta făcuse el, rămăsese ancorat în trecut?

Nu-și amintea să fi luat vreodată o decizie conștientă de a continua să locuiască acolo. Se întâmplase pur și simplu, ceea ce, în fond, era și o alegere. Să rămână, alegerea de a nu schimba nimic.

Anna Oskarsson îl zări coborând din mașină și se grăbi să îi deschidă ușa înainte ca el să apuce să sune la sonerie. Fața ei era umbrită de lacrimi și de nesomn, ochii îngustați și atenți.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea.

— Nimic, de fapt, răspunse Wiking. Voiam doar să vă anunț despre rezultatele examinării tehnice a mașinii.

— Intrați, zise ea, trăgându-și halatul peste piept.

Rămaseră în hol. O baltă de apă de ploaie se formase în jurul pantofilor lui. Auzea dinăuntru casei sunetul unui joc pe calculator, mașini care derapau și se ciocneau.

— Deci, spuse Anna Oskarsson, ce a arătat?

— Soțul dumneavoastră a făcut acvaplanare, spuse Wiking. A pierdut controlul vehiculului pe pod. Nu conducea foarte repede, 77 de kilometri la oră, așadar nu a fost neglijent. Nu a fost vina lui. Voiam doar să știți asta.

Ea își plecă privirea și începu să plângă cu chipul ascuns în mâini. Fiul cel mare veni în fugă

în hol și o luă pe mama sa pe după umeri, aruncându-i o privire răutăcioasă lui Wiking.

— Am o întrebare scurtă, zise Wiking. Legată de mașină, unde a fost parcată în noaptea de marți spre miercuri?

Femeia se opri brusc din plâns.

— Marți? În ultima noapte dinainte de... În garaj. De ce?

— Era încuiat garajul?

Păru surprinsă.

— Nu știu. Cred.

— Ați auzit cumva vreun zgomot în timpul nopții de marți spre miercuri? Ceva care să vă trezească?

— Ploua, cred că Hasse³⁰ s-a trezit puțin în jurul orei 4...

— Și ploaia l-a trezit, nu altceva?

— La ce vă referiți? întrebă ea.

— Ce înseamnă asta? întrebă și fiul.

Wiking își lăsă corpul să se sprijine greoi pe picioarele crăcănate.

— Am primit o reclamație cu privire la o presupusă spargere a unei mașini și o posibilă încercare de efracție, pe una dintre străzile învecinate, în noaptea de marți spre miercuri. Mă întrebam dacă nu cumva ați observat ceva în timpul nopții care să confirme asta.

— Unde? Pe ce stradă? întrebă Anna Oskarsson, aruncând o privire pe fereastra mică din hol.

— Hans-Olov s-a trezit, dar nu ați auzit niciun zgomot ciudat în timpul nopții? În afară de ploaie?

— Am dormit buștean.

Îi mulțumi și ieși din casă. Se îndreptă spre garaj și atinse ușa. Era descuiată. Merse la vecinii de pe ambele părți și de peste drum, punând întrebări despre zgomote și evenimente suspecte. Toată lumea fusese acasă, nimeni nu auzise și nu văzuse nimic.

Grupurile de Facebook din Vidsel aveau să se umple de speculații despre spargerii de mașini și încercări de efracție.

Căminul lui Sven se chema Tranan și era o casă cu două etaje și o grădină, la marginea orașului. Fratele său avea propriul apartament dotat cu bucătărie, baie, cameră de zi și un alcov de dormit. La parter se găseau spații pentru socializare. Personalul era prezent în permanență.

Wiking își parcă mașina pe locul destinat vizitatorilor și privi spre fereastra lui Sven. Îl văzu pe fratele său stând după perdele, privind afară. Wiking îi făcu semn cu mâna. Sven privi în altă direcție, dar coborî și veni să-l întâmpine, cu privirea în pământ.

— Bărbate, spuse Wiking.

Se îmbrățișară, chiar dacă nu se mai făcea așa ceva în vremuri de pandemie. Wiking salută o femeie care scoase capul pe ușă, fără să o fi recunoscut. Fluctuația personalului era mare.

— Ce-ai făcut azi? întrebă el după ce admirară colecția de mașinuțe din bibliotecă și se așezară pe canapeaua fratelui său.

Sven însuși fusese implicat în alegerea mobilierului, modelul canapelei era floral.

— Am avut o ședință a locatarilor, răspunse Sven. Mergem în excursie. Și o să facem tort pentru ziua lui Signe.

Scopul la Tranan era ca toți să se simtă implicați în funcționarea căminului și să participe la planificarea activităților zilnice. Viața trebuia să aibă sens și să fie bogată în conținut. Fără îndoială, nu era deloc o ambiție rea.

— Ce ați ales pentru meniu? întrebă Wiking.

— Chifteluțe, răspunse Sven, privind în jos.

Wiking îl mângâie pe obrazul lui lung și îngust, fratele său aprecia un astfel de gest.

— O să-ți spun ceva și nu trebuie să te sperii, spuse Wiking. O să mă duc la spital și o să mă

operez, la fel cum ai făcut și tu când ai avut apendicită.

Fratele său începu să-și rotească mâinile și se ridică în picioare, întorcându-se cu spatele la Wiking.

— Sven, vino și așază-te lângă mine.

Dar Sven merse la fereastră și își roti frenetic mâinile, ciocnindu-le una de alta, făcând pași agitați pe loc. Wiking se ridică, se duse la el și îl cuprinse cu brațul. Buza de jos îi tremura, ochii săi exprimau teamă.

— Ții minte cum a fost când ai fost în spital, spuse Wiking, toată lumea a fost foarte amabilă.

— O să-ți facă injecții?

— Da, probabil mai multe. Doare puțin, dar nu contează, pentru că apoi te simți mai bine.

— Mie nu-mi plac injecțiile.

— Da, cred că nimănui nu-i plac, spuse Wiking. Dar știu că tu ai reușit să faci atât injecții, cât și analize de sânge. Voiam doar să-ți spun asta, ca să înțelegi de ce nu o să pot să vin să te vizitez pentru o vreme.

— Vii la ziua mea?

— Vedem ce spune doctorul. Dar imediat ce mă fac bine, vin să te iau și mergem la o *fika* la Holmdahls café.

Sven zâmbi tremurând, nu era sigur dacă era de bine.

— Coptură cu cartofi? întrebă el.

— Cu ciocolată cu lapte, confirmă Wiking.

*

Plecă din Vidsel având senzația că nu atingea cu adevărat pământul.

Barierele de pe podul de la Vitvattnet dispăruseră, iar gaura din parapet fusese deja reparată provizoriu de către Administrația Drumurilor. Se opri în partea nordică, parcând în zona de popas, cu vedere spre canalul râului care se agita încet. Rămase în mașină și își scoase

telefonul mobil, căută numărul de telefon al primului martor, femeia udă learcă de la ploaie. Fusese nevoit să apeleze de trei ori înainte ca aceasta să răspundă la telefon.

— Ce mai e acum? Sunt într-o ședință importantă.

Tonul ei nu era politicos.

— Mai am o întrebare, spuse Wiking, și vreau să vă gândiți bine înainte să răspundeți.

— Nu mai e nimic de spus. Nu am făcut nimic greșit.

Wiking vorbi încet și clar.

— Chiar înainte de accident sau în momentul producerii accidentului, pe pod sau în apropierea lui, vă amintiți să fi văzut un alt vehicul? Ori vreo persoană sau mai multe?

Auzea oameni vorbind și râzând în fundal. Părea că ședința cea importantă luase pauză de *fika*.

— Ce? spuse femeia.

— Gândiți-vă. Era, de exemplu, vreun vehicul în zona de popas, chiar lângă pod? În partea nordică?

— Care zonă de popas?

— E o zonă de popas cu vedere la râul Pite, la nord de Vitvattnet.

— Ce vreți să spuneți? Că ar fi ieșit cineva la *fika* în zona de popas? În ploaia torențială?

Wiking îi mulțumi pentru ajutor și închise.

Pensiunea din Stenträsk nu avusese niciun oaspete străin săptămâna trecută, în afară de norvegienii de la Baza Robotică. Hotelul din Storforsen găzduia, ca de obicei, câteva grupuri internaționale care testau noile modele de mașini. Activitățile de testare, de verificare a noilor prototipuri ale constructorilor auto din întreaga lume aveau loc în jurul orașului Stenträsk de peste 50 de ani, dar în ultimul deceniu numărul lor aproape că se dublase. Zeci de companii și sute de oameni se ocupau cu activitatea asta, testau

vehiculele noi în condiții extreme. Citise că afacerea ajunsese să aibă profituri de până la jumătate de miliard de dolari în fiecare an. Prosperitatea și dezvoltarea industriei s-ar fi datorat climatului subarctic și suprafeței mari de teren, în combinație cu tehnologia și serviciile de înaltă calitate.

Sfârșitul lumii, se gândi Wiking. Ultimul bastion al civilizației. Șosele late și asfaltate, construite pentru o eternitate fără oameni. O societate concepută pentru a conduce în mod neconvențional și pentru a măsura în detaliu impactul bombelor asupra materiei.

Stătea acolo, privind cum râul se curba în jos, în Storforsen, rece și rigid ca oțelul. Suprafața sa cenușie încă avea creste de spumă, curenții subacvatici puternici dădeau naștere unor movile și vârtejuri șuierătoare, capabile să tragă atât oameni, cât și fantome în abisurile sale. Vuietul maselor de apă se auzea în fundal ca o linie de bas în surdină, un cântec interminabil al acelor întinderi nesfârșite.

Îl simțea în corp, vibrația îi pătrundea în măduva oaselor, îl regăsea în copiii săi și în mama sa și credea că îl auzise și în Helena. Când se întindea cu brațele în jurul trupului ei osos, îi simțea parfumul sărat, iar vibrația înăuntrul ei tremura și răsună ca un cântec al nordului pe care doar cei bine adaptați îl adăposteau. Aceia care cunoșteau atât întunericul, cât și lumina, atât gerul, cât și căldura saunei. Ea îl avea, crezuse că acest cântec trăia în ea, că aveau să trăiască împreună în el. Acest cântec era și în înțelegerea lucrurilor și condiționărilor, a alegerii de a-și trăi viața alături de o singură persoană, într-un loc și moment al istoriei fără o semnificație specială. Simțea asta în cântec, ea era acolo de dragul lui, pentru el, pentru cei apropiați, fără să lase vreo amprentă asupra lumii, doar își ocupa locul temporar, alături de el, o voce armonizată cu a lui.

Faptul că ea-l cânta din mlaștină nu-i schimba cu adevărat tonalitatea, se gândise el, acceptându-și soarta.

Telefonul mobil îi sună. Era consilierul cancelariei de la Ministerul Afacerilor Externe, revenise.

— Nu găsesc nicio informație care să indice că am avut un Sverker Isaksson angajat la Ministerul Afacerilor Externe începând cu anii 1960, spuse el. Nici în Emiratele Arabe Unite. Dar asta nu înseamnă că nu a lucrat la nicio ambasadă. Este posibil să fi ținut de alte autorități sau să fi lucrat pentru vreo organizație de schimburi comerciale.

Wiking îi mulțumi pentru ajutor.

Opri la Hotelul Storforsen în drum spre casă și ceru să vadă registrul cu oaspeții străini din ultima săptămână. Receptionera știa cine este, era informată cu privire la legi și norme, nu se agită.

Erau 18 oaspeți în total.

— A făcut cineva check-out marți?

Da, un grup de germani care veniseră să testeze mașini. Trei bărbați din Leipzig.

— Aveți cumva copii ale pașapoartelor? întrebă Wiking.

Da, era o procedură obișnuită, de rutină. Wiking solicită copiile, le primi fără probleme.

Se așeză în mașină și se holbă la fotografiile celor trei bărbați. Aveau în jur de 40 de ani. Nume germane grele și insipide. Ochi tăcuți, fără expresie, absenți.

Fantome, la fel ca Sverker Isaksson.

---

30 Hasse este forma de alint a numelui Hans (N.t.).

Josefin deschise ușa. Se întunecase deja. Fața ei se reflecta albă în lumina stâlpului de pe stradă. Era roșie de plâns.

— Vorbește încet, spuse ea. Elliot tocmai a adormit, a fost de-a dreptul imposibil în seara asta.

Wiking își scoase pantofii în tăcere și își agăță jacheta uniformei în cuierul de pălării din hol.

— Ai mâncat? întrebă nora șoptind, când intră în bucătărie. Avem paste cu sos de roșii.

Markus era așezat la masa din bucătărie, holbându-se la propriile mâini. Ceafa îi era scăldată într-o insuliță de lumină de la plafonieră. Mașina de spălat vase trosnea și bolborosea.

— Nu, mersi, răspunse Wiking. Vreau doar puțină apă.

Avea gura uscată. Se așeză în fața fiului său. Josefin aduse o carafă și trei pahare și se așeză lângă soțul ei. Mâinile îi erau luminate de aura becului, dar fața ei era în întuneric.

— Ce se întâmplă? întrebă ea din umbră. Cine ne face poze? Cine îl amenință pe Markus?

Wiking inspiră adânc, așadar citise și ea a doua scrisoare.

— Nu știu, răspunse el.

— Să nu-mi spui că accidentul ăsta a fost o simplă coincidență, zise ea din umbră.

— A fost acvaplanare. Hans-Olov Oskarsson a pierdut controlul mașinii pe podul de la Vitvattnet și a ieșit prin parapet.

Markus se ridică brusc, se duse la frigider și îl deschise. Rămase acolo și se holbă la interiorul său albastrui până când mecanismul de răcire porni și întregul aparat începu să tremure. Închise ușa fără să ia nimic.

— Hasse era super de treabă, spuse el de lângă chiuvetă. El a fost cel care mi-a prezentat rachetele ghidate, era inginer acolo, specializat în astfel de

sisteme, când m-am angajat eu. Am lucrat cu el în primul an...

Se așeză din nou pe scaunul de la masa din bucătărie, își turnă și bău un pahar de apă întreg.

— Nu i-a mers bine, Hasse nu a fost prea isteț. Dar acasă îi mergea bine, avea o familie frumoasă și așa mai departe. Dar știu că a acceptat cu greu faptul că am primit eu responsabilitatea de a conduce... ei bine, proiectul ăsta. Că l-am depășit din punct de vedere salarial. A fost atât de fericit când a preluat el responsabilitatea. Nu l-am mai văzut niciodată atât de fericit.

Markus privi spre Wiking.

— Și eu nu l-am avertizat.

Josefin se aplecă în aura de lumină și își puse mâna pe brațul lui Markus.

— Ce i-ai fi spus? „Am primit o scrisoare ciudată, nu accepta slujba.“

Markus se ridică din nou în picioare și îi dădu mâna laoparte.

— Aș fi putut spune ceva! Că proiectul e periculos!

— Șșșt, zise Josefin.

Dar răul era făcut. Strigătele somnoroase ale lui Elliot se amestecau cu zgomotul mașinii de spălat vase. Nora lui Wiking mărșălui spre dormitoare strângând din dinți.

Ascultară un timp legănatul și cântecele de adormit copii.

— Știi cine a fost, nu? Știi cine a scris-o, spuse Markus.

— Unde se ducea Hans-Olov? întrebă Wiking. Știi? De ce se îndrepta spre sud?

— Nu mi-ai răspuns la întrebare.

— Fiindcă nu am idee.

— A fost cineva de la locul meu de muncă, de la bază? Și de ce? Și cum a făcut-o? O acvaplanare! Să nu mă minți.

Fiul îl privi, cu cearcănele de sub ochi adânci ca niște șanțuri.

— Nu știu sigur, răspunse Wiking. Nici cine a scris-o, nici cum a murit colegul tău. Oficial, nu e nimic neobișnuit legat de moartea lui, este investigată și clarificată, dar eu nu sunt convins. Încerc să aflu ce s-a întâmplat, dar să nu spui nimănui. Nu ar fi bine pentru niciunul dintre noi să vorbim despre asta cu voce tare.

Markus se holbă la el.

— Ce vrei să zici?

Wiking inspiră tăcut.

— Dacă nu a fost un accident, spuse el cu voce foarte joasă, ar fi extrem de prostesc din partea noastră să spunem că știm. Nu-i așa?

Markus înghiți în sec zgomotos.

— Ea e, nu? E mama. Nu e moartă.

— Nu știu, răspunse Wiking.

— Nu știi nimic, la naiba, spuse Markus. Nu știi nici măcar dacă nevastă-ta e în viață sau nu. Ai cunoscut-o vreodată cu adevărat? De ce a vrut să fie cu tine? De ce s-a mutat cu tine aici, într-o văgăună nenorocită și rece de la țară?

Wiking rămase nemișcat, lăsând cuvintele să îl rănească. Apoi aprobă din cap.

— De ce conducea Hans-Olov spre sud? întrebă el.

— Mergea la o ședință la F21 în Luleå, legată de QATS.

— Cine știa asta?

— Toată lumea știa. Toți cei implicați în proiect.

Wiking se ridică și ieși pe hol, își puse pantofii și jacheta de la uniformă. Markus își desfăcuse o bere și o bea lângă chiuvetă când Wiking intra din nou în bucătărie.

— O ultimă întrebare. Cine o să preia responsabilitatea?

Markus dădu pe gât restul de bere și puse sticla goală în mormanul de vase nespălate.

— Nu pot să-ți spun. Informație cu caracter confidențial.

— Înțeleg. Spune, totuși.

— Anja Berglund.

TOAMNA ANULUI 1987

Călătoria cu mașina până la Stenträsk le luă 14 ore, însă făcuseră trei opriri pe drum pentru *fika*. Alternaseră la volan, chiar dacă Helena nu avea permis de conducere valabil. Puteau pretinde oricând că făceau ore de șofat. Markus nu avusese aceleași probleme cu răul de mașină pe care Wiking însuși le avea, noroc chior.

Atât băiatul, cât și Helena dormeau pe bancheta din spate când Wiking ajunse la poarta mamei Karin și opri motorul. Lumea amuțise complet. Motorul trosnea. Picioare înțepenite, dureri de umeri. Afară se lăsa întunericul. Doar o linie subțire mai ardea în fundal, colorată încă în roșu-sângeriu, peste Pålberget.

Deschise portiera mașinii. Mirosul putred al frunzelor de toamnă în descompunere îl lovi și, pentru o clipă, fu cuprins de un regret puternic și neașteptat.

Iarba și copacii erau încă verzi în Stockholm. Se îndepărtase cu mașina de vara pe care ajunsese să o aprecieze, doar pentru a se închide într-un congelator pentru o mare parte a anului: întuneric beznă și ger de crăpau pietrele.

— Oh, am ajuns!

Helena avea talentul de a se putea întinde ca o pisică, la fel de suavă și plină de viață. Ieși din mașină și deschise ușa de pe partea cealaltă, îl eliberă pe băiat din scaunul auto pentru copii.

— Bună, Markus, ai văzut unde suntem? La mamaie! La mamaie Karin și la unchiul Sven!

Copilul scânci, abia trezit din somn, dar se liniști atunci când Karin apăru în poartă.

— Markus! Scumpul lui mamaie!

Îl ridică pe băiat către cerul înnorat.

— Ce bucurie că ai venit la mamaie! Vrei niște chifteluțe?

— Chiteuțe, spuse Markus, chicotind.

— Nu-i așa că e precoc? spuse Karin și îl săltă pe braț. Nu-i așa că vorbește foarte bine pentru vârsta lui fragedă?

Wiking nu era convins, dar nu spuse nimic. În schimb, luă geamantanele și masa pentru înfășat și le cără în vilă. Când se întoarse să închidă mașina, începu să plouă. Picături mari și umede se loveau de mașină și pământ.

Sven stătea în ușa camerei lui, făcând pași pe loc când intră Wiking, privind în jos și ținând o mașinuță de jucărie în mână. Părul său blond îi cădea pe umeri în bucle mari și dese. Îi era frică de foarfece și nu voia niciodată să se tundă.

— Bărbate, zise Wiking, mergând spre el și luându-l în brațe.

Sven îl îmbrățișă și el, ascunzându-și fața în umărul lui.

— O să stea și el aici de acum? Bebelușul? murmură el.

Wiking îi ciufuli părul.

— Nu, prostuțule, spuse el. Markus o să stea cu mine și cu Helena. Tu și mama o să locuiți aici, împreună. Ce mașină ai, îmi arăți și mie?

Sven ridică mașinuța de metal, o replică destul de autentică a unui Ferrari roșu în miniatură.

— De ce nu stai aici? Cu mine?

— Ce mașină frumoasă! Pentru că o să am propriul apartament pe Kvarndammsvägen. O să-mi poți vedea blocul de la fereastra camerei tale. Hai să ne uităm.

Intrară în camera lui Sven. Mașinuțele lui preferate erau expuse pe rafturile bibliotecii, iar celelalte se aflau într-o cutie, sub pat. Acum nu mai era interesat și de alte jucării. Toți ursuleții de pluș își găsiseră un nou cămin prin intermediul târgului de vechituri organizat de Crucea Roșie.

— Vezi? Blocul ăla din cărămidă? Acolo o să stau eu. Aproape că ne putem face cu mâna.

Sven se legăna înainte și înapoi pe loc și flutura din mâini.

— Și ea? Ea o să stea acolo? O să locuiască în blocul ăla, cu tine?

Helena stătea în ușa camerei lui Sven.

— Bună, Sven, spuse ea. Cât mă bucur să te văd! Ai vreo mașinuță nouă?

Sven se întoarse spre ea, aruncându-i o privire rapidă. Îi întinse Ferrari-ul. Helena scoase un sunet de uimire teatral.

— Vai, cât de frumoasă este! Complet roșie. Pot să o țin în mână?

Sven o așeză în palmele ei întinse. Ea o ridică plină de admirație aproape de față.

— Ce marcă e? întrebă ea.

— Ferrari Testarossa Coupé, spuse Sven pe un ton indulgent, care sugera prezumția că Helena nu ar fi știut nimic despre asta.

— Poate să meargă repede?

— Foarte repede, spuse Sven, luându-i mașinuța înapoi.

— Haideți să mâncați, zise Karin.

Prăjise chifteluțe de elan și făcuse singură un piure de cartofi cu unt și nucșoară. Markus mâncase cu poftă, dar lui Wiking îi era greu să mestece. Carnea de elan era greu de mestecat.

— Gustav unde e? întrebă Helena.

— A început sezonul vânătorii de elani, răspunse Karin.

— O să stea în cabana de vânătoare din Pålberget până când termină de împușcat majoritatea elanilor din împrejurimi, zise Wiking.

După cină, Helena îl puse pe Markus în vechiul pătuț de copii instalat în camera de zi. Sven se retrase în camera lui, Karin și Wiking stăteau așezați pe canapea, privind ploaia.

— Puteți să mergeți să semnați contractul pentru apartament și să luați cheile de la Biroul Comunal la ora 9, spuse Karin.

— Super, zise el.

— Serios? întrebă Karin.

Wiking oftă.

— Nu mai puteam să stăm în micul apartament cu două camere al Helenei, nu era deloc sustenabil. Apoi a fost imposibil să găsim un apartament mai mare, absolut imposibil.

— Și n-ați putut să vă cumpărați o vilă?

Îi veni să râdă, dar se abținu. Oamenii din Norrbotten nu puteau înțelege că puteai plăti și câteva milioane pe un apartament în Stockholm.

— Dar parcă îți plăcea locul de muncă, nu?

Lucrase în Norrmalm de la absolvire și i se oferise un post permanent în cadrul pichetului. Cel mai bun loc de muncă în poliție din Suedia. Îl refuzase.

— Aici e mai liniștit, spuse el. Și e mai bine pentru Markus. Iar pentru Helena situația va fi mult mai stabilă, nu o să mai trebuiască să se plimbe înapoi și încolo ca să servească, așa cum a făcut până acum...

Tăcu.

— Puteți oricând să vă schimbați hotărârea, spuse Karin.

Folosea expresia norvegiană, obișnuia să spună că i se părea că sună mult mai pozitiv decât „a se răzgândi“.

Gustav se pensionase anticipat. Acesta fusese momentul de cotitură. Ultimul său argument împotriva mutării înapoi, acela că nu putea lucra cu tatăl său, căzuse.

— Au rezolvat ceva în legătură cu bărbatul ăla găsit mort în râul Storforsen? întrebă Wiking.

Karin negă din cap.

— Nu cred, răspunse ea. Țasta o să fie probabil primul lucru de care trebuie să te ocupi.

Wiking se ridică.

— Mă duc la culcare, spuse el, sărutându-și mama pe frunte.

Helena intră în apartament cu o ușoară reținere. 87 de metri pătrați, trei camere, bucătărie

și baie cu cadă. Lumina inunda camera prin peretele de sticlă din sufragerie.

— O, Doamne, zise ea, e mult mai frumos decât am crezut.

— Pare că a fost complet tapetat, spuse Wiking, punând masa de înfășat în baie.

Pașii ei răsunau în timp ce se plimba prin camerele goale. Își trecu mâna de-a lungul pervazurilor ferestrelor și tocurilor ușilor. Intră în bucătărie și încercă robinetul.

— Avem și frigider, și congelator! strigă ea. Și loc pentru mașina de spălat vase!

Se întâlnește cu el pe hol, își strecură brațele pe sub cămașa lui și îl sărută.

— Va fi bine aici, spuse ea.

El confirmă din cap, însă și-ar fi dorit să plângă.

— Vino, șopti ea. Trage-mi-o pe blatul de bucătărie.

JOI, 27 AUGUST 2020

În trecut, sau mai bine zis până la sfârșitul mileniului trecut, existau un spital mare în Boden și unul în Luleå. Pentru că era o distanță de doar trei mile între cele două orașe, s-a considerat că unul dintre ele era în plus, conform acordului tuturor părților implicate și al partidelor politice.

Întrebarea era care dintre ele să fie desființat și care să rămână. Această problemă a stârnit discuții aprinse de-a lungul anilor. În cele din urmă, divergențele în cadrul partidului dominant din Norrbotten, Socialdemokraterna, erau atât de numeroase, încât districtul era pe cale să se divizeze.

Apoi, un membru-cheie al partidului a intervenit și a soluționat lucrurile. La acea vreme, el era consilier municipal în Piteå și avea încredere absolută în capacitățile sale. Folosindu-se de două miliarde de coroane provenite din taxe și impozite, a decis pur și simplu să închidă ambele spitale și să construiască unul nou la jumătatea distanței. A fost o reușită în menținerea unității partidului și o rampă de lansare către propriul său succes: ministru, președinte al consiliului de administrație, director de bancă.

Astfel, cea mai modernă instituție medicală din Europa ajunsese să fie pe un câmp mlăștinos în afara Södra Sunderbyn, un mic oraș unde, până în anii 1980, populația era în scădere și viitorul nu părea promițător.

Iată abilitățile suedeze de negociere în cele mai dificile condiții, gândi Wiking în timp ce parca în fața secției de oncologie: dacă toată lumea iese în pierdere, e bine.

Parcarea la spital costa opt coroane pe oră, 70 de coroane pe zi sau 180 de coroane pe săptămână.

Wiking nu se obosi să plătească și merse către intrarea principală. Condusesse direct de la aeroportul Kallax și ajunsese prea devreme. Merse la cafeneaua spitalului și cercetă oferta: cafea, plăcinte încălzite la microunde și rulade care păreau că ar putea rămâne proaspete timp de zece ani. Își cumpără un ceai de plante, o felie de pizza, knäckebröd³¹ și cele două ziare de seară. Se așază la cea mai îndepărtată masă, cât mai departe cu putință de uși și de oameni. Uitase cât de tare detesta spitalele. Risca să moară plângându-și de milă.

Citi una dintre primele pagini ale ziarelor. Corona se răspândea în toată Europa, iar filmul *Sällskapsresan* își sărbătorea cea de-a 40-a aniversare. Prietena prințesei moștenitoare avusese petrecerea de „burlăciță”. În plus, primi și sfaturi despre cum să-și trateze ciuperca piciorului.

Aruncă ziarele în coșul de gunoi și se așază să aștepte pe hol. O doctoriță grăbită îi explică ce presupunea operația de luni. Esofagoscopie rigidă, hipofaringoscopie cu biopsie, rinofaringoscopie cu biopsie și amigdalectomie. Fu nevoit să coboare la laborator pentru a i se recolta o mulțime de probe de sânge.

Părăsi spitalul cu sentimentul că ieșise din pușcărie.

Sub unul dintre ștergătoare găsi o amendă pentru parcare.

Wiking o aruncă în torpedou. Carina Burstrand avea să o anuleze luni.

Îi spusese lui Roland Larsson că urma să se opereze, dar nu-i spusese pentru ce. Trebuia să-i spună acum. Pentru poliția din comitat și de dragul lui Roland, al mamei Karin, al lui Markus. Roland ar fi putut să-i preia postul. Radioterapia nu se putea face în comitat, trebuia oare să se mute la Umeå?

Conduse până la aeroportul Kallax.

---

31 Un tip de pâine crocantă tradițională din Suedia (*N.t.*).

Stația de taxiuri de la aeroportul Arlanda era un mușuroi de șoferi escroci. Wiking citise despre turiști neștiutori care fuseseră nevoiți să plătească zeci de mii de coroane pentru o cursă până în centrul Stockholmului. Alese unul a cărei firmă o recunoștea și ceru un preț prestabilit.

— Unde vreți să mergeți?

Îi ceru șoferului să îl ducă la Nybroplan. Tânărul de la volan introduse o sumă convenabilă în aparatul de taxare și plecă.

— Mergeți acasă, sau? întrebă el, zâmbindu-i lui Wiking în oglinda retrovizoare.

Chiar credea că Wiking arăta precum cineva care locuia lângă Teatrul Dramatic Regal? La una dintre cele mai scumpe adrese din Suedia?

— Nu, spuse el, întorcându-se spre geamul lateral.

Observă un șantier pe lângă care treceau, mereu părea că se construiește ceva pe Arlanda.

— Stockholm e cu adevărat un oraș fantastic, continuă șoferul cu un accent care denota proveniența din regiunea Västergötland. Studiez la KTH, anul de pregătire în domeniul tehnic. Al dracului de interesant. Spațiul, asta e pasiunea mea. Poate ar trebui să aplic la NASA.

— Ce tare, atunci, murmură Wiking.

— Dar trebuie să spun, zise taximetristul, că sunt al dracului de bucuros că locuiesc în Suedia în vremurile astea. Tu nu ești? Foarte bucuros?

Wiking închise ochii și își sprijini capul de tetieră.

— Așa-zisul virus a făcut lumea s-o ia razna, spuse șoferul. Noroc cu atitudinea Suediei de a păstra societatea deschisă și de a ignora nebunia colectivă.

Wiking simți cum mașina se clatină și își îndreptă poziția pentru a evita greața. Tocmai virase pe autostradă înspre Stockholm. Pâlcurile

de foioase treceau grăbite, ca un perete verde pe lângă geamul lateral.

— Doar câțiva șefi de guvern și-au ținut capul sus și au rămas calmi în mijlocul furtunii, spuse șoferul. Bolsonaro, în Brazilia, și Lukașenko, în Belarus, Trump, bineînțeles, în SUA, și Löfven. Ce băieți! Continuă să pună libertatea pe primul loc.

Wiking privi în oglinda retrovizoare a mașinii pentru a vedea dacă șoferul e ironic. Nu părea să fie. Îl băgase pe premierul Suediei în aceeași oală cu toți nebunii și dictatorii și părea foarte mulțumit de asta. Pandemia de corona chiar crease distanțe între oameni, și nu doar fizice.

— Cred că o să mă odihnesc puțin, spuse Wiking.

Șoferul privi în oglinda retrovizoare.

— Să nu-mi zici că ești unul dintre ăia care vor să se vaccineze, spuse el.

Wiking închise din nou ochii.

— E doar o invenție virusul ăsta, spuse șoferul. Sunt marile companii care încearcă să ne facă sclavi. Așteaptă numai, vaccinul ăsta despre care vorbesc ei o să ne bage un cip în creier și o să ne schimbe ADN-ul. Marile companii fac totul pentru a ne controla...

Instinctul de propagandă e adânc înrădăcinat în oameni, gândea Wiking. Și evident avea abilitatea de a înșela în cele mai absurde moduri.

— Adevărul va triumfa, spuse șoferul. Întotdeauna o face.

Achită suma prestabilită și coborî pe faleză, lângă Nybroviken. Se opri la stația de vapoare Cinderellabåtarna, privind spre intrarea Hotelului International, de cealaltă parte a Strandvägen. Era un trafic intens, lume care intra și ieșea, persoane care mergeau să ia prânzul la restaurantul de la parter, turiști și oameni de afaceri care făceau check-out.

Găsi o bancă de lemn și se așază. Nodul din gât îl irita și îl rodea. Stătu așezat la soare, privind

oamenii venind și plecând, până când Mats îi trimise un SMS în care îi spunea că poate veni la prânz. Se hotărâră să se întâlnească la cofetăria Sture de pe Karlavägen.

Mats era așezat la o masă în spatele sălii, lângă toalete, cu două sticle de apă minerală și două sendvișuri consistente cu creveți în fața lui.

— Cu chifteluțe n-aveau? întrebă Wiking.

— Nu mai fi atât de clișeic, răspunse Mats. Cum mai e cu furtul de arme?

— Am obținut niște informații în timpul unui interogatoriu secretizat, spuse Wiking și se așază. Am colaborat și cu colegii din Järva. Au fost efectuate percheziții la domiciliu în mai multe locuri.

— Asta e bine, spuse Mats, mestecând creveți.

Wiking luă o mușcătură din sendviș. Maioneză. Nu era preferata lui.

Informațiile obținute în timpul unui interogatoriu sau un pont credibil ce oferea poliției motive să creadă că a fost comisă o infracțiune pasibilă de pedeapsa cu închisoarea permiteau percheziționarea mai multor adrese.

— Au găsit ceva de interes? întrebă Mats, apoi își clăti creveții din gură cu apă minerală Loka.

Wiking nu avea niciun fel de scrupule în a folosi și a beneficia de informațiile obținute prin intermediul lui Mats. Poliția suedeză, precum și politicienii și legislatorii suedezi erau ipocriți fără limite în legătură cu astfel de lucruri tot timpul, într-un mod pe de-a-ntregul public. În primăvară, poliția franceză reușise să spargă rețeaua criptată Encrochat, un serviciu folosit de grupările criminale pentru a comunica în secret, iar sistemul judiciar suedez exploatare cu bucurie și fără rezerve aceste dezvăluiri. Ministrul de interne, Mikael Damberg, chiar se bătuse cu pumnii în piept pe Facebook și catalogase „citirea de date secrete” drept „un *game changer* în lupta împotriva bandelor”. Problema era doar că poliția suedeză,

care acționase asemenea colegilor francezi, fusese acuzată de încălcarea gravă a protecției datelor private. De aici și viclenia și comploturile lor.

— Colegii au găsit câteva telefoane mobile, spuse Wiking. Frații Osman nici măcar nu se sinchisiseră să șteargă mesajele în care au planificat furtul. Mulțumesc mult pentru ajutor. Mai am încă ceva pentru tine.

Dădu laoparte sendvișul cu creveți și își puse rucsacul în poală. Scoase un obiect dreptunghiular din metal, negru, de dimensiunea unei cărți de buzunar. Îl așează pe măsuța de marmură dintre ei. Mats privea fără expresie de la obiect la Wiking, și înapoi.

— Asta ar trebui să-mi spună ceva?

— Asta e o unitate de control pentru un Audi Q3, model 2018.

O nouă îmbucătură de cealaltă parte a mesei.

— OK. Și?

— Se mai numește și ECU, Electronic Control Unit. Sau casetă de date. Se află în compartimentul motorului și controlează tot ceea ce se întâmplă la nivel electronic într-un vehicul.

— Tot ce este electronic?

— Controlul motorului, controlul combustibilului, controlul aprinderii, controlul transmisiei cutiei de viteze și a tracțiunii integrale...

Mats ridică mâna.

— Am înțeles. Ce e cu asta?

— Era în mașina pe care am pescuit-o marți din râul Pite.

— Și cum ai făcut rost de carcasă?

— A fost în garajul de la secție.

Mats lăsă tacâmurile jos și se uită în jur, coborându-și vocea.

— Wiking, ce dracului, să nu-mi spui că ai ciopârțit mașina pentru piese. E infracțiune.

— Multe lucruri pot fi infracțiuni, spuse Wiking. Unitatea de comandă controlează și accelerația și

frâna, și nu cred că ăsta e originalul. Asta e o altă unitate, una modificată.

Mats se opri din mestecat. Wiking continuă. Îi povesti că Markus primise o altă scrisoare, cu fotografii ale copiilor lângă grădiniță. O amenințare clară și asta, sau un avertisment. „Ei te văd. Trebuie să renunți la post, altfel vei muri.”

— A renunțat la proiect. A trecut, în schimb, la colegul său, Hans-Olov Oskarsson din Vidsel. El a fost cel care a făcut accident și a căzut în râul Pite. Unitatea asta de control era în mașina lui.

Mats îl privi câteva secunde.

— Poți să mi-o împrumuți? întrebă el, ținându-și mâna deasupra casetei. Să îi rog pe băieții de la departamentul tehnic de la serviciu să se uite la ea?

— Chiar te rog, răspunse Wiking.

Mats înfășură unitatea de control într-un șervețel și o puse în servieta sa maro.

— Asta voiai să-mi spui?

— Nu, zise Wiking. E ceva personal. Am cancer.

— Să dea naiba, spuse Mats. Unde?

— În gât, se pare. Am crezut că e amigdalită.

— Sună oribil. E grav?

Wiking nu răspunse.

— Ai vreun doctor bun? întrebă Mats.

— Doctorul Chang este bun, dar acum mă duc în Sunderbyn. Și poate și în Umeå.

Mats clătină din cap.

— Este groaznic, zise el. Chiar nu suntem veșnici. Îți mănânci sendvișul cu creveți?

— Ce, îl vrei tu?

— Dacă ție nu-ți trebuie. A costat 150 de biștari.

Wiking împinse sendvișul peste masă.

Fata din spatele recepției de la Hotel International nu mai era aceeași de data trecută, dar arăta la fel. Wiking solicită să rezerve o cameră peste noapte, fără să se mai obosească să ceară să vadă registrele cu clienți. Plăti cu un card Visa, ținând cont că era un hotel care nu utiliza numerar.

Primi o cameră la etajul al doilea, cu vedere la stradă și la apă. Se așează în singurul fotoliu din cameră și privi spre Nybroviken. *Cu stil și elegant.* Zgomotul traficului de pe Strandvägen pătrundea prin spațiile dintre tocul ferestrei și ramă.

Hârtia pentru corespondență. Steaua. Amprenta degetului mare.

O adresă și o semnătură.

O sună pe Elin. Aceasta răspunse instantaneu.

— Ești în Stockholm? Iar?

— Cu munca, răspunse el. O investigație legată de Järvafältet. Ești acasă în după-amiaza asta?

— De fapt, sunt liberă azi, tocmai ce am fost la sală...

Chiar părea puțin fără suflu.

— Putem să ne vedem? E ceva despre care aș vrea să vorbesc cu tine.

— Ce? Ești bolnav? Ai cancer?

Wiking inspiră adânc.

— Nu sunt clarvăzătoare. Biopsia, ai primit răspunsul, nu?

Wiking expiră.

— Carcinom cu celule scuamoase, răspunse el.

— Cea mai frecventă formă. Au găsit vreo metastază?

— Cred.

— E posibil să ai mai multe.

El închise ochii.

— Tratatamentul e foarte dificil, spuse Elin. Vino să vorbim despre asta.

Wiking își despachetă periuța și tubul de pastă de dinți și le puse în baie, își puse șosetele, tricoul

și o pereche de chiloți într-un sertar din șifonier.
Apoi merse pe jos spre Söder.

Elin îl întâmpină de la distanță.

— Vrei un ceai?

— De preferat ceva mai tare, dacă ai.

— Vin roșu?

— Merge, zise el.

Se prăbuși greoi pe canapeaua ei de catifea albastru-închis. Ușa de la balcon era deschisă, poate că o lăsase așa dinadins, o pasăre cânta afară. Ea puse pe masă, în fața lui, un pahar de vin de mărimea unei carafe. Se așează și ea pe marginea fotoliului de vizavi. Părul ei era încă ud de la antrenament și de la duș.

— Bunica și Markus știu că ești bolnav?

El bău, negând din cap.

— Trebuie să le spui.

— O să le spun, dar încă nu știu cât de grav e.

— Ce analize ai făcut?

— Doar biopsia.

— Deci nu știi dacă a trecut și în partea cealaltă?

— Nu știu nimic mai mult, în afară de faptul că e posibil să îl fi avut de ani de zile.

El bău din nou.

— În cel mai bun caz, spuse el, ce mă așteaptă?

— Să n-ai gura spurcată, zise ea. Sunt mulți în cazul cărora se răspândește doar puțin și...

— Și în cel mai rău caz? spuse el.

— În cel mai rău caz?

— Cel mai pesimist scenariu posibil, răspunse el.

Ea inspiră adânc.

— Ești sigur că vrei să afli?

El aprobă din cap.

— Dacă ai nevoie de doza maximă atât de radioterapie, cât și de chimioterapie, spuse ea, este cel mai dificil tratament pe care îl făceam la Radiumhemmet.

Ea tăcu.

— Când era necesar astfel de tratament? întrebă Wiking.

Ea ezită, apoi se aplecă puțin mai mult în față.

— Dacă, de exemplu, nu găseam tumora principală. Dacă existau mai multe metastaze, dacă trecuse dintr-o parte în alta. Atunci, făceam șase doze de radioterapie pe săptămână, timp de șase săptămâni, cu chimioterapie ca supliment, pentru un efect maxim.

— OK. Și ce presupune asta?

— Gâtul este carbonizat din interior spre exterior. Până la urmă pielea ajunge să cadă, întregul gât devine o rană deschisă, carne vie. Pacientul nu poate mânca luni întregi.

Wiking nu își găsea cuvintele, așa ceva nu părea posibil. Cum puteai supraviețui unui astfel de lucru? Poate că era mai bine să mori.

— Hrana se administrează fie prin perfuzie, continuă Elin, fie printr-o sondă în nas, fie printr-un tub implantat direct în stomac, un PEG. Sau o venă de plastic implantată din braț direct către inimă. Este important ca pacientul să exerseze înghițirea în fiecare zi. Dacă pierzi reflexul de înghițire, poate fi dificil să îl recuperezi.

Wiking își dresă vocea, luă o înghițitură mare de vin. Simți cum băutura îi atinge papilele gustative, încercând să aprecieze faptul că putea să bea. Părea dificil.

— Sună... rău, zise Wiking, lăsând paharul pe masă.

Elin aprobă din cap.

— Durerea este îngrozitoare. Pacientul se simte complet distrus.

— Dar durerea ți se ameliorează, nu-i așa?

— Dacă se întâmplă un scenariu similar și în cazul tău, o să ți se prescrie fentanil, cel mai nenorocit opiaceu creat vreodată. Să nu-l iei. O să ți spună că trebuie, ca să previi durerile episodice intense. Să n-o faci. Durerile episodice intense sunt ceva care a fost inventat de departamentul de

marketing de la Purdue Pharma ca să vândă mai multe opiacee. O să-ți spună că n-o să devii dependent, pentru că nu ieși medicamentul în scop recreațional. Un căcat. Devii superdependent, iar dezintoxicarea e chiar mai nasoală decât tratamentul.

Ea tăcu și îl privi fix.

— Uau, spuse el.

— Ai vrut să afli, zise ea.

— Și ești în concediu medical pentru un an?

— E standardul, dacă nu intervine ceva.

Wiking bău din paharul lui de vin.

— Mai ai?

Ea îl cercetă cu privirea.

— Din cauza Covidului, Karolinska are multe locuri disponibile pentru tratarea cancerului. Pot vorbi cu medicul-șef, poți face tratamentul aici.

— Dar eu aparțin de Norrbotten...

— Poți să alegi să primești îngrijiri medicale oriunde vrei în țară, iar în Norrbotten nu există radioterapie. Undeva trebuie să te duci.

— Deci, mai ai vin?

Merse și luă sticla, luă un pahar și pentru ea de data aceasta.

— Nu-i dracul atât de negru, spuse ea. Nu e deloc ceva sigur că o să îți fie atât de rău și ție. Cum ai primit vestea?

Elin îi turnă în pahar.

— Cum adică „cum am primit“?

— Unii reacționează prin tristețe, alții prin furie. Un sentiment de nedreptate sau disperare. Nicio criză de furie necontrolată?

Wiking negă.

— Destul despre mine. Tu cum ești?

— Am întâlnit pe cineva, răspunse ea, luând o înghițitură zdravănă.

El închise ochii pentru câteva clipe, uimit de intensitatea bucuriei care îi umplea corpul. Elin fusese mereu singură. Își imaginase că acea posomorâre vagă din jurul ei era ceva ce avea

legătură cu Mlaștina Rece, dar probabil că erau umbrele vinovăției din jurul propriei lui neputințe.

— Ce bine, zise el, simțindu-și glasul tremurând. Felicitări!

Ea întinse paharul spre el și ciocniră.

— O polițistă, de fapt. E din Irak. Shamari o cheamă.

Poate că vinul era de vină, dar îi luă câteva secunde ca să se prindă. Ea îl privea cu privirea plină de așteptare, gata să fugă. Îi era atât de teamă de judecata lui? El se ridică de pe canapea, ocoli masa și o trase de pe fotoliu pentru a o îmbrățișa zdravăn.

— Dacă ai ști cât de fericit sunt, îi șopti el. Când pot s-o întâlnesc?

Elin îl strânse în brațe, mai întâi cu ezitare. Apoi tare, tare. Umerii ei tremurau, el îi simțea lacrimile curgându-i pe gât. Părul ei ondulându-se pe fața lui. Părul mamei ei.

— Lucrează în weekend, spuse Elin, ștergându-și lacrimile. În Norrmalm, cum ai făcut și tu. Poate data viitoare când vii?

Băură sticla și deschiseră încă una, stând unul lângă altul pe canapea. Elin îi arătă poze pe telefonul mobil. Shamari pe plajă, Shamari în uniformă de polițist.

La ora 19:15, Wiking primi SMS de la Mats Vikander.

Primise rezultatele examinării unității de control.

Wiking luă metroul până la Mälarhöjden, simțindu-se ușor amețit.

Mats stătea în spatele casei, lângă gardul viu de tuia care se înălța până la cer, dublat de unul de beton, având în față două câni de lapte cu ciocolată.

— Pui și puțin whisky în a mea? întrebă Wiking.

Mats merse să aducă băutura și își turnă și el un strop.

— Aveai dreptate. Cineva a umblat la cutie.

Wiking luă o înghițitură zdravănă. Chiar dacă nu era Baileys, era pe aproape.

— Era și un emițător în ea, continuă Mats. Exact cum ai spus. Asta deschide o serie de întrebări.

Wiking privea fix gardul de tuia. Vecinii jucau brännboll³² de cealaltă parte.

Mats își sorbi whiskyul cu ciocolată.

— Cine ar fi știut că victima o să conducă fix pe acolo, fix atunci? continuă el. Cine a avut de câștigat de pe urma îndepărtării lui? Cui i-a revenit responsabilitatea?

Wiking închise ochii și își vizualiză bucătăria. Curtea cu scoruși de munte răsfirați, fațada de cărămidă cu îmbinările ei fărâmițate.

— Anja Berglund. Vecina mea. Ea preia. Toți cei implicați în proiectul de la bază știau că Hans-Olov urma să meargă la o întâlnire în Luleå.

— Vecină? Vă vorbiți?

— Nu, dar am priveliște direct spre sufrageria ei. Locuiește singură, a lucrat la bază dintotdeauna. Markus îi spune Bețivana.

— Nu pare să fie o persoană prea populară.

— E asocială și bea prea mult. Nu cred că ea e cea care a înlocuit unitatea de control.

— Transmițătorul era rusesc, spuse Mats. Asta nu înseamnă neapărat că și cei vinovați sunt, dar e un indiciu. Următoarea întrebare e: cum dracului au reușit să-l înlocuiască?

— În noaptea de marți, răspunse Wiking. Era beznă și ploua cu găleata. Ușa garajului familiei Oskarsson era descuiată, astfel că au intrat direct. Și nimeni nu-și ține mașina încuiată în garaj. Hans-Olov s-a trezit în jurul orei 4, poate că a auzit ceva.

— Oricum, zise Mats. Îți dai seama ce înseamnă toate astea?

Wiking aprobă din cap.

— Niște puteri străine au avut o sursă în interiorul bazei timp de peste 20 de ani.

— E posibil să o fi păstrat pentru asta, pentru ceva de o astfel de amploare.

Mats îl studie atent.

— Îți faci griji în legătură cu cancerul?

Wiking înghiți în sec.

— Nu știu. Depinde. Dacă e ceva grav, tratamentul pare să fie oribil.

— Ai discutat cu vreun consilier sau psiholog?

Wiking negă din cap și luă o înghițitură serioasă.

— Cred că ar trebui să o faci. Sunt unii la spital. Trebuie să dau câteva telefoane. Să nu pleci nicăieri. I-am spus lui Frank că vii și tu, i-am promis că trecem pe la el. Ne așteaptă. Mai vrei whisky?

Wiking se afundă mai adânc în canapeaua de răchită.

— Da, mersi.

Cineva înscrisese de cealaltă parte a gardului de tuia. Toată lumea aclama.

Frank Nilsson locuia într-un apartament adaptat pentru persoanele cu dizabilități, situat la etajul cinci al unui bloc din Axelsberg. Era puțin cherchelit când le-a deschis ușa, dar la fel era și Wiking.

— Noroc, băieți, spuse Frank și se dădu cu scaunul cu roțile în spate, către suportul pentru pălării. Doamne, ce bine că ați venit!

Le zâmbi larg, însă era tras la față. Avea nevoie să se spele pe cap și să se tundă.

— Cum merg pregătirile pentru maraton? întrebă Mats, așezându-se la masa din bucătărie.

— Foarte bine, cred că o să fiu selecționat pentru Jocurile Paralimpice, răspunse Frank.

— Ai ceva de băut prin casă? întrebă Wiking.

— Calule, mănânci ovăz? spuse Frank și-și rulă scaunul cu roțile până la dulăpiorul barului.

Mats luă pahare, le spălă înainte să le așeze pe masă. Le șterse apoi cu prosoape de hârtie.

Penthouse-ul din Kungsholmen, pe care Frank îl moștenise de la bunica lui, îi revenise Pernillei, soția numărul doi, după divorț. Vila din Enskede, achiziționată împreună cu Linda, soția numărul trei și, de altfel, aceeași Linda cu care Wiking refuzase să meargă la întâlnirea de Paște, îi rămăsese acesteia. Când soția numărul patru a aflat că Frank o înșelase, a vândut locuința pe care o aveau împreună în Järfälla, a luat banii și s-a mutat în Croația. Ar fi putut să o denunțe la poliție, dar a considerat că miștourile colegilor săi l-ar fi durut mai mult decât pierderea banilor, așa că nu a mai făcut-o.

Administrației districtului Hägerstens-Liljeholmen i se făcuse milă de el atunci când a fost externat din spital cu coloana vertebrală distrusă și i-a oferit locuința mai sus menționată, un apartament cu o cameră și bucatărie, fără praguri. De fiecare dată când era ajutat să iasă din casă, trecea pe lângă sucursala băncii unde fusese accidentat.

— Mă bucur al dracului de tare să vă văd, spuse Frank, turnând Brännvin Special³³ în pahare și încă ceva pe lângă.

Ciocniră paharele.

— Arăți ca dracu', îi spuse lui Wiking după ce înghiți băutura. Ți-a dat cineva papucii?

— Nimic atât de dramatic, răspunse Wiking. Am cancer.

— Așa, spuse Frank. Mori?

— Din punct de vedere pur statistic, sunt șanse între 65 și 70% să supraviețuiesc în următorii cinci ani, spuse Wiking, înșfăcând paharul.

Își aruncă privirea pe fereastră, văzu doar cerul. Încărcat și cenușiu, semn că urma să plouă. Aceasta era existența lui Frank, frânturile lui de realitate. Acești metri pătrați, acest cer. Îngrijitorul la domiciliu, care făcea curățenie o dată pe

săptămână, transportul până la centrul de reabilitare.

— Dacă ați avea ocazia să vă începeți viața de la zero, întrebă el, ce-ați schimba?

— Și acum am ajuns în emisiunea aia de la radio, spuse Frank. Camera psihologică.

— Camera filosofică îi zice, spuse Mats.

— Ați mai alege să vă faceți polițisti? întrebă Wiking.

Primele picături de ploaie loviră geamul ferestrei.

— Evident, afirmă Mats.

— Bineînțeles, zise Frank. Dar aş fi păstrat-o pe Anna. N-aş fi dat-o afară.

Anna Månsson fusese soția numărul unu, colega de clasă de la școala de poliție. Fusese prinsă sărutându-se cu un ofițer comandant în Södermalm, la o petrecere a personalului. Amândoi susținuseră că fusese o greșeală la beție, că nu aveau nicio relație, dar Frank nu dăduse doi bani pe asta. Umilința publică îl făcuse să îi dea afară pe ea și pe ambii fii, în stradă. Pierduse legătura cu toți trei.

— Ar fi trebuit să fiu mai bun cu cei mici, spuse Mats. Ar fi trebuit să-i las să se ridice de la masă înainte să termine de mâncat. Să le fi dat dulciuri din când în când, fără vreun motiv anume.

Wiking ședea în tăcere. El ce ar fi schimbat? Nu știa. Ar mai fi iubit-o pe Helena? Ar fi avut măcar de ales?

— Mai ai tărie?

Frank turnă în pahare. Rămaseră acolo până când terminară sticla, iar afară se întunecase complet.

Wiking și Mats se despărțiră la stația de metrou Axelsberg, una dintre cele supraterane de pe linia către Norsborg. Mats alese să meargă acasă pe jos, prin ploaia mocănească, căci distanța era de doar câțiva kilometri. Wiking se clătina în întuneric pe

peronul slab iluminat, simțind cum umezeala îi pătrundea hainele.

Citise odată un text care susținea că universul era de fapt un ou. Existau doar doi protagoniști, Dumnezeu și un om mort, iar omul avea să renască iar și iar și iar, trăind viețile tuturor oamenilor de pe întregul pământ. Avea să fie și Iisus, și Hitler, și Abraham Lincoln. Tot ceea ce le făcea altora își făcea de fapt lui însuși. Scopul era maturizarea sa. În acel moment, el era un făt, iar universul era, cum am spus, un ou. Când oul ecloza, omul devenea și el Dumnezeu. Cum naiba îl chema pe autor?

Se sprijini de un stâlp de beton, întrebându-se cum ar fi fost să fie Frank. Gagicile și scaunul cu roțile. Sau Karin, toate oalele alea. Copilăria pe Stormberget. Sau Helena. Cum ar fi fost să fie înghițit de mlaștină, în cazul în care ea chiar asta a pățit, în timp ce copilul țipa lângă coșul cu fructe de pădure. Cum a fost să o părăsească pe micuță, pentru că, în mod evident, a făcut-o. Dacă autorul Oului avea dreptate, atunci ea s-ar fi părăsit pe sine. Știa cine era autorul, dar numele îi scăpa.

Când metroul ajunsese în sfârșit în stație, fu aproape să cadă și fu nevoit să se prindă de stâlp.

Vagonul era aproape gol. Fără un motiv anume, gândurile îi zburară la Tilda Göransdotter, biata fată exploatată care lucra la barul Hotelului Laponia din Arvidsjaur. Erau chiar atât de diferiți? Ațipi, se trezi în Gamla Stan, când o gașcă de skinhead intră înăuntru, scandând imnul național.

Coborî la Östermalmstorg. Se îndreptă spre ieșire, concentrându-se să pună un picior în fața celuilalt. Mai bine n-ar fi băut ultimele pahare.

Ploaia se întetise. Merse pe lângă fațadele clădirilor, de la Birger Jarlsgatan până la Strandvägen. Nu erau mulți oameni afară, doar câțiva la coadă, în fața restaurantului Riche. O

femeie într-o haină cu imprimeu de leopard se apropiase de el, probabil o prostituată.

La recepția hotelului nu era nimeni pe timp de noapte. Personalul nu părea să se încadreze în expresia *cu stil și elegant*. Reuși să deblocheze ușa de la intrare după câteva încercări cu cardul hotelului.

Unde naiba stătea el, deci? De obicei, obișnuia să facă o poză cu telefonul mobil ușii camerei pentru a-și aminti, dar de data aceasta nu o mai făcuse. Examină cardul de la hotel, care era cheia camerei, era alb cu o dungă albastră. Ca în *Tjenare kungen*³⁴. Etajul al doilea oricum, undeva pe dreapta.

Ei bine, drăcia de card funcționa doar la o singură ușa. Merse către numărul 204, îl puse pe placa de contact. Lumină roșie.

Andy Weir! Așa îl chema! *The Egg*, de Andy Weir, un adevărat clasic.

Continuă spre numărul 206. Roșu, nu. Dar cel puțin își amintise autorul. Măcar atât. Mai departe, la numărul 208. Lumină verde, clic la încuietore, ura, ura!

În clipa următoare, își dădu seama. Simți imediat prezența a ceva străin. Simțurile i se ascuțiră, părul i se ridică pe ceafă. Beția dispăru. Draperiile opace erau trase, ferestrele, închise, totuși exista o senzație de frig, ca un curent de aer de la un frigider deschis. Lumina de pe coridor, care picase în formă de triunghi neregulat peste prag și peste covorul din hol, pâlpâi și se stinse. Făcu un pas clătinat în cameră și bâjbâi după întrerupător. Îl găsi și îl apăsă. Nu se întâmplă nimic. Întunericul îl privea fix în față. Își auzea propria respirație sacadată.

Ce era în neregulă cu lumina?

Să dea naiba, nenorocitul de card-cheie trebuia pus în suport pentru ca electricitatea să meargă.

Rată spațiul, fiind nevoit să încerce de câteva ori. În cele din urmă, nimeri și împinse cardul în

jos, făcu clic. Întreaga încăpere se umplu de lumina slabă a lămpilor cu consum energetic redus.

Ridică privirea și se uită prin cameră.

O femeie îmbrăcată în negru era așezată în fotoliul lui, cu un picior peste celălalt și cu mâinile în poală. Părul îi era deschis la culoare, fin și înfoiat, ajungându-i puțin mai jos de umeri, ochii limpezi și de un albastru-deschis.

— Bună, Wiking, spuse ea.

Wiking stătea în prag, ținându-și echilibrul de cadrul ușii. Își simțea pieptul umplându-se de aer și apoi golindu-se încet. 30 de ani, dar nu era nicio îndoială. Nici măcar una. Ar fi recunoscut-o oriunde. Într-o mulțime, în tren, într-o mașină, la un semafor.

— Închide ușa după tine și intră, spuse ea.

Făcu așa cum i se spuse, fără să o scape din ochi, neîndrăznind să clipească. Bâjbâi după clanță, ușa se închise în urma lui. Avea nevoie de întăriri? Să se întoarcă și să fugă? Era real?

— Așază-te.

Ea dădu din cap către pat și își împreună mâinile.

El se apropie cu grijă, oare se întâmplase ceva cu el? Se așază pe margine, cu picioarele bine ancorate de podea. Ea privea în jos.

— Dacă vrei, poți să suni la poliție, zise ea.

El își dresе vocea.

— Și ce să spun? Că mă bântuie soția mea moartă?

Vocea îi era răgușită.

Ea făcu un gest de resemnare din umeri.

Liniștea dintre ei se umplu de sunetele traficului de pe Strandvägen, de șuieratul aerului condiționat, de sunetul televizorului din camera alăturată. Wiking se holba la ea. Slăbănoagă încă, dar nu la fel de firavă. Șuvițe argintii în păr.

— Exiști? întrebă el.

Ea înghiți în sec și se uită la el, ochii îi erau strălucitori.

— Îmi pare rău, Wiking, spuse ea.

El se ridică brusc în picioare și se îndreptă cu pași mari spre ușă. Ea zbură și se opri în fața lui, în hol, cu brațele întinse, blocându-i calea. El intră direct în ea, se opri, se pare că era totuși reală. Nu stăfie. Se dădu îndărăt.

— Meriți niște răspunsuri, spuse ea, iar el începu să râdă.

Se întoarse cu spatele la ea și intră înapoi în cameră, simți cum îl podideau lacrimile. Își strânse pumnii atât de tare, încât i se albiseră, ar fi putut să o ucidă dintr-o singură lovitură. Se afundă în pat și-și ascunse fața în mâini. Simți greutatea pe saltea când ea se așeză lângă el. O mână pe spatele lui.

— Nu e nimic de spus ce-ar putea să te determine să mă ierți, zise ea, așa că nu voi încerca.

Simțea căldura mâinii ei prin haină și prin cămașă. Niște americani râdeau și aplaudau în camera alăturată. Dintr-un oarecare motiv, îl făcură să se gândească la Bill Cosby, vedetă de televiziune și cel mai iubit tată al Americii, care acum ispășea o pedeapsă de mai mulți ani de închisoare pentru agresiune sexuală. Inspiră adânc și își lăsă mâinile să cadă.

— Orice ai decide să faci, continuă ea, trebuie să știi că, în ceea ce te privește, nu este lipsit de riscuri să vorbești despre mine. Dacă mă lași să-ți explic, o să înțelegi și de ce.

— De ce te-aș asculta? întrebă el, uitându-se cu coada ochiului la ea.

— Ca să înțelegi consecințele și să nu te pui pe tine sau pe copii în pericol.

A trebuit să se abțină să o lovească. Se ridică și se așeză în fotoliul de lângă fereastră. Încă mai simțea acolo căldura corpului ei, iar asta îl făcu să tremure.

— Cum te cheamă? întrebă el. De fapt?

— Vladlena Ivanova, răspunse ea cu voce joasă.

Numele din registrul hotelului. Vladlena Ivanova, născută în 1959. Numele dăduse peste 1 000 de rezultate online. Helena Isaksson. Destul de asemănător. Dacă tot minți, rămâi cât mai aproape de adevăr.

— Ești născută în '59?

Ea aprobă din cap.

— A fost ceva din ceea ce ai spus adevărat? Orice?

Ea negă din cap.

— Foarte puțin, răspunse ea.

El închise ochii pentru câteva secunde, crezând că o să vomite.

— Ce ești? Vreun fel de spion?

— Depinde ce înțelegi prin „spion“, spuse ea. Dar lucrez pentru GRU³⁵.

El râse în hohote, râse până ce mușchii stomacului începură să îl doară. Ea așteptă în tăcere.

— Ce risipă teribilă, spuse el după ce se liniști. Să trimiți un agent GRU după mine, ce misiune de tot căcatul. Resursele trebuie să fi fost interminabile.

O privi. Trăsăturile sale bine cunoscute și părul răvășit, agitația mâinilor sale. Un străin în totalitate.

— Unde te-ai dus? întrebă el. Atunci când ai „murit“?

Ea închise ochii.

— Washington DC.

America, capitala Statelor Unite, infinit mai glorioasă și mai plină de *glamour* decât Stenträsk, o văgăună nenorocită de la cercul polar arctic. Cum crezuse el vreodată că însemnase ceva? Ce idiot patetic și nenorocit fusese, dispărută timp de 30 de ani, copiii lăsați fără mamă, ea renunțase la ei pentru petreceri cu cocktailuri și piscine.

— Elin, îi zise el. Ai abandonat-o la marginea mlaștinii. Ce dracului e în neregulă cu tine?

— Wiking, trebuie să mă asculți, nu am avut de ales.

— Înțeleg dacă te săturaseși de mine, dar cum ai putut să-i părăsești pe copii?

— Singurul fel prin care voi puteați să fiți în siguranță era ca eu să plec.

El își apăsă palmele pe frunte.

— Gura.

— Tu și copiii ați fi fost cruțați, mi-au promis, dacă eu...

Wiking se ridică, se întoarce cu spatele la ea.

— Nu vreau să aud.

Ea se ridică în picioare, se apropie de el și îi puse o mână pe umăr.

— Pot să-ți explic, ca să înțelegi. Vin din Udacini, din nordul Siberiei...

El se întoarce și o împinse, ea căzu pe spate, pe pat.

— Wiking...

— Taci, urlă el.

Ea încercă să se ridice, dar el auzise destul, era de ajuns, o prinse de gât, forțându-i capul pe spate. Ea deschise ochii, dar nu se opuse. Mâinile lui mari îi cuprindeau tot gâtul, apăsa cu furie. Pielea îi era caldă și catifelată. El observă cum culoarea îi dispărea de pe chip și îi întâlnește privirea. Ceva cedă sub mâinile lui, se rupse ceva? Apoi ochii ei se dădură peste cap, albul lor strălucea palid, iar trupul ei se relaxă și se lăsa moale. Îi dădu drumul. Ea ateriză pe pat inconștientă. Îl trăsni un miros de urină, vezica ei se golise. Se holba la ea.

— Helena?

Nicio reacție. Îi rosti din nou numele, puțin mai tare.

O, Doamne. Ce s-ar fi făcut dacă murea? Ce consecințe existau dacă ucideai pe cineva mort de 30 de ani?

Se strecură pe hol, scoase cartela din suport și părăsi camera de hotel, lăsând în urma lui

întuneric beznă.

---

32 Sport tradițional suedez similar cu baseballul, jucat cu o minge mai moale, palete și băte, cu reguli specifice (N.t.).

33 Tip de rachiu tradițional suedez (N.r.).

34 Aluzie la filmul suedez *Tjenare Kungen* (2005), cu un poster în care atât fundalul, cât și titlul sunt în alb și albastru (N.t.).

35 GRU – serviciul de informații al Forțelor Armate Ruse (N.t.).

PARTEA A DOUA

VLADLENA

MOSCOVA

JOI, 6 AUGUST 2020

Cu trei săptămâni în urmă

Urcă din subteran la Dinamo. Lumina soarelui pica într-un roșu pieziș peste Bulevardul Leningradski. Arena sportivă nou construită, destinată atât fotbalului, cât și hocheiului pe gheață părea să plutească în spatele ei precum o navă spațială. Se îndreptă rapid spre stația de autobuz, întrucât metroul întârziase. Autobuzul 322 circula doar o dată la jumătate de oră, de obicei ajungea la timp.

Dimineata era răcoroasă și umedă, gazele de eșapament de pe stradă îi făceau pielea să devină lipicioasă. Nu conta.

Autobuzul ajunsese la timp. Tremură timp de opt minute între clădirile înalte de beton, până la stația de pe Beriozovoi Roschi. Reuși să traverseze aproape imediat strada, care de obicei era intens circulată. Era sfârșitul verii, iar orașul încă nu se trezise complet la viață.

Ajunsese la locul de muncă, la numărul 3 de pe Strada Grizodubovoi, la ora 7:15. Îi făcu un semn din cap băiatului de la postul de control de securitate, dar acesta nu dădu din cap înapoi. Nu o apucase niciodată de sâni, ceea ce nu avea nicio legătură cu #metoo sau cu vreo schimbare în cultura locului de muncă. Avea peste 60 de ani și, prin urmare, era neutră din punct de vedere sexual. Nu o deranja deloc.

Biroul ei de la etajul cinci era liber când intra, dar colonelul Iegorova, cea cu care împărțea camera, ajunsese deja. Servieta și haina colegei erau aruncate pe scaunul din cealaltă parte a biroului. Probabil că era jos și înota în piscina interioară de la subsol. Toată camera avea să miroasă a prosop ud pentru restul zilei.

Vladlena Ivanova își porni calculatorul și se conectă la rețea. Observă că fusese convocată la ședința obișnuită de conducere a departamentului, care avea loc întotdeauna joia, la ora 11. Se aplecă și apăsă pe interfon.

— Igor, spuse ea, poți să-mi aduci o ceașcă de ceai, te rog?

Se auzea oarece forfotă, secretarul nu era lângă interfon.

Așteptă câteva secunde înainte de a ridica vocea.

— Igor?

— S-a făcut, doamnă colonel, răspunse el.

Tânărul, care era secretarul comun al colonelului Iegorova și al ei, nu se remarcă prin vreun talent special, lucru de care, din fericire, nu era conștient. Faptul că era slugoiul a două mătușici nu corespundea deloc visului său de fi recrutat în GRU. Vladlena îl exploata fără scrupule în baza acestei ambivalențe.

Continuă cu munca din ziua precedentă pe computer, o analiză în curs de desfășurare a confruntării finale din cadrul alegerilor prezidențiale americane din toamna respectivă. Surse din partea Partidului Democrat sugerau că vicepreședintele candidatului la președinție, Joe Biden, ar putea fi fostul procuror general al Californiei, senatoarea Kamala Harris. Organizația considera că alegerea unei femei ar fi avantajat Rusia, arătând către o presupusă slăbiciune a lui Biden. În plus, se credea cu tărie că Donald Trump urma să câștige. Vladlena Ivanova nu era sigură nici de una, nici de alta. Kamala Harris nu pierduse niciodată alegerile și câștigase nu pentru că era blândă, ci pentru că nu ezita să facă anumite compromisuri. Era, de fapt, mult mai dură și probabil mai inteligentă decât candidatul la președinție. În calitate de procuror-șef în San Francisco, reușise să obțină condamnări în 87% din cazurile de omucidere și în 90% din cazurile

de atac armat. Deși mai multe cazuri erau evident condamnări injuste, ea nu a fost deloc interesată să discute acest aspect. Era împotriva pedepsei cu moartea, indiferent de natura infracțiunii. Nu din motive umaniste sau din corectitudine, ci pentru că ea considera că închisoarea pe viață fără eliberare era o pedeapsă mai grea și mai eficientă decât moartea. A refuzat tot timpul să-și schimbe poziția, chiar și în fața presiunilor masive.

Secretarul Igor intră cu ceaiul, iar Vladlena îi mulțumi fără să-și ridice privirea. Colega Iegorova întârzia. Evident, nu fusese invitată la ședința de conducere, probabil că încă se bălăcea jos, în bazin.

Vezi, în viața de zi cu zi există adesea lucruri de care poți să te bucuri.

La ora 11 fix, colonelul Ivanova își făcu apariția în fața sălii de ședințe de la capătul coridorului, cu vedere panoramică asupra clădirii cu 17 etaje de vizavi. Își salută scurt colegii, toți cu certificate de securitate maximă, care erau deja acolo cu dosarele și computerele lor. Când șeful Departamentului al Doilea nou înființat, generalul-locotenent Gagarin, intră cu burtoiul lui cel mare, ceilalți îl urmară precum o coadă de cometă. Vladlena intră penultima. Șeful chiar era rudă cu cosmonautul, dar nu prea apropiată.

Ușa se închise în spatele lor cu un oftat greu, izolat fonic. Simțea deja lipsa de oxigen. Ventilația era una dintre acele funcții care nu fuseseră niciodată pe deplin înțelese în această țară, nici în case, nici în mașini.

Departamentul al Doilea, responsabil cu America de Nord și de Sud, Marea Britanie, Australia și Noua Zeelandă, avea de analizat și de aprofundat un spectru larg de informații. De asemenea, pe ordinea de zi apăreau frecvent probleme și din cadrul Primului Departament, Uniunea Europeană, dat fiind că multe dintre domeniile de interes se intersectau. Gagarin

deschise ședința, iar Vladlena fu desemnată să vorbească prima. Prezintă pe scurt și schematic viitoarea Convenție democratică din Statele Unite ale Americii, folosind date preluate din surse publice. Nimeni nu veni cu întrebări sau comentarii, nu exista nicio problemă care să se intersecteze cu alte domenii de interes. Era o situație obișnuită, bănuia că rapoartele ei erau de fapt informații de bază, astfel încât colegii să nu fie nevoiți să urmărească știrile. După ce încheie, se sprijini de spătarul scaunului de lemn și își dădu jos ochelarii de citit. Era rândul colegului Petrov să prezinte informații de proveniență secretă pe aceeași temă, informații vagi și de cele mai multe ori inexacte, de importanță și calitate variate. Ea își ridică ochii și privi afară prin geamurile blindate, unde soarele arunca umbre negre pe fațada neuniformă a clădirii de pe partea cealaltă a străzii. La parterul clădirii de vizavi erau un restaurant destul de bun numit Yorkshir și un salon de înfrumusețare unde colega ei Iegorova își făcea unghiile acrilice. Poate că ar trebui să ia prânzul în oraș, să se plimbe prin soare...

Petrov tăcu și își împături dosarul cu hârtii. O colegă mai tânără, care lucra cu NATO, luă cuvântul. Vladlena oftă în tăcere și își întoarse privirea în direcția opusă, spre cafeneaua și farmacia cu personal morocănos.

— ... noile bombe cu dispersie ale Europei, spuse colega. Americanii sunt foarte interesați de ele, sunt controlate de la distanță și se bazează pe inteligența artificială și...

Avea pantofii de sport și treningul în sertarul de jos al biroului, ar fi putut merge să facă jogging prin parc la prânz și să își ia un *syrniki*³⁶ de la cafenea la întoarcere.

— ... a apărut o problemă, QATS urmează să fie testat la o bază din nordul Suediei, la Stenträsk, dar informațiile despre misiune nu au ajuns la

sursa noastră. A făcut Primul Departament ceva în privința asta?

Stenträsk. Vladlena Ivanova privi fix pe fereastră și se concentra să nu-și miște niciun mușchi al feței. Trecuse mult timp de când Baza Robotică fusese adusă în discuție în ședința de conducere, cel puțin doi ani.

— Vorbește cu Kozlov, să vedem dacă Departamentul 29155 a fost contactat, spuse generalul-locotenent Gagarin, făcând un semn din cap spre bărbatul din dreapta sa, care scria frenetic la un laptop fără să își ridice privirea.

Gagarin se întoarse apoi și se uită fix la Vladlena. Îi cunoștea trecutul, știa că staționase în Stenträsk. Nimeni altcineva din cameră nu mai deținea această informație.

— Ce știm despre QATS din sursele publice?

Vladlenei îi vâjâia ușor capul, își puse ochelarii și scoase documentul potrivit.

— Sistemul a fost discutat la o reuniune a ONU la Geneva săptămâna trecută, spuse ea, păstrându-și tonul rece și ușor plictisit. SUA resping apelul de a interzice „rachetele ucigașe”, cum sunt numite de activiști.

— Nimic nou, deci? spuse Gagarin.

Ea își lăasă ochelarii jos drept răspuns. Cuvântul fu preluat de colegul care se ocupa de America de Sud. Vladlena nu auzi nimic din ce spunea acesta.

Departamentul 29155 era personalul de curățenie care se deplasa pentru a rezolva problemele din străinătate.

Îngrijorarea ei crescuse. Trebuia să afle mai multe despre asta.

20 de minute mai târziu, ședința se încheie și ea se întoarse în biroul ei cu o ușoară senzație de amețeală. Colega ei, Daria Iegorova, stătea și bea chefir cu părul ud și ochii roșii de la clor și o salută cu bucurie. Vladlena îi răspunse scurt.

— Ce ai, ești supărată? întrebă colonelul Iegorova.

— Cred că am mâncat ceva stricat, mormăi Vladlena, își luă geanta, geaca și ieși.

În drum spre restaurantul Yorkshir, îi trimise un mesaj colegului Kozlov de la Primul Departament, propunându-i să ia prânzul împreună. Acesta îi răspunse înainte ca ea să apuce să se așeze la masă și ajunse un sfert de oră mai târziu. Îndrăzneată, își puse genunchiul între picioarele lui și se uită adânc în ochii lui. Poate că era neutră din punct de vedere sexual pentru agenții de pază de 20 de ani de la postul de control de securitate, dar pentru colegul Kozlov nu era. Aveau în comun o parte din experiența profesională, întrucât fusese detașat sub acoperire în Germania timp de mulți ani. Știa despre munca ei din SUA, dar nu și că fusese în Suedia.

Hotărârea să se vadă în aceeași seară.

Colega ei Iegorova era plecată undeva în după-amiaza aceea. Doar prosopul rămăsese, îmbibând în șezutul scaunului un miros umed de clor. Vladlena putea pleca mai devreme, fără să-i dea lui Igor alte explicații în afara faptului că ar ieși „în interes de serviciu“.

Puse lubrifiantul în geantă înainte de a merge acasă la Kozlov. Lui îi plăcea analul, aparent nu multe îl lăsau să facă asta. De fiecare dată când îl suna, era puțin cam prea nerăbdător. Sau poate că o plăcea cu adevărat, era și asta o posibilitate.

— Trebuie să-ți spun, zise ea în timp ce el stătea întins și își aprindea un joint după partidă, calitatea Primului Departament este superioară celui de-al Doilea. E foarte frustrant.

El îi suflă fum în față, iar ea îi zâmbi.

— Sunteți mult prea dependenți de digital, răspunse el. Analogicul este mult mai bun. Imposibil de depistat. Cizme pe pământ și cerneală pe hârtie, asta e soluția.

— Ați avut o sursă în interiorul acelei baze din nordul Suediei în toți acești ani, spuse ea, iar noi

nu putem nici măcar să interceptăm traficul radio de pe Eglin.

Kozlov râse cu poftă. Eglin era marea bază americană din Florida. Poate că nu fusese chiar atât de amuzant, dar fumatul compensa. Râsul fu întrerupt de o criză de tuse.

— Chiar dacă sursa noastră, zise el odată ce se opri din tuse, nu e prea bună. Știi de QATS...

O nouă criză de tuse.

— Rachetele ucigașe, adăugă Vladlena.

Kozlov trase un ultim fum și azvârli chiștocul pe fundul unui pahar de vodcă.

— Misiunea a fost delegată unui tânăr, iar cei din Departamentul 29 vor trebui să rezolve problema.

Vladlena plescăi din buze.

— Tot nu înțeleg cum ați obținut asemenea informații.

Se rostogoli și își puse un picior peste al lui, băgându-și nasul în curbura gâtului lui. După numai câteva minute, respirația lui deveni greoaie. 20 de minute mai târziu, era cufundat într-un somn adânc din care nu se putea trezi.

Vladlena se desprinsese de el și ieși cu lumina telefonului mobil în întunericul holului. Apartamentul lui Kozlov era mai spațios decât al ei, acesta având o cameră de lucru separată.

Servieta se afla pe scaunul de birou, pe jumătate ascunsă sub masă. Observă poziția scaunului și a genții. Ridică servieta din piele maro care se închidea cu două cataramă și curele. Era subțire și ușoară. O deschise, aprinse lanterna telefonului mobil și analizează modul în care era așezat conținutul înăuntru. Luă obiectele și le așează fără zgomot pe birou: cutia cu mâncarea de ieri, de care nu se atinsese, cutia cu stiloul Mont Blanc și o agendă. De așteptat. Mâinile îi tremurau ușor când deschise agenda. Agenții de securitate de 20 de ani de la sediu se uitau la documentele din servietele agenților, dar nu umblau și la notițele din agendă. O duru fundul atunci când se

aplecă. Cum spuneam, lui Kozlov îi plăceau atât analul, cât și analogicul. Nu avea încredere în canalele digitale, prefera să transmită rapoartele personal, verbal sau pe hârtie. „Așa a supraviețuit Osama Bin Laden atât de mult timp.” Kozlov tușea în dormitor. Vladlena răsfoi paginile cu zile și notițe, ignorând faptul că lăsa amprente chiar acolo!

Informațiile despre sistemul QATS erau notate sub ziua de marți, 4 august, și erau sumare. Informații fragmentate din surse ascunse, estimări ale puterii de explozie. Aparent, se știau foarte puține despre noile bombe cu dispersie ghidate de inteligența artificială ale NATO. Răsfoi în continuare până la ziua de miercuri, 5 august. Ordinul pentru Departamentul 29155.

Ținta care trebuia eliminată, persoana care stătea în calea sursei organizației, era identificată ca fiind managerul de proiect Markus Stormberg, cu domiciliul pe Tornvägen nr. 12 din Stenträsk. Vladlena pierdu contactul cu pământul, plutea în vid. Scăpă agenda pe birou, fără să mai poată respira. Chiar alaltăieri văzuse o fotografie nouă cu el pe Facebook, Markus împreună cu fiul său, Elliot. Râdeau la cameră, Markus semăna atât de mult cu Wiking. Kozlov începu să tușească din nou și Vladlena își simți din nou mâinile. Luă agenda și o închise în liniște, așeză obiectele înapoi în geantă exact în ordinea în care le scosese. Strânse curelele, o puse la loc pe scaun și o vârî sub birou. Stinse lanterna de la telefon, se duse înapoi în pat. Se strecură cât de ușor putu, dar simți cum el se trezea. Închise ochii, scuipe salivă în colțul gurii și luă o gură de aer, sfârșind într-un sforăit. Se îndepărtă puțin când simți că o privea.

El adormi din nou.

Ea rămase trează până în zori, când el se trezi și vru ca ea să i-o sugă. Îi zâmbi fericită.

— Și să-mi gust propriul rahat?

Râseră copios împreună. Apoi se ridicară și
luară micul-dejun.

---

36 Clătite cu lapte bătut, specifice slavilor din estul Europei (*N.r.*).

VINERI, 7 AUGUST

Colonelul Vladlena Ivanova ajunsese la serviciu, la numărul 3 de pe Strada Grizodubovoi, la ora 7:15. Trecu rapid de controlul de securitate și, odată instalată în biroul ei, constată că Iegorova, colega ei, nu sosisese încă. Îi ceru secretarului Igor o ceașcă de ceai și contactă departamentul administrativ pentru a cere concediu pentru următoarele două săptămâni.

Răspunsul veni după prânz. Timpul de procesare a unei astfel de cereri era puțin mai lung în timpul verii, de aceea concediul i-a fost aprobat abia din săptămâna care urma, de luni, 17 august.

Sună la Sophiahemmet din Stockholm, un spital privat situat într-o clădire asemănătoare unui palat, de lângă vechiul stadion olimpic, și solicită să fie programată la o serie de controale medicale. RMN cerebral și al abdomenului superior cu pancreasul, ficatul, rinichii și vezica biliară. Abdomenul inferior cu uterul, ovarele și ganglionii limfatici. Intestin gros, arc aortic și plămâni. Biopsii ale unor anumite organe. De asemenea, solicită și un examen clinic efectuat de un medic, un EKG de repaus și un EKG de efort. Toate analizele de sânge posibile, aproximativ 50 în total. Măsurarea densității osoase, a funcției pulmonare, o ecografie a inimii și a arterelor din gât și din zona inghinală.

În cele din urmă, rezervă un zbor către Stockholm pentru seara de duminică, 16 august.

O făcu cu calm și fără ezitare. Nu se gândise niciodată că va ajunge să facă asta. Că va trebui să pună în aplicare planul.

Contactul era cea mai dificilă parte, dar avea să procedeze așa cum făcea și Kozlov.

Să fie complet analogică.

MARȚI, 18 AUGUST 2020

O treziră zgomotele sutelor de pescăruși care zburau spre soare deasupra Nybroviken. Rămase întinsă, fără să se miște, lăsând lumina care pătrundea prin fereastră să o învăluie. Orașul Stockholm abia se trezise. Sunetele de pe Strandvägen se strecurară până la ea: mașinile, șuieratul vaporășelor cu aburi.

Nu crezuse niciodată că le va mai auzi din nou.

Simți cu mâna așternuturile proaspete și netede. Percal. La fel era și hotelul, *elegant și cu stil*.

Îl alesese special pentru hârtia de corespondență, descrisă pe site ca un indicator al atmosferei. Un logo clar al unei adrese centrale.

Se uită la telefonul său mobil sau, mai bine zis, al angajatorului său. Aici ziua abia începea, cu două ore înainte față de Moscova.

Se ridică, merse la toaletă, se spală pe dinți și își puse mănușile de bumbac.

Se așeză la birou și scoase hârtia de corespondență. Alese o foaie de la mijlocul teancului, un plic din josul grămezii. Cât mai puține amprente cu putință.

Scrise cuvintele necesare.

Semnă folosind steaua cea atât de familiară. Nu îi ieși chiar ca înainte, deși exersase.

Apoi își dădu jos mănușa de pe mâna stângă și își apăsă cu putere degetul mare pe colțul din stânga jos al hârtiei.

Probabil că asta nu ar fi fost suficient. Markus nu avea să se lase convins să renunțe din cauza unor cuvinte vagi și a îngrijorărilor și tulburării tatălui său. Probabil că era nevoie și de pasul al doilea.

Se îmbracă și se așeză, așteptând deschiderea sălii unde se servea micul-dejun. Parcurse lista cu analizele programate.

Prima biopsie era la ora 11. RMN-ul cerebral la ora 14:30.

Avea suficient timp.

IARNA ANULUI 1986

Frigul modelase cristale de gheață pe geamul dormitorului, un desen bogat care amintea de hârtiile pentru prăjituri ale bunicii Elin. Afară era înnorat și bătea vântul, genul de iarnă aspră care are miros de alge și gaze de eșapament. Nu era ca frigul din Udachnîi sau Moscova. Acolo frigul era întunecat și tăios ca o lamă de ras.

Wiking era încă în pat, cu brațele întinse deasupra capului, poziție care exprima siguranță totală. Ea pregătea terci de ovăz. Încerca să-și amintească versurile piesei *Snön faller* a lui Ulf Lundell.

Un al treilea-i polițist si adună ouă să facă omlete

Un al patrulea intră-n munte, din perete în perete

Un al cincilea-i străin și nu știe nimic...

Se opri să-și tragă sufletul. Copilul o lovea tare cu piciorul în coaste. Înotase acolo, înăuntru, ca un pește, timp de luni de zile, lovind cu picioarele ici și colo, făcând salturi ca un gimnast de elită, dar acum spațiul îi devenise strâmt. Își puse mâna pe burtă, îi simțea piciorul prin piele.

Ceva foarte banal și totuși un miracol.

Pregăti o tavă pentru micul-dejun și se opri în pragul ușii de la dormitor.

— Ți-e foame?

Wiking se întinse. Părul îi crescuse pe cap ca o perie de frecat covoare.

— Numai de tine, răspunse el.

— Dulceața de afine s-a terminat, am pus unt de arahide.

— Unt de arahide?

Puse tava cu terciul de ovăz pe pieptul lui, apoi se târî până lângă el. Îi simți mirosul, pământ și sare. Wiking își puse mâna pe abdomenul ei, primind imediat un șut drept răspuns.

— E fotbalist, spuse ea.

El își retrase mâna.

— N-ai cum să știi.

Dizabilitatea pe care o avea fratele lui Wiking, Sven, numită Sindromul X fragil, era cauzată de o mutație genetică ereditară. Știința dovedise că aceasta se moștenește pe parte maternă. Șansele ca Wiking să o aibă, fără ca sindromul să se manifeste, erau de 50%. Iar dacă avea anomalia, toate fiicele sale ar fi avut-o, dar nu și fiii săi.

Ea îi expiră ușor în ureche.

— Nu contează, șopti ea. Voi iubi copilul ăsta până la stele, chiar și dacă ar avea trei capete.

El își termină rapid terciul, deși era cu unt de arahide, și puse tava pe podea ca ea să se poată urca pe el. Era poziția care funcționa cel mai bine, ea deținea controlul, iar el nu risca să lovească bebelușul.

Orgasmele ei erau intense și umede.

— Vreau să-l cunosc pe Sven, zise ea apoi.

— Îi e greu cu oamenii noi.

— Sunt nouă doar prima oară.

— Dar nu vrei să înțelegi, din punct de vedere intelectual, are poate șapte-opt ani. Bolborosește când vorbește, e greu să înțelegi ce spune. Dă din mâini tot timpul, e foarte înalt și plăpând și se teme de orice.

— Pare un tip pe cinste.

O mângâie pe păr. Mâna lui era mare și caldă, iar ochii lui erau extrem de albaștri. Era probabil cel mai chipeș bărbat pe care îl văzuse vreodată.

— Nu pricepi, zise el. Nu înțelegi condițiile.

Și îi explică, din nou, despre noaptea polară, despre întunericul nesfârșit, despre soarele care nu răsărea niciodată. De cealaltă parte, soarele de la miezul nopții, lumina strălucitoare la orice oră.

Peisajul arid, cerul jos. Cum îi afecta pe oameni, cum le conferea un cântec aparte.

Ea nu avea cum să știe, căci fusese crescută la ecuator.

— Tocmai de aceea. Tropicele le cunosc și nu-mi place căldura. Nu ar fi minunat pentru copil să crească aproape de bunica și bunicul?

— Uneori e bine să nu ai rudele atât de aproape.

— Aș putea să lucrez la pensiune, să ajut la servire sau la recepție. N-ar fi bine să vorbesc cu proprietara? Să văd dacă are nevoie de personal?

— Kerstin e o adevărată hoască, n-ai vrea să lucrezi acolo.

— Îmi plac hoăștele. O să ajung și eu una.

El se uită la ceasul de mână.

— Trebuie să ajung mai devreme azi. Mă întâlnesc cu Matte și Frank.

Începuse în forță pregătirea practică, își petrecuse toată luna februarie cu pichetul prin Norrmalm.

Ea îl sărută și se ridică, renunță la discuția despre Stenträsk. Nu voia să-l bată la cap, căci asta ar fi putut avea consecințe negative asupra ei. Oare așa se spunea?

— Mă întâlnesc cu Marina la o *fika*. Apoi o să trec puțin pe la Filip, i-am promis că o să-l ajut cu scurgerea.

Văzu cum îl lovi iritarea, ascuțită și instantanee.

— Nu poate leneșul de frate-tău să cheme un instalator, ca orice om normal?

Ea doar râse și se duse în baie. Făcu pipi și un duș, ca să se curețe de spermă. Îl auzea spălându-și castronul de terci. Făcu patul și ordine în frigider în timp ce el făcea duș.

Apoi rămase în hol și îl privi cum își punea pantalonii de uniformă, un tricou, cămașa de polițist și puloverul, apoi cum își lua o geacă de civil pe deasupra. Avea să meargă cu metroul.

Îl sărută în pragul uşii. Buzele lui erau reci, era deja pe picior de plecare.

— Vino repede acasă, spuse ea. Te aştept.

Uşa se închise. Se machie şi aşteaptă o jumătate de oră înainte de a merge către apartamentul lui Filip de pe Råstensgatan din Sundbyberg, o plimbare rapidă de 20 de minute. Sună de două ori la uşa, fără să răspundă nimeni. Intră folosindu-şi propria cheie.

Angeloff stătea pe canapea, cu un pahar de vodcă.

— Bună, Helena, zise el. Ce te-ai îngrăşat!

Angeloff nu se sinchisea să-şi ascundă nemulţumirea. Ea se aşează în fotoliul de lângă fereastră.

— Cum merg planurile de mutare? întrebă ofiţerul de legătură, conexiunea ei cu Moscova.

El era detaşat la ambasadă, într-o poziţie destul de obscură în cadrul Departamentului Comercial. Întâlnirile fizice erau rare şi aveau loc doar atunci când voia să-i ofere un impuls ei sau lui Filip. Nici nu-şi putea imagina de câţi alţi *nelegaly* se ocupa, dar ei nu erau singurii.

Se concentra asupra propriei respiraţii şi îl privea direct în ochi. Această abordare de a arăta încredere funcţiona la toată lumea, indiferent de rang sau naţionalitate.

— Mergem să-i cunosc familia de Paşti.

Nu era adevărat, încă nu-l convinsese pe Wiking.

Angeloff dădu din cap, bău din vodcă. Nu arăta ca un colonel GRU, ci mai degrabă ca un muncitor polonez dintr-un parc. Cizmele îi erau puţin murdare de noroi, iar geanta lui avea o ruptură la o curea. Era nebărbierit.

— Cât mai are până termină şcoala?

— În jur de un an.

Plescăi din buze nemulţumit.

Stenträsk era biletul ei pentru a rămâne cu Wiking, accesul la rezultatele testelor. Conducerea

de la Moscova fusese clară în ordinele sale.

Ea stătea cu spatele drept, cu mâinile relaxate în poală.

— O să discut cu Kerstin imediat ce ajung acolo. Să ajut la bar și la curățenie.

— Kerstin?

— Proprietara pensiunii. O adevărată hoască.

— Mai ai și altceva de raportat? Ceva ce a aflat micuțul polițist?

Micuțul polițist.

— Călătorește pe bancheta din spate a unei mașini de poliție împreună cu alți cinci, zise ea calm. Nu cred că o să afle prea multe informații importante.

— De fapt, Moscova vrea să ajungi la Baza Robotică înainte de vară. Trebuie să așteptați până își termină pregătirea?

Angeloff era încăpățânat, dar asta făcea parte din slujba lui. Ea știa că nimeni nu se aștepta să aducă o contribuție valoroasă până când nu ajungea la Washington, sau poate nici atunci. Filip era băiatul de aur. Ea era acolo în calitate de operator radio și controlor. Responsabilitatea ei era să tragă semnalul de alarmă dacă el devia de la plan. Nu mai știa de alte perechi delegate, dar presupunea că erau aceleași condiții pentru toată lumea.

Suedia reprezenta, de fapt, a doua etapă a pregătirii lor. Se presupunea că urmau să stea aici un an sau doi și apoi să se întoarcă acasă pentru misiunea finală. Filip avea să se întoarcă în Moscova în vară, dar ei i se ordonase să rămână. Angeloff n-o spusese niciodată, dar ea își dădea seama că era ceva neobișnuit.

Parțial, se datora comportamentului ei până la momentul acela, cel puțin asta își dorea ea să creadă. Făcuse tot ce i se spusese, fără să protesteze, îi era interzis să aibă inițiative proprii. Toate gândurile îi erau gândite de Moscova, toate

activitățile erau decise acolo. Ordinul de a aborda un student la poliție fusese executat la perfecție.

Falsificarea pașapoartelor și a documentelor personale nu era mare scofală pentru GRU, dar infiltrarea agenților sub acoperire în instituțiile de poliție și în evidențele fiscale străine era considerabil mai complicată. Datorită teatrului cu tâlhăria de la stația de autobuz, atât ea, cât și Filip fuseseră înregistrați imediat în toate bazele de date suedeze. Singura problemă fusese că Wiking a fost foarte aproape să-l prindă pe Filip, deoarece a refuzat să renunțe la anchetă. În cele din urmă, Filip a fost nevoit să-și vândă mașina și să-și schimbe culoarea părului.

Cu toate acestea, faptele erau vechi. Nu putea să se bazeze în continuare doar pe ele. Asta însemna că era necesar să obțină informații consistente despre rezultatele testelor, de acolo, din nord, de la pensiunea din Stenträsk.

Observase și că superiorii ei erau nemulțumiți de faptul că ea și Filip nu aveau copii. Presiunea de a avea urmași devenise tot mai evidentă în timp. Știa și de ce. Copiii erau considerați o formă de garanție în Uniunea Sovietică, în timp ce părinții lucrau în străinătate. Așadar, nu erau complet nemulțumiți de faptul că rămăsese însărcinată, în ciuda tuturor lamentărilor și a faptului că se întâmplase cu altcineva, și nu cu soțul ei rus.

Un ostatic era un ostatic.

Angeloff se ridică în picioare.

— Și Filip? întrebă el, punându-și mânușile. Are vreo femeie?

— Se vede cu o asistentă de la stomatologie, spuse Helena. Nu am întâlnit-o.

Desigur, Angeloff era la curent cu asta. Aprobă.

— Asigură-te că nu ajung prea departe.

După plecarea lui Angeloff din apartament, merse în bucătărie. Încercă mai întâi să rezolve problema scurgerii folosind pompa de desfundat

chiuveta, un fel de ventuză mare, dar nu funcționează. Fu nevoită să folosească sodă caustică, deși o usturau ochii din cauza ei. Turnă apă caldă, iar fereastra de la bucătărie se aburi.

Filip se întoarce imediat după ora 16. O îmbrățișă rapid și se aruncă pe canapea, mirosind paharul de vodcă al lui Angeloff.

— A întrebat despre asistenta de la stomatologie?

— I-am spus că nu am întâlnit-o.

— Trebuie să scăpăm de cineva?

— Nu cred. Te poți despărți de ea curând. Nu vor să ajungeți prea departe.

— OK.

Ea se sprijini de tocul ușii, privindu-l gânditoare.

— Apropo de ajuns prea departe. Cum se simte Niklas?

El se ridică iritat, se strecură pe lângă ea ca să ajungă în bucătărie.

— Ai reparat scurgerea?

— Și-a făcut testul?

Filip deschise robinetul pentru a verifica atât chiuveta principală, cât și pe cea cu sită, apoi își luă o doză de bere din frigider. Helena îi puse mâna pe spate.

— Trebuie să ai grijă, zise ea. Trebuie să te protejezi.

— Niklas nu are SIDA.

— Și dacă e purtător?

Se întoarce spre ea.

— De ce, ți-e frică să nu iei? Să nu pătrundă ciuma poponarilor în idila familiei?

Îl privi, îi observă ochii obosiți. Părul i se subțiasse, îi apăruse un petic de chelie pe scalp. În afară de relația cu Niklas, era singur. Jobul lui de vopsitor auto îi afecta plămânii. Nu era din Udachnîi, ca ea, așa că lucrurile nu stăteau chiar atât de prost, dar condițiile în care fusese crescut lăsau și ele mult de dorit. Se cunoscuseră în timpul studiilor la Institutul de Limbi Străine din

Iakutsk, la cursul de limbă suedeză. Ea vorbea deja fluent limba, fiind crescută de bunica ei, Elin, din Söderhamn. Filip, pe numele său real Leonid, era din Mirnîi, capitala districtului, un om sensibil și cu capacități lingvistice practic nelimitate. Vorbea fluent șapte limbi, putea să citească în câteva zeci. Sub orice alt regim, ar fi putut fi profesor la o universitate renumită.

În Uniunea Sovietică nu ar fi fost decât un paria dacă autoritățile ar fi știut.

— Nu rămâi pentru cină? întrebă el.

Ea dădu din cap că nu.

Marina aștepta la o masă de marmură sub o cupolă de lumină în centrul cafenelei. Avea o *semmla*³⁷ și o cană pe jumătate goală de ciocolată cu lapte în fața ei.

— Îmi pare rău că am întârziat, spuse Helena și își așază propria *semmla* și ceașca de ceai pe masă.

Burta i se lovi de marginea mesei în timp ce se așeza pe scaun.

— Cum se simte fotbalistul? întrebă Marina, mâncând capacul prăjiturii.

— Spațiul lui pe teren se micșorează pe zi ce trece, zise Helena. Și protestează.

Vorbiră despre săptămâna curentă, dacă începuse să aibă dureri pelviene și umflături în gambe și mâini. Marina era cu adevărat interesată, fiind și singura care putea suporta toate detaliile despre starea ei. Ea și Mats urmau să aibă și ei unul, imediat ce terminau amândoi studiile.

— Ia uite, spuse Marina, scoțând un roman din geantă. E cel mai bun pe care l-am citit în ultima vreme.

Helena luă cartea, *Legea pământului* de John Irving. Semnul de carte pus aproape de coperta din spate arăta că Marina mai avea o cincime de citit din carte.

Marina nu putea să citească prea multă ficțiune, studiile ocupându-i cam tot timpul, dar

reuşea să citească un roman pe lună. „Ca să-mi limpezesc mintea“, obişnuia ea să spună.

— M-a impresionat, spuse ea acum. E despre un medic care avea grijă de orfani şi făcea avorturi ilegale în SUA în anii 1930.

Helena nu o citise, dar îi plăceau celelalte cărţi ale lui Irving, *Lumea văzută de Garp* şi *Hotelul New Hampshire*.

Îşi terminară *semmla*, îşi mai puseră ceai şi ciocolată.

În drum spre casă, trecură pe la librăria de lângă ieşirea staţiei de metrou Fridhemsplan. Acolo, Helena îşi cumpără propriul exemplar din *Legea pământului*. Luară împreună linia 11 ce ducea departe, în subteran, spre Akalla. Helena coborî la staţia Näckrosen şi Marina îşi continuă drumul încă o staţie.

Erau temperaturi negative şi bătea vântul. Fulgii ascuţiţi de zăpadă zburau în aer, dar ei nu-i era frig. Era obişnuită cu frigul, temperatura medie în timpul lunilor de iarnă în Udachnîi era de obicei sub -40 de grade. Datorită sarcinii, îi era şi mai cald.

Wiking avea să-şi încheie tura la miezul nopţii. Serile de vineri din săptămâna de salariu erau adesea haotice. Nu se aştepta să ajungă acasă înainte de ora 1.

Cu toate acestea, Helena decise să pregătească o cină pe cinste, pe care să o poată încălzi ulterior, căci Wiking obişnuia să ajungă acasă mort de foame. Făcu cumpărături pe drum: file de cod, smântână şi creveţi mari congelaţi, plănuind să facă un fel de mâncare cu mărar şi lămâie. Şi orez. Şi dulceaţă de merişoare pentru terciul de ovăz.

Decongelă rapid creveţii în apă rece, îi decoji şi îi puse în frigider. Fierse codul cu lămâie, condimente şi smântână până când peştele fu aproape gata. Stinse focul cu un minut înainte de a se face complet, pentru a finaliza procesul în momentul reîncălzirii.

Apoi mănca niște sendvișuri, își făcu o ceașcă de ceai de plante și se cuibări pe canapea cu noua sa carte. Copilul dădea din picioare furios la început, dar încetă după aproximativ o oră.

Legea pământului era o carte bună, dar îi era greu să se concentreze asupra poveștii.

Întâlnirea cu Angeloff o tulburase.

Wiking își dorea cu adevărat să rămână în Stockholm. Existau niște aspecte legate de relația cu tatăl său care nu erau în regulă și trebuia să îl convingă să își schimbe părerea. Închise ochii și se afundă mai adânc în canapea, sprijinindu-și capul de cotieră și trăgându-și pătura până la bărbie. Era pentru binele tuturor. Dacă se mutau la Stenträsk, ar fi putut continua să fie împreună. Făcea ceea ce trebuia să facă.

În vis, ea și Wiking mergeau pe un câmp înghețat, ținându-se de mână, poate pe un lac înghețat, acoperit de zăpadă. Simți că era desculță, iar muchiile dure ale gheții îi tăiau picioarele. În urma ei lăsa o dâră roșie de sânge. Dar Wiking nu observa.

Se trezi cu bebelușul dându-i șuturi în vezică. Se târî de pe canapea și făcu pipi, apoi merse în bucătărie și se uită la ceas.

Era 5:45.

5:45 dimineața!

Wiking nu venise acasă.

Frica o înjunghie în stomac, provocându-i o contracție intensă care îl făcu pe bebeluș să împingă înapoi.

Ceva se întâmplase. De ce nu era acasă? Poate fusese împușcat!

Se grăbi în sufragerie și porni radioul. Pe toate canalele se difuza muzică clasică, ceea ce nu era un semn bun. Când tema sonoră a emisiunii Morgonekot începu să răsună în cameră, își țină respirația: să nu spui că un polițist a murit, să nu spui că un polițist a murit în timpul nopții!

„Premierul suedez Olof Palme a murit. A fost asasinat noaptea trecută, târziu, în centrul oraşului Stockholm. În acest program prelungit de ştiri ale dimineţii vom relata incidentul şi urmările acestuia...”

Expiră şi, din cine ştie ce motiv, începu să plângă. Ultima imagine din vis, cea cu picioarele însângerate, îi trecu prin faţa ochilor şi dispăru.

O sună pe Marina. Nu răspunse. Îl sună pe Filip. Nici el nu răspunse.

Mâncarea de peşte se stricase, o vărsă în gunoi.

Se așeză în fund, pe canapea, cu picioarele sub ea cât de bine putu, şi îşi trase pătura pe cap.

Se documentase în mod special despre Olof Palme în timpul studiilor sale. Fiind fiică de diplomat, era de așteptat să aibă cunoștințe aprofundate despre liderii și conducerea Suediei. Știa că Palme făcea parte din clasa superioară, dar că își găsisese chemarea politică în SUA, în anii 1950. Era susținător al social-democrației, în contrast cu socialismul dictatorial al Uniunii Sovietice. Ultima parte nu era de la GRU, ci era propria ei concluzie.

„Nu ai nimic de câștigat dacă urăști”, spunea bunica Elin. „Nu ne controlăm împrejurările, ci doar le trăim. Fiecare face cât poate de bine.”

Ea și Leonid fuseseră cei mai buni studenți ai Institutului de Limbi Străine din Yakutk, promoția 1982. Amândoi proveneau din același district, Mirninski, și amândoi rămăseseră orfani la acea vreme. Se atașaseră unul de celălalt.

Nu era de mirare că GRU îi găsisese. Ea a înțeles că erau candidații ideali pentru a fi trimiși în străinătate ca *nelegaly*, agenți sub acoperire. Scopul lor era să trăiască o viață normală într-o țară străină, sub o identitate falsă, mereu pregătiți pentru misiuni pe care agenții de la ambasadă nu le puteau îndeplini.

La 7:15, încuietoarea ușii de la intrare zornăi în cele din urmă. Aruncă pătura de pe ea și îl

întâmpină pe Wiking în hol.

Era înghețat de frig și mort de oboseală. Nu își schimbase hainele după tură, purta încă uniforma completă. Îl ajută să își dea jos cureaua și geaca de piele, apoi le agăță ca să se usuce.

— Am ajuns când îl băgau deja în ambulanță, spuse el. Soția lui era complet distrusă. Mats și pichetul din Södermalm erau deja acolo. Sângele curgea prin zăpadă, printre dalele de pe trotuar.

Ea îl ținea în brațe și plângea.

— L-am întâlnit o dată pe Olof Palme, mărturisi ea. Când a fost în Nairobi, într-o vizită oficială.

Wiking nu își dădu seama de eroare nici atunci. Vizitele oficiale erau prerogativa cuplului regal, nu a premierului.

Se așezară împreună pe canapea. O vreme, Wiking își fixă privirea asupra propriilor mâini. Apoi povesti despre colega Lena, care alergase după un martor care voia să plece, despre cum Christer îi ceruse să tragă banda de avertizare, despre inspectorul care dăduse aprobarea. Că pichetul de la Södermalm fusese primul, pentru că un băiat de pe tură locuia deasupra locului crimei și tocmai își parcase mașina din nou pentru a evita amenda de parcare. Doi bărbați în costum încercaseră să se pișe peste barierele poliției, proștii dracului. Helena îl ascultă, o relatare fragmentată plină de detalii minuțioase, specifică unei persoane șocate.

Își ridică privirea spre ea.

— Apropo, știi ce e *Così fan tutte*?

Își suflă nasul într-o bucată dintr-un prosop de hârtie pentru bucătărie și îl privi.

— E în italiană, zise ea, înseamnă „așa fac toate“. Și e o operă de Mozart. De ce?

El ridică din umeri.

— De Mozart? Ești sigură?

— În două acte, o *opera buffa*. O comedie.

El se ridică de pe canapea, îi jucau ochii în cap.

— Palme s-a uitat aseară la filmul *Bröderna Mozart*³⁸, ultimul lucru pe care l-a făcut înainte să fie ucis.

Începu să se plimbe prin cameră, nu putea să stea locului.

— Ai mâncat ceva aseară? întrebă ea.

Se așază lângă ea, ochii îi erau roșii de nesomn și adrenalină.

— Am observat și eu, și Mats mai mulți bărbați echipați cu walkie-talkie-uri prin oraș, chiar înaintea asasinatului, spuse el. Liderul meu de echipă a sugerat că aceștia erau Säpo care interpretau *Così fan tutte*. Lui Mats șeful i-a spus că era vorba de divizia rusă care urma să aresteze un individ important. Înțelegi ce înseamnă asta?

Ea simți un fior pe șira spinării.

Divizia rusă a Säpo și Must erau organizațiile care căutau să identifice operațiuni similare cu cea la care participa ea.

— Divizia rusă a Säpo desfășoară o operațiune de arestare a unei personalități importante și o denumesc „Così fan tutte”. O operă de Mozart! În timp ce Palme se uită la *Bröderna Mozart*! Chiar înainte de a fi asasinat! Despre ce dracului e vorba?

Ea deschise gura, dar nu știa ce să spună.

— De ce au numit operațiunea „Così fan tutte”? întrebă Wiking. Despre ce e opera?

Helena înghiți în sec, gura i se uscăse.

— Despre doi bărbați care își schimbă identitatea, spuse ea cu voce joasă, privindu-l în ochi. Se prezintă drept străini cu nume noi, ca să vadă dacă logodnicele lor le sunt fidele.

Wiking o privea cu o expresie ușurată sau poate dezamăgită.

— Dacă logodnicele lor le sunt fidele? O poveste de dragoste?

O poveste despre cum să trăiești sub o identitate falsă, într-o altă țară, pentru a descoperi informații pe care altfel nu le-ai afla.

— Nu poate fi o coincidență, spuse Wiking. *Bröderna Mozart*, o operă de Mozart.

Helena se ridică.

Angeloff nu avea nicio legătură cu asasinarea lui Olof Palme, putea băga mâna în foc. Nu ar fi stabilit o întâlnire cu ea la Sundbyberg în aceeași după-amiază în care intenționa să-l asasineze pe premierul suedez.

— Pot să-ți prepar terci de ovăz, spuse ea. Avem lapte și am cumpărat și dulceață de merișoare.

Wiking se sprijini de spătarul canapelei și închise ochii.

Mâinile Helenei tremurau în timp ce măsura fulgii de ovăz.

Veni către el cu tava. Wiking măncă, devoră totul, apoi rămase în tăcere pentru o perioadă lungă de timp. Avu impresia că adormise stând în fund, când, brusc, se uită către ea.

— Știi că Mats e locotenent în armată?

Da, știa asta.

Nu ar fi ajuns niciodată polițist. Sörentorp era doar o parte a pregătirii lui militare. Urma să lucreze la Must, Serviciul Militar de Informații, parte din Statul-Major al Apărării, iar Marina știa toate aspectele slujbei lui. Aveau o înțelegere. Dacă i se întâmpla ceva lui Mats, Marina avea să fie informată. Nu avea să ajungă niciodată să trăiască în incertitudine. Desigur, înțelegerea lor era o abatere majoră de la reguli, dar acesta era acordul lor.

Helena se aplecă spre el și îl sărută.

— Hai să ne căsătorim, șopti ea. Imediat după ce se naște copilul. O nuntă mică numai, cu prietenii și familia ta. În Stenträsk.

---

37 Produs de panificație suedez, asemănător savarinei. O chiflă rotundă, dulce, umplută cu pastă de migdale și frișcă (N.t.).

38 Film suedez, apărut în 1986, în traducere liberă „Frații Mozart” (N.t.).

Udachnîi (în rusă: Удачный) este un oraș situat în districtul Mirninski al Republicii Saka din Siberia. Se află la o distanță de 508 kilometri de capitala districtului, Mirnîi, în partea nordică a cercului polar arctic.

La recensământul din anul 2010 populația orașului era de 12 613 locuitori.

Principalul domeniu industrial este extracția de diamante. Udachnîi este al doilea cel mai important centru de producție al companiei de stat Alrosa.

Clima este subarctică. Iarna, temperatura variază între –35 și –45 de grade Celsius. Verile sunt răcoroase.

În anul 1974, o bombă atomică de 1,7 kilograme a fost detonată la adâncimea de 98 de metri dedesubtul orașului. Scopul a fost acela de a crea spațiu pentru deșeurile provenite de la mina de diamante. Aceasta a fost prima explozie dintr-o serie planificată de explozii nucleare cu scopuri pașnice, cunoscută sub numele de „Proiectul Cristal”.

Cu toate acestea, proiectul a fost anulat după detonarea bombei atomice de la Udachnîi. Precipitațiile radioactive au fost mult mai însemnate cantitativ decât se anticipa.

Locul exploziei a fost izolat abia 18 ani mai târziu, cu ajutorul unei bolți de beton de 20 de metri.

(extras din „Fakta om Rysslands städer”³⁹)

---

³⁹ „Date despre orașele Rusiei” (N.t.).

Cele mai radioactive locuri din lume pe care nu ar trebui să le vizitezi. Moartea nevăzută. Cele mai radioactive zone de pe planetă.

Câmpul de gaze, satul Krestişce, Ucraina

Explozia a fost însoțită de emisie de gaze, de norul în forma tipică de ciupercă și de contaminarea zonelor înconjurătoare.

Uzina minieră de extracție și prelucrare Udacninski, orașul Udachnîi, Rusia

În cadrul „Proiectului Cristal”, la data de 2 octombrie 1974 a avut loc o explozie în aer liber. Din nefericire, a avut și un suflu foarte mare.

Poligonul Totsk, orașul Buzuluk, Rusia

Primul test al efectelor unei explozii nucleare asupra oamenilor.

Centrala nucleară de la Cernobîl, orașul Prîpeat, Ucraina

(extras dintr-o listă)

Traducere automată de pe
<https://santorpack.ru/>

VINERI, 21 AUGUST 2020

Trenul huruia înspre nord. Pădurile de conifere care treceau pe lângă fereastră făceau parte din centura de taiga, același peisaj forestier ce înconjura și orașul Udachnîi. Călătoria ar fi putut să o ducă până la obârșiile sale, fără să se îndepărteze de pini.

Era o experiență bizară să călătorească pe propriile urme.

Mai străbătuse acest traseu o dată, prima dată când ea și Wiking vizitaseră orașul Stenträsk. Wiking își dorea din principiu să meargă cu mașina, dar conveniră că era mai practic să ia trenul, din moment ce aveau un bebeluș. Pe atunci, ea era Helena Isaksson, urmând să devină Helena Stormberg. Sinele ei de ieri, Vladlena Ivanova, se odihnea acum în camera ei de hotel de lângă autostradă, la sud de centrul Stockholmului. Sau, în orice caz, telefonul ei mobil făcea asta.

Astăzi era un Nimeni. Cineva invizibil.

Nu reușise să facă rost de bilete la vagonul de dormit nici de data aceasta, așa cum se întâmplase și de *midsommar*, în 1986, când fuseseră nevoiți să călătorească pe fund, într-un compartiment înghesuit. De data aceasta, trenul era ceva mai modern, dar nu și mai confortabil. Călătorea cu spatele față de direcția de mers, într-un vagon fără compartimente, cu sute de locuri. Vizavi de ea stătea o femeie care ar fi putut fi rusoaică și care vorbea în suedeză cu un bărbat mai în vârstă. Ce accent avea? Spaniol, portughez sau italian?

Dacă era o *nelegalka*? Cineva care a avut Portugalia ca țară de tranzit și apoi a staționat în Suedia? Care era mereu pregătit să pornească radioul cu tranzistori și să recepționeze mesaje sub formă de grupuri de numere cu câte cinci cifre?

Doamne, ce gând absurd!

Privi pe fereastră. Centura de taiga de afară pâlpaia pe lângă ca o pată verde-închis. Astăzi, Suedia era o țară multiculturală, cu o diversitate de limbi, iar *nelegaly* din ziua de azi nu mai primeau ordine așa cum făceau înainte de căderea Cortinei de Fier.

Cât de emoționată fusese atunci, în vara aceea. Cât de mult depindea totul de abilitatea ei de a-l convinge pe Wiking să rămână în nord. Condiția ca ea să poată sta.

La vremea aceea, nu înțelegea pe deplin cât de crucial era pentru GRU să aibă acces la rezultatele testelor de la Baza Robotică. Competiția cu NATO și americanii era în plină desfășurare, ambele tabere încercând să tragă cu urechea unii la alții prin toate mijloacele disponibile. Americanii conduceau detașat. Amplasaseră buturugi artificiale lângă bazele de testare sovietice, echipate cu receptoare și emițătoare, care monitorizau și transmiteau tot ce se întâmpla. Colegii știau că erau acolo. Păduri întregi fuseseră defrișate fără a le putea localiza.

Ea fusese norocoasă din mai multe puncte de vedere.

Odată ajunsă acolo, totul era simplu. Îndrăgi imediat orașul Stenträsk. Trotuarele și magazinele, gheața lucioasă și culoarea vineție a munților. Apa din pâraurile lor, atât de curată încât era bună de băut. Cristalele de zăpadă care dansau în jurul felinarelor. Udachnîi, așa cum trebuia să fie.

Familia lui Wiking o primise cu brațele deschise. Bine, poate nu și Gustav, care era mai închis și tăcut. Dar nu prea conta, nu o evita doar pe ea, ci pe toți membrii familiei lui.

Copiii, colegii de muncă, prietenii pe care și-i făcuse. Cinele pe care le mâncaseră, cărțile pe care le citiseră.

Era surprinsă de amintirile ei, de propria sensibilitate, simți nevoia să închidă ochii.

— Țsta e locul meu.

Un bărbat de vreo 70 de ani se aplecă greoi deasupra ei. Putea a *snus*⁴⁰. Ea îi zâmbi.

— Sigur, spuse ea, îmi iau geanta de aici.

Își ridică geanta și o împinse sub scaun. Femeia de vizavi, probabil portugheză, fusese nevoită să-și mute și ea lucrurile. Bărbatul se așeză cu un geamăt. Nu purta mască de protecție.

— Un lucru bun a adus căcatul ăsta de Covid, zise el. Turiștii stau acasă. Acum trebuie doar să sperăm că o să plece și restul negroteilor.

Femeia de vizavi și Vladlena făcură schimb de priviri. Femeia își dădu ochii peste cap.

— Cred că mă duc până în vagonul-restaurant, spuse ea tare și amenințător către însoțitorul ei. Deodată, a devenit foarte aglomerat și sufocant aici.

— Ai dreptate, spuse Vladlena. Cred că o să vin și eu cu tine.

Femeia schiță un zâmbet. Vladlena își luă geanta de mână. Se ridicară amândouă de pe scaune și plecară spre partea din spate a trenului.

— Mă numesc Grața, spuse femeia când ajunseră la coada din vagonul-restaurant.

Își ridicară mâna în semn de salut.

— Kristina, zise Vladlena.

Al doilea prenume al Helenei, o variantă a ceea ce era ea atunci. Și a mamei ei. Avea ceva din amândouă.

Grața arătă către o masă de la fereastră care se eliberase.

— Dacă o ocupi, cumpăr eu și pentru tine. Ce-ai dori?

— Doar o cafea, spuse Vladlena.

Cu o hotărâre prietenoasă, ocupă masa liberă, determinând o familie cu copii să se întoarcă supărați și să-și mănânce micul-dejun în vagonul lor de dormit.

Grața așeză o tavă cu două cafele și două chifle cu scorțișoară în fața ei.

— Deci, încotro te îndrepti? întrebă ea, așezându-se de cealaltă parte a mesei.

— Piteă, răspunse Vladlena. Vizitez o prietenă. Tu?

— Jokkmokk. Bărbatu-meu e de acolo. Ador să merg acolo, chiar dacă trebuie să îl iau și pe el cu mine de fiecare dată.

O viață care ar fi putut fi a ei, doar că de-adevăratelea.

— Dar de unde ești? întrebă Vladlena, mușcând dintr-o chiflă.

— Faro. Algarve.

Portugalia, deci. Femeia începu să vorbească despre copii și nepoții care erau pe drum, despre cum sora soțului și soțul acesteia sunt crescători de reni, despre cum prețuia muntele și câmpiile. Uneori, se alătura la marcarea renilor fără soțul ei, era traducătoare liber-profesionistă și putea să-și organizeze singură programul. Fusesse o poveste dintr-o bucată, la fel de inedită cum era aproape întotdeauna viața. Vladlena asculta, zâmbea și aproba din cap. Cumpărară alte cafele pentru a justifica ocuparea locurilor de la fereastră.

Femeia ar fi putut fi o *nelegalka*. Încă mai aveau oameni pe teren în Suedia, dar nu știa pe cine. Totuși, era puțin probabil ca această Grața să fi fost.

În cele din urmă, femeia se întoarse în vagon, lăsând-o pe Vladlena singură. Nu mai rămăsese mult din călătorie. Cedă locul celorlalți călători și luă cartea pe care o cumpărase de la Gara Centrală înainte de plecare, *Fjärilsvägen*, de Patrik Lundberg. Cartea era o descriere a clasei sociale și a genului, personificate prin mama singură a autorului, care murise înainte de vreme. Textul o impresionase profund. Suedia nu era numai un tărâm al laptelui și al mierii.

Mintea îi zbură din nou la pregătirea ei, într-o dacea⁴¹ de undeva de lângă Moscova. Aceasta fusese meticuloasă și riguroasă. Timp de câțiva

ani, ea și Leonid trăiseră izolați, ascultând limba suedeză la radio și la televizor nonstop. Citeau ziare și romane suedeze, vizionau Eurovision pe casete video și ascultau Svensktoppen⁴². Foloseau pasta de dinți Pepsodent, săpunurile Lux și șamponul Timotei, în timp ce erau îndoctrinați cu privire la ignoranța și decadența capitalismului.

Își spuneau adesea, ea și Leonid, că ar fi putut să le fie mult mai rău. Se întrebau ce s-ar fi întâmplat cu ei dacă i-ar fi refuzat pe cei de la GRU.

Nimic bun, cel puțin asupra acestui lucru căzuseră de acord.

Vladlena se gândea la alegerile pe care trebuiau să le facă oamenii.

Bărbatul care s-a înghesuit pe locul de lângă ea se născuse în cea mai liberă dintre lumi, cu cele mai mari oportunități din istoria omenirii, și totuși alesese să devină un propagator al xenofobiei, plin de prejudecăți.

Dar ce știa ea despre trecutul lui? Experiențele sale?

Nimeni nu-și putea controla circumstanțele.
Întotdeauna era ușor să judeci.

Calea ferată din nordul Suediei nu trecea de-a lungul coastei. Când a fost construită, s-a considerat că dezvoltarea unei infrastructuri atât de vitale în raza de acțiune a artileriei navale era o chestiune prea riscantă din punct de vedere militar. Prin urmare linia principală din nordul Norrlandului a fost construită la câțiva kilometri în interiorul teritoriului. Călătorii care mergeau către Skellefteå trebuiau să coboare la Bastuträsk. Cei cu destinația Piteå opreau în Älvsbyn, iar cei care mergeau la Luleå schimbau trenul în Boden.

Vladlena își cumpără patru sendvișuri mari și două fursecuri cu ciocolată din vagonul restaurant, câteva sticle de apă și o Coca-Cola. Era pregătită când trenul ajunsese în gară și opri.

Clădirea gării, un castel frumos, construit din lemn galben cu ferestre roșii, părea să afișeze o estetică rusească. Îi făcu semn cu mâna Graței, care se întorsese la locul său din vagon, în timp ce ea se îndrepta spre firma de închirieri auto Rent-A-Wreck, Închiriază-O-Rablă. Nu făcuse rezervare, dar era convinsă că vor găsi și pentru ea o rablă.

Așa se și întâmplă. Vorbi folosind un accent tipic de Washington și se legitimă cu vechiul ei permis de conducere american. Achită în numerar. Tipul din spatele tejghelei ezitase, cerând și o carte de credit. Poate avea de gând să fure mașina. Îl întrebă ce credea că ar putea face cu ea, să o conducă până în SUA? În cele din urmă, îl mitui cu 500 de dolari bani gheață. Închirie și un GPS portabil.

Universul se manifesta diferit la cercul polar arctic față de orice alt loc de pe Pământ. Cerul era neted, iar soarele bătea pieziș, căci aici se deplasa în cerc, nu în arc de cerc.

Astăzi însă soarele lumina nevăzut. Ploua în Älvsbyn. Conduse spre nord-est. Se opri după ce trecu podul de la Vitvattnet, într-o zonă de popas, lângă malul râului. Acolo își luă șalul din geantă. Și-l puse în cap și își ascunse tot părul. Îl strânse bine sub bărbie și în jurul gâtului. Îl lăsă să cadă pe umeri. Își îndreptă spatele și privi în oglinda retrovizoare. *Hijab*. Atributul femeii musulmane. Introduse în GPS adresa grădiniței Humlan⁴³ de pe Föreningsgatan din Stenträsk.

Se așeză și privi râul care se unduia într-o curbă în aval.

Nu putea opri ceea ce avea să se întâmple, la fel cum nu putea opri nici fluxul apei. Cu toate acestea, putea influența cursul evenimentelor, putea schimba amănunte ale rezultatelor. Nu avea nimic de pierdut.

Continuă să conducă până când ajunse la intersecția dinspre Träsket. Ieși de pe drumul 374 și o luă spre oraș. Alunecă încet într-o senzație

intensă de déjà-vu. Străzile și casele erau întipărite în mintea ei. În mare parte, totul arăta exact așa cum își amintea, cum era posibil? Fiecare panou publicitar părea să strige în semn de protest. Fusesse nevoită să se oprească în parcare din fața magazinului Ica pentru a-și recăpăta suflul.

Reacția ei atât de puternică fu neașteptată.

Examină GPS-ul. Bondarul, insecta care nu știa că nu ar fi trebuit să poată zbura. Băgă în viteză, ambreiajul cedă. Închiriasse literalmente o rablă.

Vreo 20 de copii alergau prin ploaie, cu pelerine de ploaie și căciuli pe cap. Îl urmărise pe cel mic pe contul de Instagram al lui Josefin încă de când se născuse, dar tot îi era teamă că nu va reuși să îl recunoască.

Totuși, nu exista niciun dubiu. Băiatul era o copie fidelă a lui Markus în copilărie, cu aceiași umeri drepti și aceleași picioare sprintene.

Să fie atât de aproape. Experiența îi accelera pulsul și îi îngreuna respirația.

Scoase aparatul foto Polaroid din geantă și coborî din mașină, ținându-l sub umbrelă. Merse încet de-a lungul gardului, fără să-și îndrepte privirea către copii. Băiatul se juca cu câteva găleți și mingi în cutia cu nisip, râzând și cântând. Făcu cale întoarsă, spre mașină, prefăcându-se că se uită după ceva în geantă.

La un moment dat, mingea ricoșă spre gard, în direcția ei, iar copilul porni în fugă să o prindă. Ridică aparatul foto și apăsă pe buton. Un sunet zdrăngănitor însoți apariția fotografiei polaroid. Făcu un pas mai aproape. Copilul o privea surprins. Mai făcu o fotografie.

— Bună, Elliot, îi spuse ea. Ce minge frumoasă ai acolo!

Copilul luă mingea fără să răspundă, se întoarse și fugi înapoi spre cutia cu nisip. Ea puse rapid aparatul foto în geantă, se sui în mașină și plecă.

Într-o parcare din spatele stației de autobuz, așteaptă apariția imaginilor. Ambele ieșiseră impecabil. Cea din urmă era chiar reușită. Elliot privea cu ochi mari către camera foto, cu o expresie surprinsă, care putea fi interpretată ca fiind teamă.

Apoi conduse încet pe străzile înguste, poziționându-se astfel încât să poată vedea grădinița și trotuarul care ducea spre zona rezidențială din apropiere. O femeie trecu pe lângă ea cu un câine, aruncă o privire în mașină, dar își întoarse capul. Avusese dreptate, oamenii din Suedia evitau să se holbeze la femeile musulmane, fie din respect, fie din respingere.

Începu să aștepte, simțind un vâjâit îndepărtat în cap, poate o amintire a vântului de pe munte sau poate doar un puseu de tensiune. Situația părea ireală, să fie în locul pe care și-l imaginase de atâtea ori încât devenise un vis.

După o jumătate de oră, Josefin veni pe jos cu căruciorul, ținând și purtând o pelerină pentru a se proteja de ploaie. Era o tipă simpatică, în ciuda faptului că nu părea extrem de dotată intelectual, cel puțin judecând după ceea ce posta pe rețelele de socializare. Cu toate acestea, părea că îi iubea pe Markus și pe copii.

În oglinda retrovizoare, Vladlena își văzu nora lăsând căruciorul cu fiica ei după gardul grădiniței și mergând să-și ia fiul.

Porni mașina, întoarse și trecu din nou, încet, pe lângă locul de joacă. Opri în dreptul căruciorului, fără a îndrăzni să coboare geamul. Ridică aparatul foto și-i făcu o poză prin geam, peste gard, bebelușului.

Apoi, accelerează spre zona rezidențială. Se opri în fața unui magazin de produse electronice și setă GPS-ul pe Tornvägen nr. 12. Conduse încet spre casă. Știa că este una albă, cu ornamente și ferestre gri.

Trecut încet. Din cutia poștală ieșeau pliante. Parcă mașina pe un loc de parcare de pe strada alăturată. Fotografia cu fetița în cărucior era și aceasta reușită. Scoase cartea *Fjärilsvägen* din geantă și așteptă o oră. Apoi Josefin se întoarse, cu băiatul stând pe o mică platformă în spatele căruciorului; părea să cânte. În cărucior era o sacoșă de la Ica.

Vladlena puse contactul pentru a putea coborî geamul un centimetru. Melodia pe care o cânta băiatul părea a fi *Bee, bee, mielule alb*, dar nu putea distinge cuvintele. Era pregătită cu aparatul Polaroid. Se concentrează asupra respirației, își menține atenția. Făcu o fotografie în timp ce Josefin golea cutia poștală, alta când așeza corespondența deasupra sacoșei din cărucior, iar a treia când deschidea ușa și intra în casă.

Vladlena rămase în mașină în vreme ce lumina zilei scădea treptat.

Markus ajunse acasă în jurul orei 17. Lumina se aprinse în bucătărie, putea distinge mișcările oamenilor înăuntru. Probabil că găteau cina de vineri. Părea puțin probabil să iasă din nou în oraș în seara aceea. Tocmai se hotărâse să plece cu mașina de acolo, când observă un Volvo parcând în fața casei și pe Wiking coborând din el.

Rămase fără suflu. Își acoperi gura cu ambele mâini, ca să nu urle. Arăta exact ca în amintirile ei. L-ar fi recunoscut oriunde.

Rămase înmărmurită, urmărindu-l cum intra pe ușa din față, cum scăpa ceva pe podea și cum îl lua pe băiețel în brațe. Apoi ușa se închise.

Plânse atât de mult încât i se umeziră ochelarii. Reuși să-și revină abia în momentul în care un cuplu mai în vârstă se apropia de mașină, însă nu se uitară deloc spre ea.

Ceva mai târziu, Wiking apărură din nou pe veranda din față vorbind la telefon. Ploaia se oprise. Vorbi o vreme. Nu putea auzi cuvintele, dar le percepea ritmul. Apoi încheie convorbirea,

își puse telefonul în buzunarul interior al jachetei de la uniformă și rămase un minut afară, privind peisajul, parcă departe, dus pe gânduri. Apoi ieși brusc pe gazonul din fața casei și se prăbuși pe pământ. Se lungi pe iarbă, cu brațele întinse, privind cerul. Ea puse din nou contactul și coborî complet geamul, dorindu-și să fie și mai aproape. Wiking părea să murmure ceva, dar Vladlena nu putea auzi ce. Simțea dorința intensă de a merge la el, de a se întinde lângă el și de a-i mângâia obrazul. Fu nevoită să ridice din nou geamul, să creeze o distanță.

Apoi Wiking se ridică, își scutură spatele și umerii și intră în casă.

Ea rămase afară, privind lumina de la fereastra bucătăriei: caldă, galbenă. Distingea umbre, mișcări. Fragmente din viața de zi cu zi.

Cu puțin înainte de ora 21, ușa de la intrare se deschise iar și Wiking ieși în grabă. Se sui în Volvo și plecă în viteză în susul dealului, spre Kvarndammsvägen.

Așteptă jumătate de minut înainte de a-l urma.

Se dusesse acasă. Îi găsi mașina parcată în același loc ca în urmă cu 30 de ani.

La fereastra lui era lumină, o lumină slabă, undeva în cameră.

Așteptă o oră, până când lumina se stinse, înainte de a porni spre Mlaștina Rece.

La punctul de cotitură din extremitatea nord-vestică a mlaștinii, opri mașina și se pregăti să înnopteze. Scoase unul dintre sendvișurile cumpărate din vagonul-restaurant al trenului și bău o sticlă de apă minerală. Apoi coborî din mașină, își dădu jos haina și șalul, ocoli mașina și se așeză pe locul pasagerului. Fără volan, avea mai mult spațiu pentru picioare. Dădu scaunul cât de mult putu în spate, își puse haina peste ea pe post de pătură. Urma o noapte friguroasă, dar nu mai friguroasă decât cea în care dispăruse. Se uită în

sus, prin parbriz, înainte de a clipi de câteva ori și de a adormi.

ZONĂ PROTEJATĂ

Accesul interzis străinilor

RESTRICTED AREA

Entry prohibited for aliens

SPERRGEBIET

Zutritt für Ausländer verboten

ZONE PROHIBÉE

Accès interdit aux étrangers

SUOJA-ALUE

Pääsy ulkomaalaisilta kielletty

САНКТУАРЬ

Доступ запрещен для иностранцев

---

40 *Snus* este o un soi de tutun umed care se așază între buză și gingie, popular în special în Scandinavia ca alternativă la fumat (N.t.).

41 Tip de locuință rusească folosită pe post de casă de vacanță (N.r.).

42 Emisiune radio unde se difuzează exclusiv melodii compuse de muzicieni suedezi (N.t.).

43 „Humlan” înseamnă „Bondarul” (N.t.).

SÂMBĂȚĂ, 22 AUGUST 2020

Reveni în Stenträsk în zori. În apartamentul lui Wiking lumina era deja aprinsă. Nu fu nevoie să aștepte mult până când acesta ieși și se îndreptă spre mașină.

Îi urmări mașina prin oraș. La secția de poliție, la mama lui, la Stone Swamp Inn. La Träsket și apoi până la Baza Robotică.

Așadar, Markus îi primise scrisoarea. Cea pe care o trimisese marți din Gara Centrală din Stockholm. Wiking voia să afle cine o scrisese, cine le cunoștea simbolurile. Cine avea informații despre serviciul lui Markus.

În cele din urmă, se întoarse la secție. Urma să verifice amprente, să caute informații despre hotel.

O femeie solidă, cu părul castaniu-roșcat și șlapi Crocs, intră în secția de poliție cu o sacoșă de la Ica, probabil făcea parte din personalul de curățenie. Stătu doar puțin, apoi ieși fără sacoșă.

Wiking părăsi secția, activă alarma și încuie ușa. Se întoarse acasă, în apartamentul său, lăsă mașina cu motorul pornit. După un minut, reapăru cu un rucsac vechi pe care îl puse pe bancheta din spate. Conduse apoi pe drumul 374. Vladlena îl urmări de la distanță, trecură de Vidsel și coborâră spre Älvsbyn și Luleå. Îi pierdu urma la intersecția din Gäddvik, dar îi găsi mașina în parcare aeroportului Kallax.

Dacă îl cunoștea bine, era în drum spre Hotel International.

Ea se întoarse și conduse înapoi spre Stenträsk, simțind imediat cât de foame îi era. Se opri și măncă găluște umplute la un restaurant din Älvsbyn. Apoi, se plimbă în jurul râului Storforsen în timpul după-amiezii, lăsându-se sedusă de șiroaiele de apă care tunau.

Seara, parcă mașina puțin mai jos pe Kvarndammsvägen și urcă la apartamentul lui Wiking.

Apartamentul ei.

Pe atunci, vecinii nu aveau vizoare la uși. Se apropie cu grijă, se opri pe scări și privi pe palier. Trei uși. Nici acum nu aveau vizoare. Stătu și ascultă pentru câteva minute. Era liniște deplină într-o parte, sunete vagi de la un televizor, în cealaltă parte. Mirosea la fel, un miros ușor de lămâie aromată.

Urcă pe palier. Încuietoarea lui Wiking era dintre cele vechi, părea că n-o schimbase niciodată. Spera să nu fi schimbat nici ascunzătoarea pentru cheia de rezervă. Făcu câțiva pași silențioși pe treptele următoare, ridică plinta desprinsă.

Era încă acolo. Timpul se oprișe-n loc în toți acești ani.

Descuie fără probleme. Păși în apartament, închise ușa în liniște.

Dacă el s-ar fi întors în seara aceea, atunci aia i-ar fi fost soarta, dar nu credea că avea să se întâmple.

Rămase nemișcată în întuneric. Își auzea propria respirație.

Oglinda din hol era a ei, cea pe care o avusese în apartamentul din Solna. Rama de pin, măsuța pentru hol asortată dedesubt. Încă o mai avea. Fusese nevoită să se așeze pe podea. Își dădu jos șalul, își scutură părul. Își dădu jos ochelarii. Îi puse pe măsuța din hol. Își dădu jos pantofii, haina. Le lăsă pe podea.

Era acolo. *Era acolo.*

Rămase în liniște mult timp, mirosind și trăgând aerul în piept.

Al ei.

Se ridică și intră în bucătărie.

Masa de bucătărie pe care au cumpărat-o de la Blom's möbler din Öjebyn când s-au mutat.

Scaunele, la fel. Aceeași viață.

Nu aprinse nicio lumină.

Camera de zi. Canapelele erau noi, un birou mic cu un calculator lângă perete. Dormitorul. Somiera fusese probabil schimbată, era stricată și atunci, dar tăblia patului era aceeași.

Tapetul, linoleumul.

Cei 30 de ani dispăruseră, era Helena Stormberg care se plimba printre camere într-o realitate evidentă și familiară.

Oare avea pe cineva?

Merse în baie. Nu împărțea cu nimeni spațiul din dulapul de baie. Erau doar spumă de ras, ață dentară și pastile pentru dureri de cap.

Își luă haina și se întinse pe patul lui. Salteaua era nouă, cu siguranță.

Se ghemui așa încât picioarele să-i încapă pe partea de jos a hainei.

Adormi.

Acasă.

DUMINICĂ, 23 AUGUST 2020

Vladlena pregăti scrisoarea la lumina felinarului de pe stradă. Puse înăuntru fotografia cu Elliot, cea în care avea o expresie surprinsă. Introduse în plic și una dintre fotografiile cu Josefin și copiii în fața casei, iar apoi poza cu bebelușul din curtea grădiniței. Scrise un mesaj scurt.

Ți te văd.

Trebuie să renunți la post, altfel vei muri.

Semnă cu steluța. Scrise „Pentru Markus” pe plic.

Apoi părăsi apartamentul. Tăcut și întunecat ca un mormânt. Încuie, puse cheia de rezervă la loc.

Coborî din nou la râul Storforsen, așteptă până când se luminează complet de ziuă.

Era necesar să îi sperie. Zdravăn.

Nici prea devreme, ca Markus să aibă timp să reacționeze și să reflecteze. Și nici prea târziu, ca să aibă timp să ia o decizie.

După prânz, se poziționează în spatele vilei lor, cu vedere la intrarea și ieșirea de pe stradă.

Momentul sosi după ce Markus îl luă pe băiat și plecară cu mașina după prânz, iar Josefin rămase acasă cu fata. Vladlena se opri la marginea pădurii cu un binoclu mic, prefăcându-se că se uită după păsări. Văzu că Josefin ieșise pe terasa din spatele casei cu copilul în brațe, așezându-se în balansoar să alăpteze. Cât dura alăptarea unui bebeluș de șase luni? Zece minute?

Avea zece minute la dispoziție.

Înconjură rapid casa și intră repede în curtea din față. Se îndreptă calmă și hotărâtă spre vila albă. Apăsă clanța. Ușa de la intrare era descuiată. O auzea pe Josefin fredonându-i fetei pe terasă.

Lăsă plicul pe podea, în mijlocul holului.

Pentru Markus

Înăuntru, în casă.

Un act grav de violare a vieții private.

O amenințare clară.

Trebuia să se retragă din QATS.

Apoi ieși și închise ușa în urma ei. Nu era niciun vecin afară. Reveni rapid la mașină, păstrând un ritm alert, specific zilei de duminică.

Conduse până la Älvsbyn. Făcu plinul mașinii. Rent-A-Wreck nu avea program duminică după-amiază, așa că lăsă cheile mașinii într-o fantă din ușă.

Călătoria cu trenul înapoi spre Stockholm durase 12 ore și șapte minute, ajunse cu puțin înainte de ora 6:30. Chiar la timp pentru a-și continua analizele la Sophiahemmet.

În dimineața următoare, urmau o examinare cu ultrasunete a vaselor de sânge din zona gâtului și cea inghinală, o ecografie a toracelui și o analiză a densității osoase.

TOAMNA ANULUI 1989

Întâlnirile deveniseră din ce în ce complicate.

Ultimele coordonate indicate duceau într-o parcare din spatele casei misionare a EFS⁴⁴ din Vidsel. Trebuia să fie acolo după-amiază, la ora 16:15.

Înțelegea că Angeloff nu putea să se conformeze programului de la creșă, dar de data aceasta atât locul, cât și ora erau incredibil de incomode. Trebuia să-l ia pe Markus la ora 16 și nu avea mașină. Drumul până în Vidsel era al dracului de lung.

Plecă din recepție și se duse în bucătărie să ia o chiflă cu scorțișoară. Mâncatul constant era singurul lucru care o ajuta să nu vomite. Uitase cât de rău se simțise la început, cu Markus, iar acum se simțea la fel.

Urban intră și o cuprinse în brațe, în timp ce ea mesteca.

— Am dat cu lopata pe trotuar. Ce mai fac acum?

Ea îi zâmbi, înghițind cu dificultate.

— Minunat, zise ea. Du-te și dă cu lopata și în curtea din spate și să măтури și zăpada de pe tomberoane.

— OK, spuse îngrijitorul și plecă.

Ea își luă încă o chiflă și se întoarse la biroul ei din spatele recepției.

— Am terminat, spuseră fetele de la curățenie, privind-o de peste tejghea.

Ea se ridică și se apropie de ele. Ar mai fi trebuit să stea la lucru încă o oră, dar camerele erau rezervate pentru întreaga săptămână, iar curățenia se făcea mai rapid atunci când oaspeții rămâneau. Chiar mai născocise câteva sarcini de curățenie inutile în zona sălii de conferințe, dar acum nu mai putea găsi nimic de făcut. Așa că se uită demonstrativ la ceasul de mână, se înclină pe

spate și se făcu că ascultă la bucătărie. Știa deja că Kerstin nu era acolo.

— OK, spuse ea încet și hotărât. Puteți pleca. Dar, când pleacă francezii, trebuie să fiți pregătite să lucrați puțin în plus, în regulă?

Ambele femei se luminară la față și ieșiră în grabă în ultimele raze de lumină ale după-amiezii.

Helena sortă câteva facturi și aruncă o privire în curtea din spate. Urban trebuia să fie ocupat cu dezăpezirea și măturatul tomberoanelor cel puțin o oră. Luă cheia universală și urcă la etaj.

Îi trebuiseră câteva zile să-și dea seama cine era liderul echipei. De obicei, liderul era persoana care vorbea în numele grupului, însă nu și în acest caz. Presupunea că era din cauză că, în general, francezii aveau cunoștințe slabe de limbi străine. Pur și simplu, în echipă era doar un singur om care vorbea engleză și care era trimis să facă check-in și să comande micul-dejun. Nimeni la pensiune nu știa că franceza ei era mai bună decât engleza, și nu avea de gând să le dezvăluie acest lucru, așa că îl lăsase pe tip să se chinuie. Însă în timp ce oaspeții vorbeau între ei, observase că bărbatul din camera 15 era cel care lua deciziile. Descuie ușa camerei lui și intră, închizând-o în urma ei.

Camera era bine întreținută, cuvertura de pat era întinsă. Niciun rezultat al testelor nu fusese lăsat la vedere, nu avea să îi fie atât de simplu. Nici nu se aștepta la asta, numai americanii obișnuiau să fie atât de neglijenți.

Își scoase o lanternă mică din buzunarul încăpător de pe coapsă al pantalonilor și merse la șifonier, luminând rapid în jurul marginilor ușilor pentru a vedea dacă bărbatul pusese ceva care să trădeze faptul că le deschisese. Nu găsi nimic.

Seiful era jos, în partea stângă. Era un pic mai bun decât seiful standard al unui hotel, deoarece majoritatea oaspeților aveau nevoie să încuie documente cu cel mai înalt grad de securitate.

Strânse din dinți, spera că îl folosiseră. Turcii nu o făcuseră, ei păstrasera toate documentele în Bază până când plecaseră. Angeloff fusese furios.

Respiră adânc, analiză seiful. Lumină în jurul ușii și, ce să vezi, bărbatul prinsese un fir de păr deasupra ușii seifului. Helena introduse codul general, încuietoarea făcu clic și se deschise. Firul de păr căzu pe podea, îl luă între degetul mare și arătător. Și-l prinse între buze. Examină cu atenție documentele din interiorul seifului, modul în care le găsisese așezate. Apoi le scoase și le puse pe podea.

Penultima zi era cea mai potrivită pentru a face controlul. Majoritatea testelor erau finalizate, dar niciodată toate. Cele care erau efectuate în ultima zi, de obicei vinerea, nu erau niciodată încuiate în seif, deoarece oaspeții plecau din Stenträsk. Așadar testele finale nu erau niciodată accesibile. Știa că acest lucru era perceput ca o bilă neagră pentru ea.

Puse firul de păr cât mai adânc pe raftul de sus al seifului. Își scoase micul aparat de fotografiat și fotografie documentele, cu atenție și sistematic, în ordinea în care fuseseră așezate. Prinse din nou firul de păr între buze, puse documentele la loc în același mod în care le găsisese, așeză firul de păr în locul potrivit și încuie ușa. Codul ales de oaspete nu era afectat de faptul că ea folosisese codul general.

Închise ușa șifonierului. Privi prin cameră. Perfect. Ieși și coborî din nou la recepție. Urban era încă ocupat cu măturatul zăpezii de pe tomberoane.

Mai rămăsese doar întâlnirea, cea cu coordonatele deloc practice.

Trebuia să inventeze ceva care să-i justifice accesul la mașina firmei și să motiveze de ce urma să ajungă târziu la creșă. Sună la secția de poliție de la centrala telefonică a pensiunii, Carina răspunse.

— Poți să-l anunți pe Wiking că o să întârzii azi? Trebuie să duc un covor la spălătoria din Älvsbyn.

Nicio problemă, Carina avea să transmită mesajul.

Ocoli tejgheaua de la recepție și rulă covorul din fața acesteia. Apoi coborî cele trei trepte până la ușa din spate, o deschise și îl strigă pe Urban.

— Poți să mă ajuți să car un covor?

Îngrijitorul veni îndată, în fugă, apoi cără covorul pe umăr până la mașina firmei.

— Mersi, Urban! Doamne, cât de puternic ești!

Urban roși.

Afară se întunecase complet.

Conduse cu atenție până în Vidsel. Ninge ușor, iar drumul era alunecos. Opri în parcare neluminată din spatele casei misionare, stinse luminile din mașină. Scoase rola de film din aparatul foto și așteptă.

Mesajele despre întâlniri și coordonatele erau transmise criptat, folosind coduri unice, prin vechiul ei radio cu tranzistori, cel despre care Wiking credea că este o amintire de la mama ei. Erau trimise ca grupuri de câte cinci cifre, direct din Moscova. Frecvența era ajustată astfel încât să poată auzi clar mesajul fără ajutorul unei antene avansate. Cu cât Markus creștea, cu atât îi era mai greu să le obțină. Odată începuse să repete numerele rusești cu voce tare la grădiniță. Din fericire, nu fusese niciodată nevoită să și transmită ceva înapoi, riscul de expunere era considerat prea mare. De obicei, își livra filmele la niște coordonate prestabilite, fără vreo întâlnire, în cel mai simplu mod posibil. Le lăsa într-o cutie poștală abandonată sau în scorbura unui copac. Întâlnirile fizice erau de evitat, dar deveniseră tot mai frecvente. Nu era un semn bun.

La exact 16:15, ușa pasagerului se deschise și Angeloff se trânti pe scaunul de lângă ea. Ea îi înmână rola de film, iar el îi lăsa un pachet de zece role noi.

— Trebuie să-ți pregătim evacuarea, spuse el.

Aici era, sosise. Gâtul i se strânse, înghiți în sec.

— Sunt însărcinată din nou, spuse ea.

El nu părea să se fi enervat.

— Nu e nicio grabă, spuse el. Se întâmplă atât de multe lucruri pe plan politic în momentul ăsta. Voiam doar să te anunț.

— Când estimezi? Copilul trebuie să se nască în luna aprilie a anului viitor.

Acum deveni iritat.

— Ți-am zis că mai durează. O să primești instrucțiuni despre cum să procedezi în timp util. Cine știe cum naiba se termină cu asta, cu acest *sloznost*.

Nu prea înțelese la ce se referea el prin *sloznost*, cuvântul însemna complexitate sau încurcătură, complicație. Înțelesese totuși că nu mai avea rost să pună alte întrebări.

— Ați primit vreo rezervare nouă? întrebă Angeloff.

— Americanii au confirmat că o să revină în martie, conform planului stabilit, și turcii tocmai au rezervat pentru două săptămâni în luna iunie.

— Între ce date?

— Între 12 și 23.

Angeloff mormăi. Ea n-ar fi putut livra în acea perioadă, trebuia să fie acasă cu bebelușul.

— Există ceva ce pot face pentru a-mi ușura evacuarea? Și ce o să-i spun lui Wiking?

— Niciun cuvânt, știi deja asta. Nu în situația asta. O să primești informații care o să-ți spună exact cum să acționezi.

Ea nu se putu abține și insistă.

— Dar când, cu aproximație? Când o să aflu?

O privi și suspină, ea îi văzu ochii obosiți strălucind în întuneric.

— Moscova nu ne-a informat, spuse el, glăsuind aproape ca un tată. Cu *sloznost* de o asemenea magnitudine, ar putea dura ani.

O bătău ușor pe braț, deschise ușa și ieși. O adiere aduse un pic de zăpadă și-o răspândi pe scaun. Helena privi în oglinda retrovizoare cum Angeloff parcă era înghițit de întuneric.

La ce se referea prin *sloznost*? Glasnost și perestroika, poate. Deschiderea, reformele economice, erau nevoiți să schimbe premisele activității organizației.

După cinci minute porni mașina și se întoarse în Stenträsk.

Ajunse în același timp cu francezii care se întorceau de la Baza Robotică.

— Pot să vă cer o favoare? îl întreabă pe bărbatul care știa engleză. Puteți să mă ajutați cu covorul ăsta? Tocmai l-am adus de la spălătorie.

Bărbatul zâmbi forțat, dar nu găsi nicio modalitate de a refuza atât de rapid. Căra covorul înăuntru și o ajută să-l întindă în fața tejghelei de la recepție. Ea îi oferi cel mai cordial zâmbet și apoi plecă în grabă către creșă.

Markus era morocănos și obosit. Roțile căruciorului alunecau și se opreau în bucățile de gheață de pe trotuar. Respiră ușurată când ajunse în apartament.

Wiking era deja acasă. Îl sărută călduros.

— Te-ai descurcat cu covorul? întreabă el.

Mesajul fusese în mod evident transmis.

— Urban m-a ajutat să îl car până la mașină, răspunse ea.

— Bietul nemernic, zise Wiking. E complet înnebunit după tine. Am luat două plăcinte de la Holmdahls.

Arată spre chiuvetă cu degetul. Ea îl sărută din nou.

Mâncară în fața televizorului după ce Markus adormi. Helena își întinsese picioarele în poala lui Wiking, mânca o portocală și se uita la Rapport. Acolo, Bo Holmqvist anunță, dintr-odată, la doar câteva minute de la începerea emisiiei, că RDG

deschisese granița spre Berlinul de Vest. Helena crezu că n-a auzit bine.

— Ce-a spus? întrebă Helena.

— Ce? răspunse Wiking, care răsfoia o revistă auto.

— A spus că RDG a deschis granița cu vestul?
Sloznost.

Wiking aruncă o privire la televizor.

— Era doar o chestiune de timp. Nu poți să ții un întreg popor închis, e la mintea cocoșului.

Helena se ridică în fund simțind că îi bubuie capul. Porni radioul imediat ce se încheiară știrile de la televizor.

Ca parte a noii deschideri, Comitetul Central est-german organiza conferințe de presă zilnice, transmise la televizor. Emisiunea din acea zi era prezentată de șeful partidului din Berlin, Günter Schabowski. Citind de pe o foaie de hârtie pe care o ținea în mână, acesta spuse: „Prin urmare am decis astăzi să adoptăm o regulă care să permită tuturor cetățenilor Republicii Democrate Germane să părăsească RDG“.

Un jurnalist întrebă când aveau să intre în vigoare noile reguli.

Liderul partidului ezită, apoi răspunse, „de îndată“. În direct, la televizor.

După doar câteva minute, oamenii din Berlinul de Est începuseră să se îmbulzească la punctele de trecere a frontierei. Gărzile nu primiseră încă noile instrucțiuni și refuzau să îi lase să treacă pe cei fără permisul de trecere corespunzător.

Situația devenea din ce în ce mai tensionată pe măsură ce orele treceau.

Wiking se duse să se culce, dar Helena rămase lângă radio.

În cele din urmă, situația din Berlinul de Est scăpase de sub control, mai ales la punctul de trecere de pe Bornholmer Strasse. Harald Jäger, șeful grănicerilor, avea doar două opțiuni: să

reprime mulțimea prin forță sau să deschidă granițele.

Acesta alesese cea de-a doua variantă.

La miezul nopții, toate porțile fuseseră larg deschise.

Helena stătea în întunericul sufrageriei din Stenträsk și asculta huruitul zidului care se prăbușea. Imaginile îi străluceau în minte.

Cortina de Fier se prăbușea.

Oamenii aveau să fie liberi cu adevărat.

Un extaz mai măreț decât toții munții din lume.

Ar putea rămâne în Stenträsk pentru totdeauna.

---

44 Evangeliska Fosterlands-Stiftelsen, Fundația Patriei Evanghelice, organizație creștină evanghelică luterană cu origini în Suedia, implicată în activități misionare și filantropice (N.t.).

VINERI, 28 AUGUST 2020

Își recăpătă cunoștința simțind dureri de gât și constatând că pantalonii îi erau umezi. Pentru o clipă, nu-și dădu seama unde se afla. Simțea un miros puternic de urină, făcuse pe ea.

Camera de hotel a lui Wiking. Mâinile lui aspre în jurul gâtului ei.

Rămase nemișcată, ascultând ce se petrecea în afara camerei, sunetele orașului. Erau aproape estompate. Ploaia lovind în pervazul ferestrei. Un vehicul răătăcit, cu roțile scrâșnind pe asfaltul umed.

Oare el mai era acolo?

Probabil că nu.

Probabil că fusese leșinată o vreme, deoarece urina se răcise. Pantalonii i se lipiseră de coapse. Îi era extrem de frig.

Încercă să tușească, o duru foarte tare. Oare se rupsese ceva? Își pipăi gâtul, era sensibil. Se ridică, își sprijini capul de tăblia patului și se întinse spre lampă. Nu funcționa. Probabil că Wiking luase cardul hotelului din suport, cel care pornea curentul electric.

Înghiți cu grijă. Gâtul era format numai din țesuturi moi: traheea, coardele vocale, tiroida, artera carotidă. Osul hioid.

Putea să înghită. Își dresе vocea. Răgușită, dar încă funcțională. Se ridică precaută în picioare, simțindu-se puțin amețită. Fu nevoită să se țină de mobilă și de pereți până să ajungă la geanta din colț. Acolo avea portofelul și cardul care putea reporni curentul electric. Nu trebuia neapărat să fie cheia de la ușa camerei de hotel, era bun orice card. Luă cardul de la sala din Moscova și se târî până în hol. Îl introduse în suport. Lumina din tavan se aprinse, orbînd-o. Camera era goală. O pată întunecată de urină colorase cuvertura patului.

Se duse în baie. Se privi în oglindă, ochii și pielea din jurul lor erau înroșiți. Îl judecase greșit pe Wiking, nu credea că avea acea violență în el. Ce alte greșeli mai făcuse ea?

Deschise robinetul cu apă caldă la chiuvetă și se dezbracă de pantaloni și chiloți. Scoase un săpun mic și alb dintr-o cutie de carton și încercă să curețe petele de pe pantaloni. Clăti chiloții, simțind urina care îi pișca coapsele, apoi intră în duș și se clăti. Îmbrăcându-se ulterior, își dădu seama că și cămașa îi era murdară, așa că o spală și pe ea. Se îmbracă apoi cu hainele ude, neavând încotro. Nu putea rămâne dezbrăcată, așteptând să se usuce, știind că el se putea întoarce în orice moment.

Luă cu ea un pahar cu apă și se întoarse în cameră. Stinse plafoniera, luă haina care căzuse pe podea și, evitând pata de urină, se întinse așteptând, folosind haina ca o pătură.

Ceva îi spunea că nu trebuia să îi fie teamă.

Dacă Wiking ar fi vrut cu adevărat să o omoare, ar fi făcut-o.

Se trezi când ușa camerei de hotel se deschise și se închise.

Wiking se întorsese. Auzea sunetul respirației lui. Un fior de frică irațională îi străbătu corpul, un reflex condiționat.

Acesta nu aprinse lumina, traversă camera în întuneric și se așază în fotoliu lângă fereastră, cu capul conturat de felinarele străzii inundate de ploaie. Ea se sprijini de tăblia patului.

— Trăiești? întrebă el.

Vladlena își dresе vocea, încă o dura.

— Știi, spuse Wiking din întuneric. Despre Markus, că primise responsabilitatea. Că urma să fie eliminat.

Ea se ridică și aprinse lampa de pe noptieră, o insuliță de lumină slabă peste întreaga cameră. Se întinse după paharul cu apă pe care îl pusese pe noptieră, luă o înghițitură cu grijă.

O privea fix, absurditate nebună. Că a putut să-l revadă. Părul îi devenise aproape alb, dar era la fel de vâlvoi ca în urmă cu 30 de ani. Umerii îi erau mai subțiri, părea istovit. Privirea îi era la fel de întunecată.

— Avertismentul tău, spuse el. A funcționat.

Ea se auzi chinându-se să respire.

— A refuzat postul, iar acesta a ajuns, în schimb, la colegul lui. Colegul a murit într-un accident de mașină marțea trecută. Mașina fusese modificată.

O podidiră lacrimile și îi curgeau pe obraji, nu le putea opri. Respiră cu gura deschisă pentru a le mai potoli.

— Nu a fost periculos? Să-l avertizezi? Ce se întâmplă cu Markus dacă o să te prindă?

Ea nu putu răspunde. În liniștea aceea, un vehicul de urgență trecu pe strada alăturată, sirenele pătrunzând prin fantele ferestrei. Își șterse obrazii cu mâneca bluzei.

— Am crezut că te-am omorât, spuse el. Poți să-ți imaginezi ironia?

El își privi mâinile.

— Nu știam că sunt în stare. Că pot.

Wiking își duse mâinile la față.

— „De fapt, el nu e așa“, mormăi el. „Doar atunci când îl provoc.“

Ea nu înțelegea ce voia să spună, dar nu întrebă.

El se ridică.

— Acum o să pleci de aici, zise el. Nu vreau să te mai văd niciodată.

Păși în hol și deschise ușa cu putere. Detectoarele de mișcare activară luminile de pe coridor. Wiking aștepta demonstrativ în pragul ușii. Ea se târî spre ieșire. Era rușinată de pata de urină de pe cuvertura patului. Pantalonii și cămașa îi erau încă ude. Reci. Își luă haina de pe podea. Temporizatorul de pe coridor se activă și luminile se stinseră afară. Farurile mașinilor proiectau lumini albastre care dansau pe pereți. Ea

păși cu grijă spre el și se opri chiar în dreptul lui. Îi putea simți mirosul, pământ și piatră. Ambivalența lui profunzime, lumină și întuneric. Își scoase cardul de sală din suportul din spatele lui, brațul ei îi atinse umerul.

Ținu capul plecat, evitând să vadă scârba din ochii lui.

Plecă fără să se uite înapoi.

Vladlena se programă pentru o ultimă consultație la Sophiahemmet, la un specialist ORL, care îi examinează rănilor. Acesta constată rupturi ale unor vase mici și câteva leziuni ale pielii pe care le consideră banale. Avea capilare sparte din cauza presiunii crescute, provocându-i hemoragii punctiforme în țesutul din jurul ochilor. Urma să dezvolte decolorări evidente pe gât din cauza hemoragiilor subcutanate. Cu toate acestea, osul hioid și coardele vocale erau intacte. Durerile aveau să persiste încă o săptămână.

— Te-ai gândit să depui plângere la poliție? întrebă doctorul, părând îngrijorat.

Acesta nu era obligat să contacteze autoritățile.

Ea zâmbi puțin jenată.

— Nu există nicio infracțiune în spatele acestei întâmplări, răspunse ea.

El își împinse instinctiv scaunul puțin înapoi.

— Să fii un pic mai atentă de acum încolo.

Doctorul crezu că fusese implicată într-un act sexual cu strangulare care ajunsese prea departe.

Vladlena plecă de la spital și luă linia roșie a metroului de la Stadion către Norsborg. Coborî la Mälarhöjden. Luase o cameră de hotel în proximitatea autostrăzii, la o jumătate de milă spre sud de centrul Stockholmului și la o aruncătură de băț de vila lui Mats și a Marinei.

Aceștia încă locuiau acolo. Iar Marina era medic primar la spitalul unde își făcuse rezidențiatul, la Sankt Göran.

O persoană care făcuse astfel de alegeri în viață nu își schimba ușor obiceiurile.

Așa că Marina călătorea mereu cu metroul până la serviciu și înapoi.

Vladlena își petrecu după-amiaza și seara într-o mică piață de la intersecția dintre Hägerstensvägen și Slättgårdsvägen. Acolo se găseau o cafenea și o alimentară, un cabinet terapeutic și un magazin de design interior. O

frizerie, un mic chioșc cu mâncare thailandeză. Biserica. Toate necesitățile societății civilizate, concentrate într-o singură intersecție de străzi.

Marina urcă de la metrou puțin după ora 7. Vladlena căutase pe Google poze recente cu ea, din fericire. Se schimbase. Corpul îi era mare și voluminos, iar părul îi era scurt și grizonant. Căra o geantă mare peste piept și mergea ușor legănat spre vilele scumpe de lângă apă.

Vladlena o urmă. Era ceva lume afară, o gașcă restrânsă de oameni bine îmbrăcați care se îndreptau în aceeași direcție. Își înfășură șalul în jurul gâtului.

La fântâna Bellmanskällan o prinse din urmă pe Marina. Avea 70 de metri la dispoziție ca să-i transmită mesajul.

— Bună, Marina, îi spuse ea. Sunt eu, Helena. Să nu te sperii.

Doctorița îi aruncă o privire rapidă și continuă să meargă.

— Mats a menționat că ai putea să apari.

Așadar familia Vikander își împărtășea în continuare totul.

Femeile continuară să meargă una lângă alta în josul dealului. Un bărbat pe bicicletă trecu pe lângă ele și le salută, atât Marina, cât și Vladlena îi răspunseră la salut.

— Vreau să mă întâlnesc cu Mats, zise Vladlena. Camera 305, hotelul de pe autostradă.

Ea își mări pasul și o lăsă pe Marina în urmă, urmărind-o cu coada ochiului cum intra pe proprietatea sa. Vladlena își continuă drumul pe Pettersbergsvägen, cea mai îngustă stradă cu două sensuri din Stockholm. Un vapor mic și alb pentru pasageri suieră cu aburi și se opri la Fridhemsbryggan. Mirosul de coaste la grătar ajunse până la ea, stropii unei piscine. Râsetele copiilor.

La Båtmansklevet viră la stânga și se întoarse la hotel.

Avea un mesaj care o aştepta la recepție.
„Vino la noi mâine, la ora 16.“

SÂMBĂȚĂ, 29 AUGUST 2020

Vladlena își amintea încă ziua în care Mats și Marina primiseră cheile noii lor case. Era o vineri de primăvară, se întâlniseră pe înserat, când soarele strălucea peste lacul Mälaren, proiectând dungi aurii pe pereții de cărămidă. Markus abia începuse să meargă. Stătuseră pe o pătură pe podeaua nesfârșită a sufrageriei, mâncând pâine și chifteluțe reci, bănd vin roșu din pahare de hârtie. Își amintea momentul ca pe unul magic, căci niciodată nu fusese într-o locuință cu tavane atât de înalte. Nerăbdarea prietenilor aproape că scânteia. O viață care părea un miraj și care totuși devenise realitate. Copii, carieră, vecini, Crăciunuri, promovări, dezamăgiri, ședințe cu părinții.

Ușa de la intrare din lemn de tec bine finisat era aceeași. Ceasul arăta 15:59.

— Bine ai venit, îi spuse Marina, care deschise ușa. Intră.

Nu dădură mâna.

Vladlena păși în hol, simțind o greutate mare în piept. Ultima dată fusese aici în noaptea dinaintea mutării lor în Stenträsk. Camioneta plecase, apartamentul ei fusese eliberat, iar cheile, returnate proprietarului. Ea, Wiking și Markus dormiseră în acea noapte pe canapelele de la demisol. Dimineața devreme, plecaseră cu mașina spre nord.

Își dădu haina jos.

Casa părea mai mică decât și-o amintea. Proprietățile aveau tendința de a crește în memoria cuiva, sau poate de a se micșora în realitate.

— Vrei o cafea? Sau ceai? întrebă Marina.

— Ceai, te rog, mulțumesc, răspunse Vladlena.

Înțelegea de ce Mats preferase ca întâlnirea să aibă loc acasă la el. Într-un loc ales de el, și nu

invers. Control și siguranță.

Renovaseră bucătăria. Măriseră spațiul dintre dining și living, transformând întregul nivel și cel de la etaj într-un singur open space, cu tavan de înălțime dublă. Mobila din bucătărie era din stejar, probabil realizată pe comandă, aragazul era de la firma Ilve. Marina era cea care câștiga banii. Salarizarea în serviciul de informații nu permitea luxuri precum aragaze italiene pe gaz cu uși de cuptor emailate, indiferent de regimul politic.

— Bine ai venit, Vladlena, spuse Mats, apărând de nicăieri. Vino, să ne așezăm pe canapele. Presupun că nu ai niciun telefon mobil la tine pe care să te rog să îl închizi.

Ea îi zâmbi ușor, apoi se așează în centrul canapelei mari, cu spatele spre apă. Ambii soți sigur remarcaseră urmele negru-albastre de sub șal, dar nu făcuseră niciun comentariu. Marina puse trei cești de ceai și o farfurie cu fursecuri pe măsuța de cafea. Ea și Mats se așezară în câte un fotoliu. Se părea că doctorița avea să stea cu ei.

— L-am invitat și pe Wiking să participe la această întâlnire, spuse Mats. Sper că nu ai nimic împotriva.

Transparență din toate punctele de vedere.

— E în regulă, spuse Vladlena.

— Deci, Vladlena, pot să te rog să-mi spui numele tău, gradul și data nașterii?

Rusia nu aplica pedeapsa cu moartea, nu în mod oficial. Înalta trădare aducea până la 20 de ani de închisoare, dar dezertorii erau de obicei pedepsiți în moduri mai puțin convenționale. Cazul lui Serghei Skripal și al fiicei sale, otrăviți în Salisbury, era cel mai mediatizat exemplu din ultimii ani.

— Vladlena Arina Ivanova, spuse ea. Colonel în cadrul GRU. Născută pe 21 ianuarie 1959.

— Încă activezi?

Ofițerii de rang înalt din cadrul GRU aveau dreptul de a se pensiona la vârsta de 55 de ani, dar

mulți alegeau să rămână activi. Mai ales *nelegaly*, care se întorceau și nu aveau prea multe opțiuni.

— Lucrez cu analize de date din surse publice, evaluând modul în care acestea se potrivesc sau se deosebesc de materialele din cadrul serviciilor noastre de informații.

Ușa de la intrare se deschise și se închise. Mats se uită înspre hol și așteaptă în tăcere.

Wiking veni în șosete, ținându-și rucsacul ponosit într-un pumn.

— Bună, zise Marina. Vrei puțin ceai?

Wiking dădu din cap că nu, evită să se uite la Vladlena și bătu din picior. Singurul loc unde putea sta era lângă ea, pe canapea, iar ea nu avea de gând să se mute.

— Bine c-ai putut veni, zise Mats. Poți să închizi telefonul?

Wiking se așează fără să se uite la ea.

— E închis, spuse el.

— Excelent. Tocmai stabileam gradul și istoricul Vladlenei.

Aceasta privi spre parchetul uzat de copii și de trecerea vieții. Simțea căldura corpului lui prin perna canapelei.

— Deci ești colonel, spuse Mats Vikander, în ce Direcție?

— A Doua, răspunse ea. Dar nu le mai spunem direcții acum, ci departamente.

Mats Vikander dădu din cap.

— Te ocupi de America de Nord și de Sud, nu de Europa?

El știa, fără îndoială, mai multe decât dădea de înțeles, avea acces la informațiile privind modul în care era structurată noua organizație.

— Responsabilitățile mele sunt extinse la nivel global, explică Vladlena. Am un oarecare acces și la celelalte departamente, în principal la Primul. Europa, adică.

Un telefon mobil începu să sune undeva prin casă. Marina se ridică pentru a răspunde și dispăru

urcând scările către dormitor. Mats nu o băgă în seamă. Vladlena îl privea cu calm, dar pulsul îi bubuia în corp. Mats stătea pe spate, în fotoliu, cu mâinile relaxate în poală, fără carnetel sau documentare digitală. Vladlena simți privirea lui Wiking pe profilul feței ei.

— Poți să ne povestești câte ceva despre pregătirea ta?

— Am fost pregătită sub comanda generalului-locotenent Gurienko.

Ochii lui Mats sclipeau, era pregătit pentru acest răspuns. Gurienko era o figură legendară.

— Unde?

— Într-o dacea de lângă Moscova. Nu sunt prea sigură de locul exact, de fapt.

El dădu din cap gânditor, nefiind surprins nici de acest răspuns. În ziua de azi, Vladlena mai discuta uneori despre pregătirea ei cu ceilalți din departament, lucru pe care nu avusese niciodată ocazia să-l facă în timpul anilor săi de activitate. Nici ceilalți nu păreau să știe cu exactitate locul de desfășurare a operațiunilor de instruire.

— Care au fost țările tale țintă? întrebă Mats.

— Mai întâi Suedia, apoi SUA.

Simți privirea arzătoare a lui Wiking.

— Despre detalii privind desfășurarea exactă a pregătirii tale poate vom avea ocazia să discutăm mai târziu, spuse Mats. Cât timp ai staționat în SUA?

— 16 ani, între 1991 și 2007. În Washington DC, pe toată perioada.

— Care era numele tău?

— Lena Svensson.

— De ce s-a încheiat misiunea ta?

— Soțul meu a murit.

Înghiți în sec, nu se uită la Wiking. Marina vorbea încet, undeva în fundal, nu putea distinge exact ce zicea.

— Soțul tău, care a fost...

— Ingvar Svensson, identitatea lui în SUA. Era artist.

— Era bărbatul care a trăit sub numele de Filip în Suedia? Fratele tău?

Ea aprobă din cap și își împreună mâinile în poală.

— Corect.

— De ce a murit?

— De SIDA.

Mats ridică ușor din sprâncene.

— Deși, oficial, de leucemie, zise ea.

Marina se întoarse, se așează în fotoliu.

— Trebuie să ajung la spital în curând, spuse ea.

— Unde ai fost repartizată la întoarcere? întrebă Mats, aplecându-se în față să ia un fursec de pe tavă.

— Biroul meu se află în sediul principal de lângă Șoseaua Horoshovskoe.

Heliport pe acoperiș și piscină la subsol. Sediul era aproape nou inaugurat când se întorsese.

Mats ronțai din fursec, apoi își curăță firimiturile.

— Cum te-ai acomodat din nou în Rusia?

— E dificil pentru toți cei care au trăit mult timp în străinătate, răspunse ea.

De fapt, *nelegaly* care se întorceau erau priviți la început cu mare suspiciune. Comportamentul lor era considerat ciudat, erau percepuți ca fiind pușlamale nedemne de încredere. În general, se aveau doar unii pe alții. Locuiau în aceeași zonă, mergeau la aceleași sindrofii, la aceleași concerte. Cei care reușeau să se adapteze erau recompensați cu poziții înalte în cadrul organizației.

— Unde locuiești acum?

— Lângă stația de metrou Maiakovskaia.

Mats fluieră impresionat, își mai îndesă un fursec în gură. Wiking se aplecă în față.

— Cum ai putut s-o părăsești?

Ea își întoarse capul spre el, ochii lui erau întunecați și albaștri. În lumina zilei, observă cât

era de ridat.

— Părăsesc?

— Pe Elin, în Mlaștina Rece. Știi cum arăta când am găsit-o?

Murele arctice, coșul, portbebeul.

Ea își îndepărtă părul de pe față. El se ridică în picioare, apropiindu-se de ea, oprindu-se deasupra ei.

— Știi cât de aproape a fost să moară? Încă mai are cicatrici pe față de la înțepăturile de insecte. Ce fel de om ești tu?

Wiking se duse în bucătărie, Vladlena auzi apa curgând. Inima îi bubuia în piept, gura îi era uscată. Luă o gură de ceai.

— De ce te-ai întors în Suedia chiar acum? întrebă Mats.

— Misiunea de testare a noului sistem de rachete al NATO a fost încredințată bazei din Stenträsk.

— QATS, zise Mats.

— Avem o sursă în interiorul bazei și ne așteptam ca proiectul să-i revină ei. Nu a fost așa, așa că au decis, ei bine... să înlăture obstacolele, astfel încât misiunea să ajungă la ea.

Ea rămase tăcută câteva secunde, apoi continuă.

— Apoi am aflat că obstacolul în cauză era Markus.

— Cum urma să fie înlăturat obstacolul?

— Departamentul 29155 are personal specializat în astfel de chestiuni. În acest caz, planul era, evident, să modifice o mașină.

Wiking se întoarse în camera de zi cu un pahar de apă în mână, se așează din nou lângă ea. Se întinse după rucsac și alinie trei fotocopii ale unor pașapoarte pe măsuta de cafea.

— Iată-i, zise el. Grupul de piloți de teste care a părăsit hotelul din Storforsen marți dimineață, devreme, cu domiciliul declarat în Leipzig.

— Vechea Germanie de Est, spuse Mats. Ce fel de mașini se produc acolo?

— Atât Porsche, cât și BMW, dar nu are relevanță. Pașapoartele sunt false. Nu am nicio dovadă, dar știu. Colegii tăi.

Wiking făcu un gest ferm din cap către Vladlena, ea se aplecă spre masă. Studie cu atenție chipurile din fotocopii. Trei bărbați de vârstă mijlocie, cu trăsături mohorâte și ochi lipsiți de viață.

— Îi cunoști? întrebă Mats.

— Nimeni nu-i va recunoaște niciodată pe acești bărbați.

— Pot să împrumut astea? întrebă Mats.

Wiking împinse fotografiile pe masă.

— Cât timp ai știut? întrebă el apoi, privind-o fix. Când ai aflat că o să dispari dintre noi?

— Nu am știut exact când, răspunse ea. Ci doar că urma să se întâmple.

Plânse noaptea, prefăcându-se că era din cauza depresiei post-partum.

— De ce a trebuit să mori? întrebă el. De ce nu ai putut pur și simplu să divorțezi?

Ea se întoarse direct către el.

— Pentru că aveam alte misiuni, iar voi erați ostaticii mei. Atâta timp cât făceam ce mi se spunea, nu vi s-ar fi întâmplat nimic.

Se făcu liniște în jurul mesei. Wiking o privea cu neîncredere.

— Faptul că ai venit aici nu implică riscuri foarte mari? întrebă Mats. Atât pentru tine, cât și pentru Markus?

— Nu neapărat, răspunse ea cu voce joasă. Depinde de felul în care acționez.

— Superiorii tăi știu că ești aici?

— Bineînțeles. Am cumpărat biletul de călătorie în mod transparent, îmi folosesc telefonul mobil. Deși în mod evident nu chiar acum, căci e în camera mea de hotel.

— Ce motiv o să invoci pentru călătorie?

— Unul complet legitim, care nu poate fi asociat cu fiul meu.

— De ce aveai un cod numeric personal greșit? întrebă Wiking. Și de ce ai spus că te-ai născut în Qatar?

Deci își dăduse seama, în sfârșit.

— Ca să înțeleagă cineva. Pentru ca tu să-ți dai seama că ceva nu era în regulă.

Wiking clipi.

— Ai spus un cod numeric personal greșit în mod intenționat?

— La început am fost naivă. Nu puteam spune cine eram, așa că voiam să fiu arestată și deconspirată. A fost o idioțenie, desigur. Nu ar fi ajutat absolut deloc.

— M-am uitat prin registrele noastre cu privire la ofițerii sub acoperire din anii 1980, spuse Mats. Nici tu, nici Filip nu ați fost incluși.

Ea nu răspunse.

— Încă un lucru, spuse Mats. Știi despre operațiunea „Cosi fan tutte” în noaptea în care Olof Palme a fost ucis, Wiking îți spusese. Că divizia rusă a Säpo urma să-l aresteze pe bărbatul care se ocupa de agenții sub acoperire, Vladimir Angeloff. Era ofițerul tău de legătură?

Ea aprobă din cap.

— Operațiunea a fost anulată, continuă Mats, iar rușii nu au aflat niciodată despre ea. Nu le-ai comunicat niciodată informațiile.

Ea își împreună mâinile în poală.

— Și mai e încă un aspect, îi spuse Mats Vladlenei. GRU nu-mi cunoaște identitatea. Nu mi-ai dezvăluit-o niciodată.

Ea simți privirile lui Wiking.

— Ce părere ai de posibilitatea de a rămâne în Suedia și de a lucra pentru noi? întrebă Mats.

Iat-o. Oferta.

— Ar fi foarte dificil, spuse Vladlena. Cei din familia mea încă sunt ostatici.

— Te referi la Markus și Elin?

— Nu am altă familie.

Ea îi aruncă o privire rapidă lui Wiking.

— Nu ai copii în SUA? întrebă Mats.

Ea clătină din cap.

— Ingvar, sau Leonid, cum îl chema de fapt, era homosexual. Era foarte discret, superiorii noștri nu au bănuț niciodată nimic.

— Și de unde știi asta? întrebă Wiking.

— În caz contrar, am fi primit imediat ordin să ne întoarcem la Moscova, răspunse Vladlena.

A fi chemat acasă era considerat cel mai mare eșec pentru *nelegaly*. Nu ar mai fi obținut niciodată un post în cadrul organizației dacă s-ar fi întâmplat așa.

— Superiorii tăi nu știu că fiul tău lucrează la Baza Robotică? întrebă Mats. Că el a fost cel care a primit sarcina de a conduce proiectul QATS?

— Ba da. Nu trebuia ca eu să aflu asta. Era foarte important ca totul să pară un accident.

Mats o privi intens, înțelegea.

Wiking se aplecă spre ea.

— Și cum ai aflat? spuse el. Despre Markus și QATS?

Kozlov, membrul lui împutit și burta lui păroasă.

Ea își dădu părul de pe față, mâinile îi tremurau puțin.

— Printr-un contact pe care l-am cultivat mulți ani.

— Contactul e la curent cu asta? întrebă Mats. Riști să fi descoperită?

— Nu. Nu are habar.

Wiking se holbă la ea.

— Deci nu poți rămâne în Suedia din cauza lui Markus și a lui Elin? Ei le-ar face rău lui Markus și lui Elin dacă ai renunța?

Acum începu să priceapă.

— Deci ai fi dispusă să mori din nou? Știi deja cum să faci asta.

Era ceva sensibil în tonul lui, dincolo de cuvintele destul de dure. Ea zâmbi vag.

— Nu pot să mă scufund din nou într-o mlaștină. Poate că GRU mai ratează din când în când, dar o astfel de abordare nu ar funcționa.

— Poți să mori în public, spuse Wiking. Să fii împușcată pe stradă, cu o mulțime de martori. Moartă pe loc.

— Ar trebui să existe un cadavru în acea situație, spuse Mats. Și urme de sânge.

— Ai mai donat sânge înainte, spuse Wiking. Poate fi împrăștiat la locul faptei. Propriul tău sânge, cu propriul tău ADN.

— Sângele se coagulează, spuse Marina, chiar și în pungi.

— Da? zise Wiking. Și cum e cu transfuziile de sânge?

— Se adaugă citrat sau oxalat, dar e detectat imediat la un control.

— Deci te împușcă puțin, sângerezi un pic și mori în drum spre spital, zise Wiking.

— Omucidere, deci, spuse Mats. Cine o să se ocupe de ancheta poliției?

— Se poate aranja, spuse Wiking. Putem vorbi cu anchetatori și procurori...

— Irealizabil, spuse Mats, operațiunea devine prea amplă, prea mulți implicați.

Ea își împreună mâinile, scuturând din cap.

— Gândești bine, îi spuse ea lui Wiking. Singura modalitate de a scăpa este să mor, dar trebuie să fie vina lor.

— La ce te referi? întrebă Wiking. Vina cui?

— Trebuie să fie vina statului că mor, spuse ea, iar statul nu comite nicio eroare. Totuși, nu au niciun interes nici să se sape singuri.

Poate că nu era o expresie consacrată, dar ei trebuiau să înțeleagă la ce se referea.

— Dacă știai asta, de ce nu ai făcut nimic în sensul ăsta? întrebă Wiking.

Ea îl privi direct.

— Nu am avut niciun motiv.

Marina se uită la ceasul ei de mână și se ridică în picioare, dând din cap spre Wiking.

— Ai grijă de tine, spuse ea, îl sărută pe Mats și se duse la ușă.

Pe Vladlena o ignoră. Auziră ușa de la intrare închizându-se în urma ei.

— Când te întorci în Moscova? întrebă Mats.

— Mâine după-amiază.

Ea înghiți în sec, se uită la Mats.

— Cum să procedăm?

— Dacă ești dispusă să lucrezi pentru noi, există modalități.

— Identitățile alea care trebuiau dezvăluite de Ministerul Transporturilor? întrebă Wiking.

Ea nu înțelegea referirea la Ministerul Transporturilor, dar majoritatea țărilor cu servicii de informații operaționale aveau identități pregătite pentru cei care aveau nevoie de ele. Adrese în registrele populației, conturi bancare, pașapoarte și carduri de credit, abonamente de telefonie mobilă, poate chiar și o firmă proprie, toate active de mai mulți ani.

Ea se întoarse ușor pe canapea, astfel încât să fie cu fața spre Wiking.

— Ce fac copiii? Și Karin?

El se îndepărtă de ea, apropiindu-se de cotieră.

— Ce știi despre ei?

— Josefin are profilul de Facebook și un cont de Instagram public. Am văzut poze de când ați sărbătorit, Karin terminase recuperarea după o operație majoră la inimă. Un fel de tort sendviș...

Wiking se ridică în picioare. Ea făcu același lucru.

— Stau la un hotel de lângă autostradă. Ai vrea să stăm puțin de vorbă?

Mats rămase acolo, privindu-i. Ea și Wiking, față în față. Ea stătea atât de aproape încât îi simțea mirosul. Pământ și sare. El se scarpină în păr, închise ochii. Apoi dădu aprobator din cap.

Ea se întoarse spre Mats.

— Îți mulțumesc că ți-ai făcut timp să vorbești cu mine.

— Nu ai pentru ce.

Din nou cu fața spre Wiking, zise:

— Poate că ar fi mai bine să plec eu prima.

— O idee bună, probabil, zise Mats.

Merse de-a lungul Slättgårdsvägen, către autostrada E4. Vilele din lemn pe lângă care trecea aveau sute de ani vechime, acoperișuri din țiglă patinată și pomi mari, plini cu mere. Observase în anunțurile agențiilor imobiliare din apropierea stației de metrou că nu se vânduse nicio casă aici cu mai puțin de zece milioane de coroane.

O familie cu copii pe trotinete venea în direcția ei, își ridică eșarfa pentru a-și ascunde urmele de pe gât.

Se întâmpla uneori ca ofițeri din cadrul organizației înfrățite KGB să dezerteze în Occident sau ca *nelegaly* să își dezvăluie identitatea pentru a putea rămâne în țară. Bineînțeles, acest lucru era privit cu un profund dispreț, cel puțin oficial.

Dezertarea ofițerilor din cadrul organizației ei era mult mai rară. Vladimir Bogdanovici Rezun, cunoscut sub pseudonimul Viktor Suvorov, fusese unul dintre puținii care o făcuseră în mod public. A dezertat în Marea Britanie în 1978, împreună cu soția și copiii săi, ceea ce a dus la necesitatea de a avea ostatici. În Occident, acesta devenise un superstar, autor de bestsellere, atât de non-ficțiune, cât și de ficțiune. Incontestabil, în cadrul organizației era considerat *persona non grata* prin excelență. Toată lumea de la sediul central îi citise cărțile. Știau că fusese condamnat la moarte în contumacie, deși pedeapsa cu moartea fusese abolită.

Realitatea era că ea nu cunoștea pe nimeni care să fi reușit să dezerteze fără ca GRU să știe. Nu auzise niciodată de vreun caz în care cineva care cunoștea toate informațiile despre organizație s-o

fi părăsit fără a fi detectat. Desigur, dacă s-ar fi întâmplat ca persoana să fie descoperită, consecințele ar fi fost atât de grave, încât ar fi fost imposibil de ținut în secret. Ar fi fost o catastrofă totală.

Ireparabil.

Gândul îi făcea stomacul să se întoarcă pe dos.

Atunci ajunse la Bredängsvägen. Pe partea cealaltă începuse *miljonprogrammet*, era o zonă pe care suedezii o considerau a exclușilor. Șomaj și violență între bande. Neputința de a se întreține, o viață la periferie. Nu existau mai mult de câteva sute de metri între aceste lumi.

Frontiere, gândi Vladlena. Enclave. Construcții imaginare care ne definesc viețile.

Hotelul era o bucată de beton cu fațadă simetrică, ca o Orgă a lui Stalin⁴⁵. Urcă scările până la etajul al treilea.

Oare Wiking avea să vină?

Se plimbă agitată prin cameră, se așează pe pat, se ridică și apoi se așează pe scaun.

Se gândi la sursa din Baza Robotică din Stenträsk, femeia care cedase sub presiune. Kozlov îi povestise. Având un frate în închisoare în Polonia, femeia însăși avea datorii mari după criza imobiliară de la începutul anilor 1990. GRU făcuse totul ca acestea să dispară ca prin farmec. O adevărată ușurare, la început.

Mats Vikander și Ministerul Suedez al Apărării ar fi ținut-o pe loc, în lesă. Ea le-ar fi furnizat celor de la GRU rezultate false ale testelor. Ar fi fost nevoie de ceva timp până ce colegii ei de la sediul central să-și dea seama. Apoi ar fi murit. Într-un accident, bineînțeles, sau prin sinucidere.

Se ridică în picioare, privi mașinile care treceau cu viteză pe autostrada din apropiere.

În Washington, locuise la aceeași adresă în toți acei ani: în Brookland, pe 12th Street, chiar lângă US Highway 1. Nu era o autostradă, dar era foarte

circulată. A adormit și s-a trezit cu vibrațiile vehiculelor care treceau pe acolo timp de 16 ani.

Viața ei fusese monotonă, conform planului. *Nelegaly* nu trebuiau să iasă niciodată în evidență. Trebuiau să trăiască cât mai simplu și mai modest posibil. Să nu-și facă niciodată o carieră. De preferință, să aibă o ocupație „liberală”, care să le permită să lucreze și să călătorească nestingheriți. Artiștii erau destul de comuni, se pare. Scriitorii sau contabilii cu firmă proprie, de asemenea.

Se uită la ceasul ei de mână, n-ar fi trebuit ca Wiking să ajungă până acum?

Se așază din nou pe pat.

Rămăsese, așa cum era de așteptat, fără nicio atribuție în Washington. Lucra cu jumătate de normă ca ospătăriță în diverse restaurante locale și, în rest, îl ajuta pe Leonid. Păstra un oarecare contact cu ofițerul de legătură de la ambasadă, dar, pe măsură ce anii treceau, acest lucru devenea din ce în ce mai puțin necesar. Leonid se ocupa și de asta. Ea nu avea nimic împotriva. Asta îi oferea ocazii nesfârșite de a căuta informații despre Suedia și Norrbotten. Era, la urma urmei, suedeză. Lena Svensson din Sundsvall. Faptul că citea toate cărțile, ziarele și revistele suedeze pe care le găsea nu era deloc ciudat. Faptul că asculta Radio Sweden. Amploarea căutării sale de informații rămăsese însă secretă, nu avea de ce să creeze suspiciuni. Nu avea niciodată o cantitate mare de materiale în casa ei. Lăsa cea mai mare parte dintre ele la reciclare în alte locuri decât Brookland.

Odată cu apariția internetului, porțile orașului Stenträsk se deschiseră larg. Se simțea ca o nevăzătoare căreia i se redase vederea. La scurt timp, municipalitatea și-a făcut propriul site. Ziarele locale erau accesibile online. Nu își putea face abonament, contactul cu Stenträsk fiindu-i interzis, dar nimic nu o împiedica să citească titlurile.

Faptul că Markus a început să lucreze la Baza Robotică nu era, bineînțeles, o informație publică. Atunci, Leonid murise deja, iar ea se întorsese în Moscova. Cu toate acestea, știa despre studiile lui Markus și despre faptul că s-a reîntors acasă după absolvirea Universității din Umeå. Nu exista niciun alt loc, în afară de Baza Robotică, unde și-ar fi putut folosi cunoștințele. Lucrul acesta pune presiune pe ea. Să țină evidența misiunilor care ajungeau în Stenträsk devenise rutină pentru ea, în timp ce își contura planul. De fapt, nici nu își imaginase vreodată că avea să fie nevoită să-l pună în aplicare.

O bătaie discretă în ușă, inima i se urcă în gât.

Deschise imediat.

Iată-l. Făcu un pas în spate și îl lăsă pe Wiking să intre în cameră.

— Îți mulțumesc că ai venit, spuse ea.

Își auzi glasul emoționat. Se așează pe pat și îi arătă lui Wiking cu degetul singurul scaun din cameră.

Rămaseră în liniște, privindu-se unul pe celălalt. Lumina soarelui pătrundea prin geamul murdar al ferestrei, făcându-i părul lui Wiking să strălucească. Privirea lui călătorea pe fața și gâtul ei, apoi în jos, spre propriile lui mâini. Nu se temea de el, poate pentru că nu se temea de moarte.

— Ce face Elin? întrebă ea încet. Mai lucrează la Radiumhemmet?

— S-a închis, spuse Wiking. Lucrează la o unitate de terapie intensivă pentru cazurile de COVID acum.

Vladlena dădu din cap și își șterse poate o lacrimă. Sau poate că era doar părul. Wiking aștepta în tăcere.

— Și Markus? continuă ea.

— Markus e OK. A fost supărat pe mine. Mai întâi pentru că nu a putut conduce proiectul

QATS, apoi pentru că i-a murit colegul. Dar cred că urmează să îi treacă.

Ea înghiți în sec.

— Stenträsk își aduce aminte de tine. Urban Landén a păstrat bilețelele pe care i le-ai scris. Carina Burstrand știe exact cât timp a trecut de când ai murit. Eva-Lena Lindgren a devenit instructor de yoga și te-a descris ca pe un briceag elvețian. Bună la toate.

Ea zâmbi, amintindu-și de Urban.

— Îmi amintesc de Stenträsk. Îmi amintesc de tot.

— De ce ai făcut asta? întrebă Wiking. De ce ne-ai mințit?

Ea își acoperi fața cu mâinile pentru câteva clipe, apoi își ridică privirea.

— E o poveste lungă.

— Am venit până aici, nu?

Ea se ridică și se duse lângă fereastră, privind mașinile care treceau.

— Orașul în care am crescut...

— Explozia nucleară, știu.

— Tatăl meu era geolog, era în conducerea minei. Știa ce urma să se întâmple și când. Mama era medic. Cea mai bună prietenă a ei, Irina, era chirurg la spitalul regional din Mirnîi. Cu o zi înainte de explozie, mama m-a diagnosticat cu apendicită și m-a trimis la Irina pentru o operație de urgență.

— Nu erai acolo când a explodat bomba, spuse Wiking.

Ea confirmă din cap.

— Nu m-am mai întors niciodată.

— Părinții tăi? Și bunica ta?

— Au rămas. Au murit.

— Din cauza radiațiilor?

— Nu în mod direct și nu oficial.

Proiectul Cristal a fost anulat după explozia eșuată de sub Udachnîi, dar alte bombe atomice au fost declanșate, din alte motive, pe teritoriul

țării. Vladlena nu știa dacă a existat vreodată o evaluare corespunzătoare a distrugerilor, fie că era vorba de oameni, de animale sau de mediu. Dar oamenii știau. Toți știau.

— Câți au murit, de fapt? întrebă Wiking.

— Încă mai mor.

Vladlena se așează din nou.

— Nu cred că erai prea mare, spuse el. Unde te-ai dus?

— Aveam 14 ani. Am stat mult timp internată în spital, cu „complicații”. Apoi, am stat cu Irina până când am putut merge la universitate în Iakutsk. Au un departament de limbi străine. Vorbeam deja fluent suedeză, am mai studiat engleză și franceză. GRU m-a găsit după ce mi-am terminat masteratul.

— Vorbeai suedeza pentru că bunica ta era din Söderhamn?

— A întâlnit un marinăr din Ingermanland⁴⁶ și s-au mutat împreună acolo.

— Ingenmansland⁴⁷?

Wiking nu fusese niciodată interesat nici de istorie, nici de geografie.

— Nu Ingenmansland, ci Ingermanland. A aparținut Suediei cândva, dar acum face parte din Rusia. Zona din sudul Finlandei.

— Ce vrei să spui prin faptul că GRU te-a „găsit”? Erai pierdută?

Ea nu se putu abține și zâmbi.

— Poate, spuse ea. Eram singură. Cu excepția lui Leonid, prietenul meu.

— Filip?

Ea aprobă din cap și își deschise valiza, scoase aparatul Polaroid și fotografiile care îi rămăseseră. Una era cu Elliot, o variantă a pozei pe care o pusese în plic. Celelalte erau cu Josefin și copiii.

— Îmi pare rău că a trebuit să vă sperii. Era esențial ca Markus să renunțe la post.

Îi întinse aparatul foto și fotografiile lui Wiking. Acesta le luă.

— Ai fost în Stenträsk?

Ea aprobă din cap.

— Weekendul trecut. Nu erai acasă.

— De unde știi?

— Cheia de rezervă încă e în același loc.

Îl văzu gândindu-se și înțelegând.

— De ce ai venit în camera mea de hotel?

Ea se ridică în picioare, se îndreaptă spre scaun și îngenunche în fața lui. Îi atinse obrazul cald și nebărbierit.

Ochii lui erau speriați.

— Îmi pare atât de rău, spuse ea. Pentru tot.

Se aplecă spre el și îl sărută delicat. Buzele lui erau reci și rigide. Își puse mâna pe gâtul lui, își trecu degetele prin părul lui. El găfâi, își despărți buzele. O trase spre el.

Apoi o împinse de lângă el.

— De cine îți e cel mai frică? De tine însuși sau de mine?

— Te-am rănit, zise el. E de neiertat.

Ea îi puse mâna pe obraz, el o îndepărtă ușor.

— Nu mă mai regăsesc, spuse el. Nu mai fac față.

Ea înțelegea la ce se referea. Studiile, cariera aleasă, copiii, viața în Stenträsk, el se lăsase întotdeauna în voia sorții. Vladlena se ridică și se duse la un mic frigider încorporat în singurul șifonier din cameră. Scoase o sticlă de vin.

— Vinho Verde, spuse ea. Din Portugalia. Vrei să bei?

El dădu din cap că nu.

— Eu aș vrea să beau, spuse ea.

Desfăcu capacul cu filet și își turnă vin în paharul pentru periuța de dinți. Luă o înghițitură zdravănă.

— Am citit despre fata aceea care a fost găsită în fundația podului iarna trecută, spuse ea. Se presupunea că tu erai tatăl copilului...

— S-au făcut teste ADN, o întrerupse el. Nu eram eu.

Ea zâmbi.

— Nici eu nu am crezut. Prezervative, chiar și când erai mort de beat.

— Ce s-a întâmplat în mlaștină? În ziua în care ai dispărut?

Ea mai luă o înghițitură.

— Dacă aș muri din nou, spuse ea. Dacă aș reuși să dispar, ai vrea să ne revedem? Să fii cu mine?

Wiking se ridică în picioare.

— Cum ai putut s-o lași să moară în mlaștină?

Ea închise ochii. Noul ofițer de legătură de la Washington de la vremea aceea, un șobolan pe nume Andropov, o asigurase că Elin era în regulă. Ea nu îl crezuse nicio clipă. Puțin îi păsa lui de soarta fetiței, doar îi spunea ceea ce voia ea să audă.

După mai bine de un an în Washington, a îndrăznit să contacteze redacția Norrbottens-Kurirens. După ce a pus mărunțiș deoparte timp de o lună, a sunat de la o cabină telefonică dintr-un centru comercial aflat chiar lângă Pentagon. S-a prezentat ca jurnalistă independentă cu un accent american evident, a spus că lucra la o serie internațională de articole despre persoane dispărute. A întrebat dacă știau ce se întâmplase cu bebelușul care fusese abandonat în mlaștina de lângă Stenträsk, menționând anul și data incidentului. Un redactor a găsit rapid articolul în arhiva ziarului respectiv.

Mama nu fusese găsită niciodată. Copilul fusese găsit în stare gravă, dar supraviețuise.

Vladlena plânsese toată seara, o alinare care era mai presus de orice altceva.

— O să-ți povestesc ce s-a întâmplat, zise ea. Dacă mă voi întoarce.

El o privea, iar ea simțea bariera dintre ei, distanța creată de anii care trecuseră. Privirea lui avea astăzi alte sclipiri, exista o melancolie care poate că nu era doar din cauza ei.

— Cine știe dacă o să mai trăiesc până atunci? spuse el.

Apoi Wiking ieși din cameră, tăcut și cu grijă. Ea își lipi urechea de ușă și îi auzi pașii îndepărtându-se pe coridor. Așteptă până când se făcu liniște, înainte să deschidă ușa și să se repeadă după el. Se opri la fereastra de lângă lifturi și îl văzu ieșind din hotel prin față.

Wiking se îndreptă spre stația de metrou fără să privească înapoi. Cu rucsacul pe un umăr și geaca fluturându-i în vânt. Pași grei.

Vladlena rămase să-l urmărească până când dispăru din câmpul vizual, după colțul unei case de cărămidă de pe Västertorpsvägen.

---

45 Tip de lansator de rachete multiple utilizat în timpul Celui de-Al Doilea Război Mondial. A fost numit astfel deoarece aspectul său amintește de o orgă de biserică (N.t.).

46 Numele regiunii istorice (N.t.).

47 „Țara nimănui” (N.t.).

STENTRÄSK

14 AUGUST 1990

Cu 30 de ani în urmă

Helena își așază bebelușul la sân. Gura i se strânse instinctiv în jurul sfârcului și începu să sugă cu putere. Corpul ei răspunse, senzația de lapte care se revărsa din interior. Capul micuț care se odihnea pe brațul ei era cald și fin, iar ea îi mângâia perișorul cu mâna liberă.

Astăzi urma să afle.

Privi spre fereastră, respiră cu gura deschisă, lăsând lacrimile să i se usuce pe obraji. Soarele de afară, încă nou pe cer, lumina pieziș. Nu știa cât era ceasul, dar știa că Wiking, care se trezea întotdeauna la 5:15, încă dormea. Vântul părea să bată destul de puternic, vârfurile pinilor se agitau de partea cealaltă a Kvarndammsvägen.

Bebelușul dădu drumul sfârcului și râgâi zgomotos. Helena o ridică pe fetiță, era destul de grea acum. Îi întâlni ochii, îi sărută gurița plină de lapte. Puse copilul la celălalt sân, tare și încordat după o noapte întreagă de somn, ușurarea simțită atunci când presiunea fu eliberată.

Pentru o vreme, își imaginase că aveau s-o lase să rămână, că deschiderea și căderea zidurilor aveau să-i permită să continue să trăiască drept Helena în Stenträsk. Desigur, aceste speranțe erau zadarnice și iluzorii. În principiu, nu se schimbase nimic, în afară de faptul că bugetul GRU se înjumătățise. În organizație, lucrurile aveau să se înrăutățească.

Dar ei i-ar fi fost mai bine să știe. Să se poată pregăti. Orice era mai bun decât incertitudinea.

Când bebelușul fu atât de sătul încât dădu laptele afară, îi schimbă scutecul și îl așază înapoi în pătuț.

Wiking dormea cu brațele întinse deasupra capului. Ea se strecură în pat lângă el, îl sărută și îi mângâie abdomenul și pieptul. Când ea își dădu jos bluza, el se trezi. Mâinile lui — atât de mari, uscate și calde. Limba lui aspră și tare. Fu nevoită să-și muște buza de jos ca să nu plângă când realizează. Doamne, ce bărbat! Prea frumos pentru a fi om. Să poți iubi pe cineva atât de mult! Ea fusese cea care îi botezase penisul Apollo. Poate că nu era prea ingenios, dar totuși plin de emoție. Pentru că îndrăznise să simtă asta.

El umbla în lumina dimineții, dezbrăcat, cântând și bând suc de portocale, *Samboronbon, un mic sătuc fără de stradă, aflat nu departe de Rio de la Plata.*

Știa că Evert Taube îl scrisese, învățase multe dintre cântecele lui pe de rost, pentru a le putea cânta împreună. *Cât timp nava străbate, cât timp inima bate, cât timp soarele strălucește pe valuri albastre.*

Și cine îi spusese că se născuse pentru a aduce fericire și raze de soare pe parcursul călătoriei sale?

Wiking avea un dulap în vestiarul secției de poliție, dar prefera să-și țină hainele acasă. Chiar și uniforma. Băiatul se trezi, se jucară și râseră împreună în timp ce Wiking se îmbrăca. Fetița începu să gângurească. Helena se așeză la masa din bucătărie, să o alăpteze și s-o adoarmă, când Wiking își vârî capul în bucătărie și își luă rămas-bun.

— Mă duc să culeg niște mure arctice azi, spuse ea, stăpânindu-și glasul.

El încremeni în pragul ușii.

— Nu în Mlaștina Rece, nu? Știi bine că...

Grija lui, se temea pentru ea. Atât de îngrijorat că s-ar fi putut întâmpla ceva.

— Sunt doar superstiții, Wiking. Nu există mlaștini fără fund.

Cuvintele părură prea dure, era pe cale să răbufnească. Încercă să le diminueze impactul

printr-un zâmbet.

— Să vă distrați, bine?

Wiking se întoarse și închise ușa de la intrare cu un pic prea multă putere.

După ce Elin adormi și Markus își mănă micul-dejun, iaurt cu cereale, se jucară împreună cu un puzzle cu ursulețul Bamse pe podeaua din sufragerie. Băiatul vorbea neîncetat în timp ce alegea și proba piesele. Era atât de drăgălaș și de deștept, reușea să facă puzzle-uri pentru copii mult mai mari decât el.

O sună pe Karin.

— Voiam să văd dacă mai sunt mure arctice. Pot să-l aduc pe Markus la tine câteva ore? Urăște atât de tare țânțarii din mlaștină...

— Bineînțeles că da, zise Karin. Vreți să mâncați ceva la prânz? Mă gândeam să fac niște clătite.

Bebelușul se trezi.

— Mergem la mamaie să mâncăm clătite? întrebă Helena și alăptă copilășul.

— Daaaa! strigă băiețelul.

Scrise un bilet în grabă, la masa din bucătărie, către Wiking, în cazul în care ar fi ajuns acasă înaintea ei.

Iubitule,

culeg niște mure arctice. Simt că trebuie să ies din apartament.

Markus este la Karin.

Semnă cu steaua, cea care semăna cu cicatricea de pe burta ei, de la nașterea lui Markus. Își încălță cizmele de cauciuc și așează coșurile pentru mure în portbagajul mașinii. Merse apoi până la Karin cu fetița în pătuțul portabil pentru copii, băiatul țopăia și sărea pe lângă ea, pe trotuar. Sven nu era acasă, petrecea din ce în ce mai mult timp

în apartamentul său din căminul pentru persoane cu nevoi speciale din Vidsel.

— Să ai grijă, îi spuse Karin, întorcând o clătită. E multă apă acolo sus, după ploaie.

Îl pupă pe Markus și coborî din nou cu fata, o așează în scaunul pentru copii din mașină și porni spre Mlaștina Rece. Chiar ieși mai devreme, nu voia să riște să întârzie.

Privea înainte, printre copaci, în timp ce conducea, simția deja golul în corp. Mama ei o părăsise spre binele ei. În curând avea să fie nevoită să o părăsească pe Elin din același motiv. Cuvintele bunicii: *Nu ne controlăm împrejurările, ci doar le trăim.*

Parcă în zona de întoarcere, lângă panoul cu ZONĂ PROTEJATĂ — Intrarea interzisă străinilor. Mai era mai bine de o oră până la întâlnire. Chiar ar fi putut să culeagă niște fructe de pădure, lui Wiking îi plăcea gemul de mure arctice.

Fetița adormise.

O puse în portbebe, îl așează pe un tufiș uscat, lângă terenul mlăștinos, și întinse bine plasa împotriva insectelor deasupra. Vântul rupea și sfâșia frunzele de mestecăn. Se dădu cu spray contra țânțarilor până când o luă tusea, lăsă coșul mare lângă fetiță și porni cu coșul mai mic prin mlaștină.

Coordonatele o duseseră în partea de nord-vest a mlaștinii, în partea cea mai îndepărtată de civilizație. Aici nu ajunseseră culegătorii de fructe de pădure din oraș. Pământul strălucea de fructe de pădure coapte, simți multă bucurie în timp ce culegea. Coșulețul se umplu în doar câteva minute. Mergea în direcții diferite de acolo de unde-și lăsase copilul și se întorcea cu coșul plin cu fructe de pădure, îl golea și se uita la fetiță. Copilul dormea atât de frumos și de liniștit în aerul curat și în foșnetul mestecenilor.

Helena pierdu noțiunea timpului. Se împotmolea printre tufe și gropi mlăștinoase,

fredona un cântec de-al lui Ulf Lundell. *Câmpiile deschise le iubesc, lângă mare vreau să trăiesc.* Când sunetul rotorului elicopterului ajunse la ea, reacționă mai degrabă cu surprindere decât cu îngrijorare, inițial fără să poată să localizeze sunetul. Privea nedumerită micul vehicul care apăruse deasupra vârfurilor copacilor, nu mai văzuse niciodată ceva asemănător. Acesta trecu chiar pe deasupra ei, îl putea vedea clar pe pilot. Acesta îi făcu semn cu mâna să îl urmeze puțin mai departe în mlaștină, căuta un loc unde să aterizeze. Elicele biciuiau vegetația, ea își ridică mâna contra vântului. Se uită înspre pătuț, zgomotul o trezise cu siguranță pe Elin. Să meargă să ia bebelușul? Nu, nu putea să o care pe fetiță în mlaștină, pământul era prea instabil. Se uită în sus, către elicopter, îl văzu pe pilot luând un microfon.

APROPIE-TE DE VEHICUL

Ea tresări, era echipat cu un fel de difuzor. Cuvintele răsunaseră peste sunetul motorului, erau în rusă, ricoșau și vibrau în jurul ei. Trebuia doar să meargă să-și vadă bebelușul mai întâi.

APROPIE-TE DE VEHICUL IMEDIAT

Căcat, căcat, căcat, trebuia să acționeze cât mai repede posibil.

Se grăbi prin mlaștină, pășind pe un șir de tufe, călcă strâmb de câteva ori. Cizmele i se umpluseră de noroi. Își prinse piciorul și căzu la pământ, pantalonii și jacheta i se udară de tot.

Elicopterul plana în aer, în mijlocul mlaștinii, la vreo zece metri deasupra pământului. Pilotul aruncă ceva din cabină, arăta ca o scară de frânghie. Era leoarcă și fără suflare când ajunse la ea, bărbatul îi făcu semn să o apuce și să urce. Scara atârna și se încovoia, ea ezită.

Privi în jur, văzu pătuțul de bebeluș la marginea mlaștinii, zgomotul elicelor devenea din ce în ce mai puternic.

APUCĂ-TE DE SCARĂ

Își miji ochii, uitându-se în sus din pricina rafalelor trimise de elice. Pilotul gesticula nervos, făcându-i semn să se prindă și să urce. O respirație adâncă, apoi reuși să prindă scara de frânghie. Își puse un picior pe treapta de jos. Elicopterul se ridică imediat spre cer. Pământul dispăru de sub ea. Tot aerul îi fusese scos din plămâni, cizmele ei alunecoase din cauciuc își pierdură aderența pe treaptă. Se agăță de treaptă, o ținu strâns cu brațele, își întoarse capul să se uite după copil, unde era? Nu-l mai vedea, *nu-l mai vedea, nu-l mai vedea!* Nu își dădu seama în ce direcție zbura. În secunda următoare intră într-un pin, fu cât pe ce să cadă, o creangă o zgârie sub ochi. Închise ochii și se ținu bine timp de câteva minute, până când brațele începură să o doară, și auzi cum sunetele rotorului se schimbă și vehiculul pierde din viteză. Ochii mijiți îi lăcrimau din cauza vântului.

Sub ea se întindea un drum cu pietriș, unde zări o mașină, un tir și mai mulți bărbați. Slavă Domnului, unul dintre ei părea a fi Angeloff.

Elicopterul pierdu din înălțime, până când Helena putu să dea drumul scării de frânghie. Căzu pe pământ, una dintre glezne îndoindu-i-se sub ea. Durea îngrozitor. Vehiculul se ridică din nou și apoi ateriză puțin mai departe, exact în spatele camionului. Sunetul motorului încetă brusc, lăsând în urmă o liniște apăsătoare.

Helena se pomeni stând în genunchi în pietriș, tremurând din cauza adrenalinei și durerii. Creanga copacului îi făcuse o rană sub ochi, simțea căldura sângelui care curgea. Angeloff și alți doi bărbați veniră în grabă spre ea, unul dintre ei o ridică în picioare, îi dădu jos geaca udă și îi azvârli pe umeri o pătură uscată. Observă cum trei bărbați de lângă tir îndoiau palele elicei.

— Bună treabă, îi spuse Angeloff. Absolut fantastic, dar acum trebuie să ne grăbim.

Ea dădu din cap, conștientă de situație. Erau într-o zonă protejată, nu puteau sta acolo mai

mult decât era cazul, iar ea se grăbea. Elin rămăsese singură la marginea mlaştinii, Doamne, oare erau urşi pe aici?

Bărbaţii de lângă camion ataşară elicopterul de cabluri pentru a-l urca pe remorcă.

— Strategia mea de evacuare, spuse ea, cuvintele în rusă ieşindu-i din gură rudimentare şi stângace. Spune repede. Cât timp mai am la dispoziţie? Când trebuie să-mi părăsesc familia? Cum să procedez, ce să spun? Unde să merg? Cum să vă contactez?

Angeloff o mângâie pe braţ.

— Vom rezolva asta în cel mai eficient mod posibil, spuse el.

Ea respiră adânc, *acum conştientiza*.

El o luă pe după umeri şi o îndrumă spre maşină.

— Ideea e că o să discutăm pe drum.

Ea se opri instinctiv cu călcâiele în pietriş.

— Ce vrei să spui? Pe drum încotro?

Simţi o mână tare ca piatra în jurul gâtului ei, o altă mână peste gură. Un deget îi ajunse în gură, îl muşcă cât putu de tare. Țipă cât o țineau plămâni: *Elin! Elin! Elin!* Lovi cu brațele. Căzu pe spate în pietriş, primind o lovitură puternică în cap. O mână o ridică de păr.

Angeloff deschise portiera maşinii.

— Aceasta este evacuarea ta.

TOAMNA ANULUI 2020

Colonelul Vladlena Arina Ivanova ateriză pe aeroportul Șeremetievo, chiar lângă Moscova, duminică seara, pe 23 august. Cu un singur bagaj de mână, trecu de controlul pașaportului și de vamă fără grabă. Niciun funcționar nu reacționează la prezența ei. Nu se așteptase, dar fu totuși o ușurare.

În fața clădirii terminalului, aerul era umed, plin de vapori de combustibil pentru avioane și de gaze de eșapament de la mașini. A trebuit să aștepte zece minute după autobuzul 851 până la Recinoi Vokzal, unde a făcut transferul către linia doi de metrou, Zamoscvoetskaia. Probabil era vreun concert rock pe undeva sau o petrecere mai mare, pentru că vagoanele erau pline de tineri îmbrăcați în haine stridente, duhnind a vodcă și făcând gălăgie. Doi dintre ei intrară în vorbă cu ea, însă ea scoase o carte din geantă și îi ignoră.

Coborî la stația Maiakovskaia și se grăbi să urce spre stradă. Nu se opri niciodată să se minuneze de capodoperele arhitecturale ale stației: coloanele din oțel inoxidabil și rodonit roz, mozaicurile de pe tavan care ilustrau viitorul high-tech al Uniunii Sovietice.

Se întunecase complet. Magazinul Produkti se închisese deja. Merse pe străzile mărginite de copaci către locuința ei de pe Strada Fadeeva, aflată chiar vizavi de Glinka, Muzeul Național Rus de Cultură Muzicală. Liftul urcă greoi până la etajul patru. Apartamentul o întâmpină cu o adiere rece și pustie. Două camere, o bucătărie și o baie decente. Patru ferestre mari dădeau spre o curte interioară cu un castan și niște containere pentru reciclare.

Îl închiriasse mobilat.

În camera pe care o folosea pe post de living despachetă romanele pe care le cumpărase de la

buticul cu cărți din aeroportul Arlanda. Trase perdelele la ferestre și își pregăti o cană mare de cafea în bucătărie. Era aproape miezul nopții, începea să se simtă foarte obosită. Bău cafeaua în picioare și își pregăti încă o cană. Apoi se așeză să citească la un capăt al canapelei, se hotărî să înceapă cu *Tritonus* de Kjell Westö. Nu știa despre ce era vorba, o cumpărase din instinct. Descoperi că vorbea despre un dirijor de renume mondial ce se confrunta cu problemele și preocupările existențiale ale omului modern, despre vecinii și prietenii săi. Titlul făcea referire la termenul muzical pentru așa-numitul interval disonant al diavolului. Pretindea că încearcă să găsească răspunsurile la întrebările urgente: Cum putem trăi împreună, în ciuda tuturor diferențelor dintre noi? Există oare o cale de reconciliere, înainte ca situația să devină ireversibilă?

Într-o mare măsură, temele acestea erau foarte relevante și pentru ea.

Întâmplările aveau loc într-un viitor apropiat postpandemie, marcat de #metoo și de amenințări teroriste, și o captivaseră. Kjell Westö chiar scria bine.

La ora 4:30 dimineata, așipi în locșorul ei, în ciuda faptului că simțea cofeina pulsându-i în degete și că o măcina foamea. Alarma telefonului mobil o trezi o oră și jumătate mai târziu.

Ajunse la locul de muncă de la numărul 3 de pe Strada Grizodubovoi la ora 7:15. Îi făcu un semn din cap băiatului de la postul de control de securitate, acesta nu-i întoarse salutul.

Biroul ei de la etajul cinci era gol când intra. Colega Iegorova avea să fie toată săptămâna plecată, în dacea de la Marea Neagră, cu iubitul ei din Departamentul al Patrulea.

Vladlena se așeză comod la birou. Era inconfortabil, dar lipsa somnului o făcu să aștească. Se trezi când Igor, secretarul, intra fără a bate la ușă, aducând un teanc de documente din

surse publice. Nu trebuia să se prefacă amețită și derutată, avea cel mai înalt grad de acolo. Pe un dosar cu documente top secret se scursesese un pic de salivă, ceea făcuse situația și mai jenantă.

Secretarul îi aruncă o privire ciudată în timp ce închidea ușa în urma lui.

Prânzul îl luă singură în biroul ei: un ou fiert și o bucată de carne pe care o avusese în congelator.

Petrov își băgă capul în birou după-amiază și o întreabă dacă voia să vină cu el și cu soția lui la un concert la Glinka, în seara aceea. Generalul-locotenent Gagarin și soția sa aveau să vină și ei. Ea îi mulțumi pentru ofertă, dar refuză, invocând o durere de stomac.

În drum spre casă, făcu niște cumpărături de la magazinul Produkti: somon la conservă, ciuperci, carne tocată, o pilă de unghii și un aparat de ras. Răspunse unui salut în fața liftului, dar nu intră în discuția inițiată de vecinul ei.

Odată ajunsă înapoi acasă, la etajul patru, trase perdelele la ferestre și se așează pe canapea să termine *Tritonus*. Apoi își prepară o oală întreagă de cafea pe care o luă cu ea în living.

Adormi la ora 4 dimineața, însă ajunse la timp la serviciu. În zori primi o invitație la prânz de la colegul Kozlov, dar o refuză, spunând că avea mult de lucru.

În acea seară, bău un pahar de bulion pe post de cină și începu să citească *I tystnaden begravd* a lui Tove Alsterdal. Romanul o captivă, lucru la care nu se aștepta deloc. Relata povestea câtorva oameni din Norrbotten, din anii 1930, care fugiseră de greutățile din Suedia pentru a-și construi un paradis socialist în Uniunea Sovietică. Romanul prezenta visurile și viziunile personajelor și modul în care le-au fost spulberate treptat, până ce oamenii au ajuns să fie considerați trădători și, în cel mai fericit caz, trimiși în Siberia.

Bunica ei, Elin, fusese unul dintre ei. Îl cunoscuse pe Ivan când acesta transporta bușteni pe râul Ljusnan. Un bărbat arătos, cu un zâmbet strălucitor și planuri mărețe. Era în Suedia pentru a se educa și a-și pune cunoștințele în slujba comunismului, la întoarcerea acasă. Criza lemnului din Suedia din anii 1930 i-a grăbit planurile, iar când Elin s-a dovedit a fi însărcinată, s-au căsătorit și au călătorit împreună înapoi în Ingermanland. Dacă Elin fusese vreodată o adeptă convinsă a socialismului era cumva neclar, dar își iubea soțul și își jelea fiul cel mic, care murise de rujeolă în ziua în care împlinise trei ani. La acea vreme, paranoia lui Stalin atinsese niveluri catastrofale, descrisă cu o acuratețe înfricoșătoare în romanul lui Alsterdal. Deși era vorba despre Karelia, situația era aceeași și în Ingermanland.

60 000 de locuitori din Ingermanland au fost trimiși în Siberia și în Munții Ural în anii 1930, un sfert dintre ei pierzându-și viața în timpul călătoriei. Ivan era unul dintre ei. Când a murit, Elin era din nou însărcinată. Ea a ajuns în Gulag. Dar, cum avea părul blond și ochii albaștri, a fost racolată de un membru al partidului care nu se pricepea prea bine la numărare. Acesta a crezut că bebelușul era al lui, așa că a lăsat-o să-l păstreze. Kristina, fiica ei, a reușit să devină medic. La universitate și-a întâlnit viitorul soț, care studia să devină geolog.

Astfel au fost repartizați în Udachnîi.

În acea noapte, Vladlena plânse până adormi.

În dimineața următoare, pentru prima dată, Vladlena ajunsese puțin cam târziu la serviciu. Avea ochii goi, roșii și era cenușie la față. Nu comandă ceai de la Igor și evită sala de mese.

După-amiază, pleacă de la serviciu mai devreme decât de obicei.

— Am programare la doctor, îi explică ea destul de încet lui Igor, dar suficient de tare pentru ca și

colegul Petrov să o audă din celălalt capăt al coridorului.

Întotdeauna pleca de la serviciu simțindu-se mai ușoară decât atunci când venise, sau cel puțin așa credea. Ceva se ridica de pe umerii ei. La fel și în această zi. Respiră adânc, își simți umerii căzând. Un elicopter ateriza pe acoperișul clădirii, iar ea fu nevoită să se lupte cu panica provocată de sunetul rotorului. Vehiculul care o luase din Mlaștina Rece era un model anterior mai mic al modelului Kamov Ka-52K, totuși suficient de compact pentru a fi transportat într-un tir. Ea investigase în secret posibilitățile de sabotare a fabricii din Arseniev, dar, bineînțeles, nu făcu nimic în legătură cu acea parte a planului.

Era o zi luminoasă de vară târzie, cu un cer senin și foșnete liniștite ale coroanelor copacilor. Își dădu jos sacoul și îl duse pe braț, pășind încet pe lângă blocuri, pe aleile pline de frunze, spre stația de autobuz de lângă catedrală. Acolo se afla Gorodskaia kliniceskaia bol'nitsa S.P. Botkina — un spital cu o denumire destul de complicată. Se așează în cantina de lângă intrarea principală, la masa cea mai apropiată de ieșire, cu o ceașcă de cafea și un pahar de apă. Își ridică privirea și privi în gol în depărtare. Simțea cum oamenii trec pe lângă ea, aruncându-i priviri pe furiș, așa cum se face în spitale: cronică, mortală sau tratabilă?

La ora 7 seara, consideră că terminase pe ziua respectivă și luă metroul de la Dinamo până la Maiakovskaia, se opri la magazinul Produkti și cumpără cârnați, pește congelat și lămâi. Termină cartea lui Alsterdal și adormi pe canapea înainte să apuce să înceapă una nouă.

În restul săptămânii, repetă modelul: sosiri puțin întârziate, programări la doctor după-amiezile și o înfățișare din ce în ce mai cenușie. Părea să se simtă cu adevărat mizerabil. Munca ei avea de suferit, lucru care nu se mai întâmplase niciodată.

Când sosi weekendul, introduse niște legume în dieta ei proteică, care de altfel era strictă. Nu trebuia să moară, ci doar să pară că e pe moarte. Dieta funcționa impecabil, era denumită Dukan, după un medic francez. După numai o săptămână, era mai slăbită ca niciodată. Duminică după-amiază, își spală părul pentru ultima oară și își masă mâinile și subsuorile cu suc de lămâie, ceea ce avea să rezulte în niște umflături mari și roșii.

Luni, colega Iegorova reveni la muncă. Aceasta reacționează cu consternare când urcă de la piscină și o văzu pe Vladlena.

— Ce e cu tine, nu te simți bine?

Vladlena își dădu jenată părul de pe față.

— N-am prea fost în apele mele în ultima vreme, spuse ea vag.

Iegorova făcu un pas înspre ușă.

— N-o fi virusul ăla, nu?

— Nu, spuse Vladlena. Categorie nu.

Daria Iegorova expiră și se așază de partea ei a biroului.

— E doar o invenție, oricum, spuse ea și scoase o cutie de chefir din geantă.

Joi dimineață, Vladlena contactă administrația și ceru concediu pentru o intervenție chirurgicală de urgență. Le transmise că intenționa să se întoarcă la serviciu la începutul săptămânii următoare. După-amiază, primi un mesaj scurt că i se acordase concediul.

Vineri dimineață, Vladlena merse la o clinică de chirurgie plastică de pe Strada Malaia Gruzinskaia și își scoase sânii de silicon. Fu externată sâmbătă după-amiază, simțindu-se absolut îngrozitor. Singura dată când mai fusese atât de bolnavă a fost atunci când Angeloff o luase din Stenträsk și o dusesse cu mașina în Uniunea Sovietică, fără să îi pese că alăpta. Deși nu erau mai mult de 30 de mile între Haparanda și punctul de trecere a frontierei de la Suoperya,

cantitatea de lapte era deja foarte mare dinainte ca ei să iasă din Finlanda. Avea febră, îi apăruseră crăpături și avea abces mamar la ambii sâni. Fusesse spitalizată în Leningrad timp de trei zile, cu tuburi în sâni pentru a scurge laptele. Acolo i se făcuseră și injecții cu hormoni care să-i oprească laptele.

Se gândea că, în cazul ei, sâni pareau să fie călcâiul lui Ahile.

Duminică, își puse iarăși suc de lămâie pe mâini și își zgârie un obraz cu pila de unghii până obținut o rană sângerândă. Luni dimineață i se formase o coajă destul de urâtă. Reuși să ajungă la serviciu, dar abia se ținea pe picioare. Nu fu nevoie să își bage degetele prea adânc pe gât pentru a-și vomita zgomotos tot prânzul. Privirile colegilor zăboveau jenate asupra siluetei ei prăbușite. Colonelul Iegorova ajunsese să petreacă din ce în ce mai mult timp în biroul colegului Petrov, pretinzând că lucrează la un proiect comun.

Uneori, Vladlena se întreba dacă nu cumva mersese prea departe cu planul ei, dacă nu cumva chiar ar fi putut să dea ortul popii. Se hotărî să înceapă să mănânce legume câteva zile pe săptămână, cel puțin până când Gagarin ar fi reacționat. Pleca de la serviciu în fiecare zi după prânz și se ducea în cantina spitalului. Se așeza la mese diferite, dar mereu în văzul tuturor celor care intrau și ieșeau din spital.

A durat până la jumătatea lunii septembrie, când a fost convocată în biroul generalului-locotenent Gagarin. Se așeză cu grijă pe scaunul din fața biroului impunător al acestuia, încercând să-și ascundă mâinile rănite.

— Cum te simți, de fapt, colonel Ivanova? întrebă șeful pe un ton nefiresc de familiar.

Ea își coborî privirea și înghiți în sec, cu sunet.

— Nu prea bine.

— Soția mea te-a văzut la spital săptămâna trecută, spuse el.

Vladlena nu răspunse. Generalul-locotenent se aplecă în față, pe masă, spre niște hârtii printate.

— La jumătatea lunii august ai mers în Stockholm și ai stat două săptămâni. Ai făcut plăți la spitalul privat Sophiahemmet de mai multe ori. Ai ceva să ne spui?

Ea își ridică privirea, sperând că obrajii i se înroșiseră puțin. Șeful avea extrasele de cont bancar în față, achizițiile și plățile făcute cu cardul ei de credit. Vladlena nu îndrăzni să-i înfrunte privirea.

— Am încredere în sistemul nostru excelent de sănătate de aici, de acasă, bineînțeles, spuse ea, dar am vrut doar să aflu dacă există vreo alternativă... ceva care ar putea... de fapt, o a doua opinie doar...

Își lăsă vocea să se stingă.

— Deci? Ai găsit vreo soluție în Occident?

Vocea lui avea o nuanță clară de reproș.

Acum Vladlena își ridică privirea, zâmbi puțin rușinată și clătină din cap.

— Nu, spuse ea. A fost o prostie din partea mea. Diagnosticul a fost confirmat.

Generalul-locotenent Gagarin se frământă stânjenit.

— Ce păcat, atunci, când ai primit... ei bine, vestea?

— La controlul medical anual, răspunse ea. În iunie.

Bărbatul oftă cu voce tare. Apoi luă o altă hârtie, o citi și își masă bărbia.

— Știu că ești din Udachnîi...

Ea își îndreptă spatele și își ridică privirea.

— Trecutul meu este complet irelevant, zise ea scurt.

Generalul-locotenent Gagarin o privi nedumerit și se lăsă puțin pe spate, în scaun.

— Cu toții am auzit de mina de diamante, spuse el, și de experimentele care au avut loc în zonă în anii '70...

Ea își trosni gâtul.

— Nu are nicio legătură cu boala mea, spuse ea și își mușcă obrazii, simțind cum i se înroșesc.

Șeful se lăsă pe spate, greutatea îi făcu spătarul scaunului să scârțâie. Privirea lui căpătase, în lipsa unui cuvânt mai bun, un aer plin de reverență.

— Deci suferi de...

— Ghinion, pur și simplu, spuse Vladlena. Am trăit o viață lungă și plină de sens și sunt foarte mândră de munca mea. Originea mea este complet irelevantă.

Înghiți încet în sec.

— Cu toate acestea, poate ar fi timpul să mă gândesc la pensionare.

Șeful se mișcă ușurat în scaun.

— Ai dreptul la indemnizație timp de șase ani. Trebuie doar să informezi administrația și plata va începe.

— Muncesc cu plăcere cât timp sunt în stare.

— Bineînțeles, spuse generalul-locotenent și se ridică în picioare. Bineînțeles, colonel Ivanova.

El îi întinse mâna. Ea gemu în timp ce se ridică, dar primi cu tărie și încredere gestul de pace oferit de șef. Observă stânjeneala de pe fața lui la vederea erupției ei purulente.

— Mulțumesc, general-locotenent Gagarin, spuse ea.

Apoi ieși din biroul lui.

Trei zile mai târziu, își rase tot părul, inclusiv sprâncenele, și începu să poarte o căciulă din tricot pe cap. Colegii începură să o ocolească în mod inconștient, așa cum fac oamenii mereu pentru a se distanța de boli. Pe coridoare se auzeau șoapte când trecea: *E din Udachnîi, dar ea zice că nu ăsta e motivul.* Exista un pic de respect acolo, o recunoaștere că nu era responsabilă de ceea ce i se întâmpla.

Își comandă o perucă dintr-un magazin din oraș, dar nu o mai folosi.

La mijlocul lunii noiembrie, merse pentru ultima dată la serviciu. Cei mai apropiați colegi îi mulțumiră pentru contribuția din timpul activității printr-o masă de prânz la cantina personalului. Generalul-locotenent Gagarin sperase să poată ajunge, dar din păcate intervenise ceva.

Discuția nu curse chiar ca un pârau domol pe timp de primăvară. Secretarul Igor o întreabă ce avea de gând să facă în continuare, acum că avea atât de mult timp la dispoziție, ceea ce îi făcu pe Petrov și pe ceilalți colegi să se simtă destul de jenați. Vladlena le spuse că plănuia să se mute înapoi acasă, în locul de unde provenea. Un orașel din Siberia, pe care îl purtase mereu în suflet și pe care dorea să-l revadă cât mai avea timp. Asta o făcu pe Iegorova să-și șteargă nasul într-un șervețel.

— Ce bine că sunt zboruri peste tot în ziua de azi, spuse Igor.

Privind spre masă, Vladlena spuse că, din păcate, plămânii ei nu mai făceau față unui zbor atât de lung, dar că plănuise călătoria în alte condiții.

Această afirmație fu luată ca un semn că se apropia sfârșitul.

Își făcu curățenie în apartament. Donă toate cărțile și hainele, cu excepția celor pe care urma să le poarte: cea mai călduroasă haină, pălăria de piele, mănușile de piele și cizmele de drumeție căptușite cu blană de oaie. Se asigură să arunce toate dosarele medicale în urma examinărilor costisitoare de la Sophiahemmet, din Stockholm, pe care le plătise cu cardul de credit. Toate arătau că era perfect sănătoasă. Împachetă toți banii pe care îi pusese deoparte și îi economisise de-a lungul anilor într-un rucsac ponosit. Cu un

geamantan, rucsacul și geanta de mână, se urcă în trenul spre Nijnii Bestiah.

Moscova dispăru în spatele ei într-o ninsoare intensă. Dormi aproape o zi întreagă.

După încă două zile și două nopți, ajunse în Taișet, un oraș al cărui nume însemna literalmente „apa cea rece”. Până în anii 1950, a fost centrul administrativ al lagărelor de reeducare Ozerlag și Angarstroi. În cel din urmă fusese deținută și bunica ei, Elin. Erau -28 de grade Celsius. Umbla cu pași repezi și scârțâitori pe străzile înzăpezite, voind să folosească bancomatul din oraș înainte de a se urca în trenul spre Tinda.

A doua etapă a călătoriei a durat o zi și 23 de ore. Trenul nu era plin, avea două locuri la dispoziție. Se bucura să mănânce pâine, fructe și tot felul de carbohidrați și simțea că redevine om. Odată ajunsă acolo, își plăti cu cardul de credit o noapte de cazare la Hotelul Junost. Termometrul arăta -30 de grade. În dimineața următoare, la ora 10, se urcă în trenul spre Nijnii Bestiah, călătorie care mai dură încă o zi. Acolo erau -33 de grade.

Voiajul decurse foarte bine, în ansamblu. Anotimpul făcea ca trenurile să fie destul de goale, încălzirea funcționa în vagoane, iar ea își păstrase ce era mai bun pentru final din cumpărăturile sale de cărți de la Arlanda: seria *Vardagar* a lui Ulf Lundell.

Sprâncenele îi crescură la loc și își ascundea părul, care începuse să-i crească și el, cu peruca brun-roșcată pe care și-o cumpăraseră.

După o noapte la Hotelul Kvant din Nijnii Bestiah, plătită tot cu cardul de credit, luă un autobuz până în Mirnîi, capitala districtului unde Irina Sidorova îi scosese odată apendicele sănătos. Era o etapă groaznică, cea mai incomodă din întreaga călătorie. 1 700 de kilometri, într-un autobuz fără încălzire, la o temperatură de aproape -30 de grade, în întunericul de afară.

Mirnîi era, la fel ca Udachnîi, un oraş unde se exploatau diamante, cu o carieră grotescă, un crater situat în apropierea localităţii, însă fără o groapă radioactivă sub centrul oraşului. În schimb, râul Viliui, care curgea chiar pe lângă oraş, era o supă poluată şi radioactivă. Când Vladlena era mică, se spunea că Mirnîi se află „pe continent“, ca şi cum Udachnîi ar fi fost o insulă.

Îşi amintea cât de mare şi de plin de viaţă i se păruse oraşul. Irina nu mai era acolo de mult, însă Vladlena trecu pe lângă casa în care aceasta locuise. Încercă să îşi amintească exact care fusese fereastra ei, dar plăcile căzuseră de pe faţadă şi nu putea fi sigură.

Rămase două zile în Mirnîi, până când găsi o maşină care să o ia şi pe ea spre Udachnîi. Ultimul segment a constatat în 500 de kilometri de drum neasfaltat, unde a stat înghesuită într-un fel de taxi, împreună cu câţiva mineri care veniseră să cumpere serviciile curvelor din oraş. Sărbătoreau reuşita afacerii cu câteva sticle de vodcă de un litru. Spre final, după o pauză de pipi, reuşise să se așeze singură pe scaunul din faţă, lângă şofer. Astfel, putu să doarmă puţin.

Ajunseră târziu, în cursul după-amiezii. Minerii plecară spre casă, ca să se pregătească pentru munca din ziua următoare. Întinericul se aşternu adânc şi greu peste oraş. Nu arăta deloc așa cum îşi amintea ea. Fusese transformat, atât în amintirea, cât şi în propria ei realitate îngheţată. Comercialismul pusese stăpânire şi aici, cu supermarketuri, vitrine şi panouri publicitare colorate. Se simţea ireal să fie din nou acasă şi, în acelaşi timp, complet firesc. Ultimii 46 de ani se risipiseră într-un vis îndepărtat.

Se cază în hotelul cu acelaşi nume ca oraşul. Mâncă o salată cu somon la cină, la restaurantul Vernisaj. Dormi adânc şi fără să viseze.

A doua zi, se adresă administraţiei locale şi ceru să închirieze temporar un apartament, pentru

o perioadă de trei luni. Cererea îi fu aprobată de îndată. Plăti cu cardul de credit.

Locuința era un apartament cu o cameră, la etajul unu, în complexul de apartamente de pe Strada Mira. Își cumpără o lampă de podea și un cronometru de la Magazinul Oboi. Le conectă la una dintre prizele din cameră, iar în cealaltă își puse telefonul mobil la încărcat. Ieși și încuie ușa.

Ieși în stradă în acel moment din zi luminat în nuanțe de albastru, care se putea observa uneori iarna, în Stenträsk, cu acea lumină care străbătea întunericul polar intens preț de câteva minute, înainte ca bezna să se instaleze.

Vântul bătea cu putere dinspre nord. Își goli contul de ultimii bani la un bancomat de lângă o farmacie.

Aeroportul Poliarni trebuia să fie chiar în afara orașului. Nu fusese niciodată acolo, dar informațiile ei se dovediră a fi corecte. Cursa cu taxiul dură circa un sfert de oră. Plăti în numerar. Își cumpără un bilet de avion, tot în numerar, spre Crasnoiarsc. Acesta fusese înregistrat pe al doilea nume al ei, Arina Ivanova. Nu mai fusese niciodată până atunci în Crasnoiarsc. Nu exista nimic care să o lege de locul acela.

Se documentase despre oraș folosind același calculator de pe care reușise să urmărească și pagina de Facebook a lui Josefin. Acesta se afla într-un subsol situat sub sala de sport la care mergea ea în Moscova și era utilizat preponderent pentru vizionarea diverselor forme de pornografie ilegală. Stabilise o legătură cu o cooperativă de artiști care ofereau paturi de închiriat cu săptămâna, cu acces la Wi-Fi gratuit și reduceri la marijuana.

Tavanul era plin de mucegai și nu era hârtie la toaletă, dar, în rest, cazarea îi satisfăcea toate așteptările. Își cumpără un telefon mobil la mâna a doua și un laptop și începu să aștepte.

Trecură sărbătorile de Crăciun și Anul Nou. Urmărea postările lui Josefin pe Facebook și pe Instagram în timp real. Brazi de Crăciun și chifle cu șofran și copii fericiți și turtă dulce și momentul deschiderii cadourilor de Crăciun, precum și linkuri către corul postului de radio suedez, care cânta *Det strålar en stjärna, förunderligt blid*. Elin fusese în vizită în Stenträsk împreună cu o prietenă, iar Wiking slăbise considerabil. În ajunul Bobotezei, Maja Maria Helena făcu primii pași. Clipul scurt o zgudui puternic pe Vladlena, o undă de șoc neașteptată, de dor și sentimentalism, o fereastră către viața pe care ar fi putut-o avea. Plângea atât de tare încât băiatul din patul alăturat o întreabă dacă nu voia cumva un Frisium⁴⁸ pe gratis. Ea fu mișcată de acest gest grijuliu, însă refuză.

Crasnoiarasc era un oraș vechi: rece, mare și, într-o oarecare măsură, reabilitat după brutalitatea regimului stalinist. Vladlena făcea plimbări lungi în fiecare zi și mânca o masă gătită pe zi la vreun restaurant ieftin, fără să atragă atenția cuiva.

La mijlocul lunii februarie, își făcu pentru ultima oară patul sub tavanul mucegăit, îi dădu telefonul și laptopul băiatului cu tabletele de Frisium și zbură spre Mirnîi. Acolo, își cumpără o Lada Samara, model 1999, de la un domn în vârstă, și se oferi să se ocupe ea de actele de transfer al proprietății. Nu făcu niciodată acest demers, asigurându-se astfel că mașina nu putea fi legată de identitatea ei. Faptul că bărbatul ceruse un preț exagerat pentru mașină o făcu să nu se simtă vinovată.

Exista un singur drum care ducea spre Udachnîi, un traseu cu pietriș care se termina acolo. Conduse aproape 500 de kilometri făcând un singur popas pentru prânz și o pauză de toaletă la Cantina Morcoca. Pădurile de conifere se întindeau până aproape de geamurile mașinii. Soarele era pe drumul său de întoarcere spre

emisfera nordică, era lumină pentru câteva ore în miezul zilei. Însă când Vladlena ajunsese, dispăruse deja spre sud-vest. Merse prin întuneric până în camera pe care o închiriasse, puse lampa pe casa scării, își opri și apoi distruse telefonul mobil. În cutia din fața oficiului poștal puse șapte scrisori: una pentru colonelul Daria Iegorova, una pentru secretarul lor comun, Igor, una pentru generalul-locotenent Gagarin și câte una pentru fiecare dintre cei trei colegi care fuseseră prezenți la masa ei de rămas-bun. Scrisorile aveau aceeași adresă și același conținut. Erau invitații la înmormântarea colonelului Vladlena Ivanova, care avea loc la Biserica Sfântul Serafim din Udachnîi, vineri, 19 februarie, la ora 10:30. Expeditorul era Irina Sidorova, o prietenă de familie. A șaptea și ultima scrisoare era închiderea contului ei bancar, adresată sucursalei sale bancare din Moscova. Cum cutia poștală fusese deja golită în ziua respectivă, plicurile urmau să fie ștampilate cu numele orașului și data zilei următoare, marți, 16 februarie.

După ce plicurile aterizară în cutie, făcu plinul mașinii și se întoarse pe același drum pe care venise, trecu de Cantina Morcoca și ajunsese la Mirnîi pe la miezul nopții.

Vladlena se asigurase însă că doamna Sidorova nu reușise să afle adresa corectă a sediului GRU. Asta însemna că scrisorile urmau să rămână în așteptare timp de câteva zile, posibil săptămâni, înainte de a ajunge, în cele din urmă, la destinatarii lor. Ceea ce însemna că înmormântarea avusese deja loc cu mult timp în urmă, în momentul în care invitațiile ar fi ajuns, într-un sfârșit, ceea ce, indubitabil, ar fi generat o serie de suspine de ușurare în cadrul Departamentului al Doilea al GRU. O excursie într-o groapă radioactivă de la cercul polar, în Siberia, în luna februarie, nu era ceva la care foștii ei colegi să fi visat cu ochii deschiși. Și-ar fi trimis

condoleanțele prin e-mail, la adresa furnizată, ar fi explicat de ce nu au putut participa, ar fi scris câteva cuvinte respectuoase, bine alese, despre cât de mult apreciaseră persoana decedată și așa s-ar fi încheiat povestea colonelului Vladlena Ivanova în cadrul serviciilor de securitate rusești.

Probabil.

Planul nu era infailibil.

În patul plin de cocoloașe al hotelului din Mirnîi, mintea Vladlenei fu invadată de toate circumstanțele care ar fi putut să o dea de gol.

Dacă cineva ar fi analizat dosarul ei medical, s-ar fi terminat imediat.

Dacă cineva ar fi verificat ce înmormântări au avut loc cu adevărat în respectiva groapă radioactivă din Siberia la o anumită dată, ar fi apărut suspiciuni, ca să spunem așa.

Dacă cineva ar fi consultat listele pasagerilor de la aeroportul din Poliarni, probabil că ar fi fost descoperită.

Dacă cineva ar fi investigat amprenta digitală a adresei de e-mail a Irinei Sidorova.

Dacă cineva ar fi căutat-o pe Irina Sidorova.

Dacă cineva ar fi solicitat un certificat de deces.

Închise ochii strâns.

Cunoștințele ei despre dinamica organizației îi spuneau, totuși, că niciunul dintre toate aceste scenarii nu s-ar fi concretizat, nu fără vreun motiv clar sau fără o suspiciune de abuz. Argumentul cel mai solid era că ei înșiși o văzuseră cum se stinge și devenea o umbră, pe propriile lor coridoare. Fiind din Udachnîi, nimeni nu era interesat să afle de ce murise, de fapt. Urmele convenționale pe care colegii le verificau de obicei (localizarea telefonului mobil prin triangulație, extrase bancare, plăți cu cardul) arătau toate același lucru: boală, călătorie, moarte. Nu știau nici unde se afla aeroportul Poliarni, și nici că era de fapt chiar lângă orașul ei natal. Departamentul administrativ nu primise niciodată solicitarea de a începe să-i

plătească pensia, așa că nu era nevoie de o decizie de întrerupere a acesteia. Astfel că nu exista niciun motiv pentru a începe să îi cerceteze moartea.

Nu locuia nicăieri, nu câștiga niciun ban, nu deținea niciun cont bancar, nu cumpăra nimic. Încetase să existe.

Dacă cineva și-ar mai fi amintit de ea în Departamentul al Doilea al GRU, ar fi fost recunoscută ca o muncitoare eroină într-o vie, care își servise patria fără să facă vreodată prea mult tam-tam.

Așa spera ea.

Își planificase evadarea de mult timp. 30 de ani, mai exact. Strânsese bani lichizi, bancnote, într-un rucsac. Se gândise la planul ei.

Și nu ea fusese cea care trădase din capul locului.

I-ar fi cruțat copiii, dacă ar fi făcut ce i se spunea. Asta era înțelegerea. Dar ei au vrut să-i omoare fiul, chit că ea își respectase partea ei de înțelegere. Ei n-ar fi trebuit să facă lucrul ăsta niciodată.

Mâine avea un drum lung de parcurs, trebuia să încerce să adoarmă. Avea zece zile la dispoziție.

Coordonatele furnizate de Mats Vikander o duceau în apropiere de Mosafer, situat în Golful Finlandei, la peste 10 000 de kilometri depărtare.

---

48 Medicament antiepileptic cunoscut și sub denumirea de Clobazam (N.r.).

EPILOG

WIKING

ȘI

ALICE

PRIMĂVARA ANULUI 2021

Tratamentul lui Wiking Stormberg pentru carcinom cu celule scuamoase a fost realizat la Spitalul Karolinska din Solna. Acesta se dovedi a fi în stadiul trei din patru.

Prezenta metastaze multiple în sistemul limfatic. Tumora principală nu a fost identificată, motiv pentru care s-a impus o intervenție chirurgicală, urmată de tratamente cu doze maxime atât de radioterapie, cât și de chimioterapie. După patru sesiuni de chimioterapie însă, răspândirea celulelor canceroase era atât de redusă, încât acea parte a tratamentului a fost anulată. Slăbise 12 kilograme, însă își păstrase părul.

La mijlocul lunii februarie, tratamentul lui a luat sfârșit. Încă nu putea să mănânce și primea cea mai mare parte a hranei printr-o venă de plastic lungă de jumătate de metru, care pornea din îndoitura brațului stâng și se termina chiar aproape de inimă.

A fost cazat pe canapeaua fiicei sale, Elin, pe Fatburs Kvarngata, pentru încă șase săptămâni, până când perfuzia i-a fost scoasă.

Pe 26 februarie 2021, frații Jonas și Casper Osman au fost puși sub acuzare pentru intrare prin efracție și furt de arme din reședința lui Johan Björkman din Pålberget, în municipalitatea Stenträsk, în luna august 2020. Ambii au fost condamnați.

Ancheta poliției a indicat prezența unei alte persoane implicate în comiterea faptei, însă aceasta nu a fost arestată niciodată.

Nici cazul de crimă dublă de la pizzeria din Tensta nu a fost rezolvat. Cu toate acestea, o explozie a unei mașini în Spånga, soldată cu decesul unei persoane, la începutul lunii martie, a

fost corelată cu incidentul de la pizzerie. Victima era un frate mai mare al adolescentului sub patul căruia fusese descoperit arsenalul furat.

La începutul lunii aprilie, când Wiking Stormberg s-a mutat înapoi la Stenträsk după încheierea tratamentului împotriva cancerului, a fost contactat de prietenul său, Mats Vikander. Acesta l-a îndemnat să-și deschidă un cont, dacă dorea, pe aplicația de întâlniri Tinder, pentru a putea întâlni femei de 50 de ani din regiunea de coastă a Norrbottenului. Nimic nu-i putea fi mai străin, a răspuns scurt Wiking.

Dar săptămânile treceau și, în singurătatea apartamentului cu trei camere de pe Kvarndammsvägen, au început să-l cuprindă îndoielile. Luase oare decizia corectă? Ce ar fi avut de pierdut, care nu era deja pierdut? Liniștea lui, soția lui, onoarea lui?

Viața?

A trebuit să apeleze la ajutorul lui Mats pentru a completa corect toate datele în aplicația Tinder. Apoi a fost îndemnat să exploreze selecția de profiluri de femei care se potriveau criteriilor sale și să se întâlnească cu cel puțin trei dintre ele: nu la o cină în care risca să rămână blocat timp de mai multe ore, ci la un pahar sau la o cafea rapidă. S-a întâlnit la o bere cu o moașă din Boden și la o *fika* cu o arhitectă din Piteå. Amândouă au fost foarte drăguțe și prietenoase, mai ales arhitecta, și amândouă s-au simțit jignite când Wiking nu a mai vrut să se întâlnească cu ele. După întâlnirea din Piteå, i-a spus lui Mats că s-a încheiat cu *fika*. Astfel, a fost instruit să gliseze în direcția potrivită, nu știa dacă la dreapta sau la stânga, pentru a se întâlni cu o consultantă în IT din Luleå, pe nume Alice Eriksson.

S-au întâlnit pentru un prânz de tip bufet, la un restaurant chinezesc, într-o sâmbătă după-amiază. Alice Eriksson avea 49 de ani și era

proaspăt mutată în Luleå, avea părul tuns scurt și roșcat, ochi căprui și ochelari. Corpul ei era suplu și osos, pieptul aproape plat. Deși părea poate puțin mai în vârstă decât pretindea, pielea ei era netedă și fără riduri, iar ochii, mari și limpezi.

— Lifting facial, intervenții la nivelul pleoapelor și botox. Lentile maro, injecții cu acid hialuronic și un nas mai mic. Și mi-am scos și silicoanele.

— Bine, spuse Wiking. Mereu m-au încurcat.

Karin Stormberg fusese programată la mijlocul lunii aprilie pentru vaccinarea împotriva noului coronavirus, dar cu câteva zile înainte de injecție, s-a îmbolnăvit chiar de boala respectivă. La început, simptomele bolii n-au fost cu mult mai grave decât ale unei gripe normale, dar în a treia săptămână, starea ei de sănătate s-a deteriorat, astfel că a fost internată în secția Covid a Spitalului Sunderby.

Nu s-a aflat niciodată de unde a contactat virusul, însă una dintre asistentele de la clinica de cardiologie a dispensarului din Stenträsk și-a revendicat dreptul democratic de a nu se vaccina. Aceasta se întâlnise cu Karin Stormberg pentru o consultație în dimineața în care începuse să manifeste simptome. Ulterior, asistenta a susținut că era foarte mulțumită de decizia ei de a nu se vaccina.

Karin Stormberg a fost conectată la un aparat de respirație artificială pe 15 mai. Fiului ei, Wiking, i s-a interzis accesul în salon.

Ea a decedat o săptămână mai târziu.

În ajunul zilei de *midsommar*, Wiking Stormberg a prezentat-o pe noua lui parteneră, Alice, fiului său și restului familiei. Markus nu s-a arătat prea interesat, Alice a fost timidă.

În ciuda doliului pentru bunica lor, au mers împreună la petrecerea de *midsommar* din Kvarndammsvallen, respectând regulile de

protecție împotriva coronavirusului. Fanfara din Stenträsk suna, iar Tilda Göransdotter, recent mutată înapoi acasă din Arvidsjaur, cânta la microfon.

Dansurile în jurul stâlpului de *midsommar* au fost cele tradiționale. Wiking Stormberg și Alice Eriksson s-au ținut de mână, privindu-și nepoții cum ȳopăiau și se împiedicau în timpul dansului.

La sfârșitul cântecului *Små grodorna*, Roland Larsson s-a apropiat de Wiking Stormberg și i-a dat dureroasa veste:

Cineva care culegea fructe de pădure făcuse o descoperire macabră în Mlaștina Rece.

Trupul soției sale decedate ieșise la suprafață dintr-o adâncitură cu nămol.

Roland Larsson și-a exprimat condoleanțele, însă s-a gândit totuși că era mai bine așa. Să existe un final.

Wiking știa, din motive evidente, că nu era Helena cea care zăcea acolo.

Trebuia să fie vorba de altcineva.

Dar vom povesti despre asta data viitoare.

MULȚUMIRILE AUTOAREI

La mijlocul anilor 1980, am fost căsătorită cu un inginer constructor rus. Ne-am căsătorit sub drapelul sovietic, la primăria din Leningrad, în toamna anului 1986.

Bărbatul era un prieten care devenise „incomod”. Viața în Uniunea Sovietică i se părea total de nesuportat. Era atât de rău, încât era pregătit să fugă trecând granița cu Finlanda și riscând să fie împușcat de grăniceri.

Singurul lucru decent și uman de făcut era să mă căsătoresc cu el, oferindu-i șansa de a scăpa de acolo.

Pentru ca mariajul să fie validat în fața autorităților, am fost nevoită să petrec o perioadă de timp în Uniunea Sovietică. Am cunoscut cetățeni obișnuiți care se străduiau să își facă o viață în acele condiții de reprimare intensă. Această experiență mi-a oferit o perspectivă asupra situației oamenilor din spatele Cortinei de Fier, care ardea în flăcări.

Bărbatul, în schimb, a scăpat din Uniunea Sovietică. Acum locuiește în SUA.

Povestea lui Wiking și a Vladlenei o conturasem de mult timp. Bineînțeles, totul este ficțiune, însă este bazată pe scenarii care s-ar fi putut întâmpla.

Această scriere nu ar fi fost niciodată posibilă fără sprijinul imens din partea câtorva profesioniști remarcabili.

În primul rând, aș dori să le mulțumesc lui Joakim von Braun și lui Christer Olsén pentru generozitatea cu care mi-au împărtășit toate cunoștințele lor.

Joakim von Braun este scriitor și expert în domeniul serviciilor de informații. A lucrat anterior pentru Säkerhetspolisen și pentru serviciul militar de informații KSI.

Christer Olsén este un jurist care a lucrat ca ofițer de informații la Säpo și FRA. Timp de zece ani, a fost președinte al asociației de istorie a serviciilor de informații Sveriges Öga & Öra și este un îndrăgit conferențiar pe această temă.

Aș dori, de asemenea, să le mulțumesc următoarelor persoane:

Robert Janeheim, ofițer al poliției regionale, Älvsbyn

Annika Lindh, șefă de unitate, FMV Provplats Vidsel

Stefan Holgersson, profesor, Școala Universitară de Poliție din Oslo

Erik Marklund, inginer și expert în domeniul turbo, MCXpress, Altersbruk

Ola Österling, comisar de poliție, Stockholm

Peter Rönnerfalk, medic, Stockholm

Jonas Olsson, secretar de presă, Ministerul Apărării, Stockholm

Per Andersen Helseth, ofițer de comunicare, Plikt- och provningsverket

Mats Samuelsson, secretar general, Biroul de presă al Ministerului Afacerilor Externe

Thomas Bodström, avocat

Anna Laestadius Larsson, scriitoare

Tove Alsterdal, scriitoare

Ann-Marie Skarp, editorul meu, și personalului de la Editura Pirat

Niclas Salomonsson, agentul meu, și personalului de la Salomonsson Agency

Și în cele din urmă și mai presus de toate: Ronnie Sandahl, regizor și scenarist.

Toate titlurile erau valabile la momentul interviurilor mele.

Informațiile care m-au inspirat în legătură cu operațiunea „Cosi fan tutte” a Säpo, care a avut loc în centrul Stockholmului, în noaptea în care Olof Palme a fost asasinat, au fost preluate din articolul lui Jan Almäng din *Kvartal*, din 29 octombrie 2021.

Opera cu același nume, dirijată de Lawrence Renes, a fost interpretată la Opera Regală Suedeză în 2016.

K4 din Arvidsjaur nu a fost reînființat ca regiment de sine stătător până în 2021, fapt care a fost plasat mai devreme în această carte.

În plus, aş dori să subliniez faptul că schimbarea denumirii poliției din Järvafältet din acest roman s-a întâmplat cu câteva luni mai devreme decât în realitate.

Dacă sunteți interesați să aflați mai multe despre spionajul sovietic și despre agenții lor secrete, vă pot recomanda următoarele lecturi:

Grundkurs i sovjetisk underrättelsetjänst samt Rysslands civila underrättelsetjänst 1991–2020 de Joakim von Braun

Inside Soviet Military Intelligence de Viktor Suvorov

Spioner emellan de Tore Forsberg și Boris Grigorjev

Orice eventuală eroare este în întregime voită.